

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1663/94

af Alexandros Alavanos (GUE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/01)

Om: Program for sanering af Olympic Airways

Den græske regering har bebudet et program for sanering af Olympic Airways, som vil blive forelagt Kommissionen, som skal godkende statsstøtten til det græske nationale flyselskab.

1. Er Kommissionen enig i, at det er nødvendigt, at arbejdstagerne deltager i udformningen af dette program, og at der bør være enighed om de endelige forslag med henblik på at skabe forudsætninger for et godt forhold mellem arbejdsmarkedets parter, først og fremmest med støtte fra samtlige medarbejdere i flyselskabet?
2. Er Kommissionen enig i, at det for at undgå en gentagelse af de samme problemer og igen gøre det muligt for Olympic Airways at fungere tilfredsstillende, er nødvendigt, at programmet for sanering af Olympic Airways også indeholder oplysninger om årsagerne til krisen, samt hvem der er de ansvarlige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(20. oktober 1994)

Kommissionen besluttede den 27. juli 1994 at tillade den græske statsstøtte til flyselskabet Olympic Airways. Beslutningen blev truffet efter en indgående undersøgelse fra Kommissionens side af det sanerings- og omstrukturingsprogram for selskabet, der blev forelagt i juli 1993 og suppleret i maj 1994. Kommissionen skønnede, at dette

program ville gøre det muligt at genetablere virksomhedens levedygtighed ved at fjerne to af hovedårsagerne til Olympic Airways' vanskeligheder, dvs. dels en meget stor gældssætning, dels for høje driftsomkostninger. Under alle omstændigheder var det ikke Kommissionen opgave at søge at identificere enkeltpersoners ansvar med hensyn til årsagen til selskabets vanskeligheder.

Desuden finder Kommissionen, at virksomhedspersonalets tilslutning til omstrukturingsprogrammets målsætninger samt en permanent tilfredsstillende intern social dialog sandsynligvis er en absolut forudsætning for, at Olympic Airways igen kan komme på fode. I forbindelse med behandlingen af statsstøttesagen blev der taget kontakt til selskabets fagforeningsrepræsentanter. Det er imidlertid udelukkende op til de græske myndigheder og virksomhedens ledere at tilrettelægge den sociale dialog inden for virksomheden og at forklare hele personalet, hvilke målsætninger og begrundelser der er for den vedtagne politik.

Kommissionen forventer, at de kompetente myndigheder i forbindelse med gennemførelsen af saneringsprogrammet og bl.a. dettes sociale aspekter vil sikre, at Fællesskabets bestemmelser inden for den gældende arbejdsret bliver overholdt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1664/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/02)

Om: Bygning af reservoirer for flydende brændsel i området Tsingeli i Sourpi-bugten i Magnisias departement

Myndighederne i Magnisias departement vedtog den 14. juli 1993 at give tilladelse til bygning af reservoirer for flydende

brændsel for selskabet KAOIL i området Tsingeli i Sourpi-bugten. På baggrund af, at:

1. tilladelsen indebærer en overtrædelse af direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, eftersom der aldrig er foretaget nogen miljørisikovurdering, så borgere og organisationer kunne få mulighed for at udtale sig og stille forslag til de kompetente myndigheder inden for miljøministeriet,
2. der ikke er foretaget nogen undersøgelse af risikoen forbundet med disse anlæg, hvilket indebærer en overtrædelse af det såkaldte Seveso-direktiv (82/501/EØF)⁽²⁾, idet de syv reservoirer, der skal bygges, vil kunne rumme 9 900 m³,
3. der ikke er foretaget nogen undersøgelse af risikoen forbundet med distribution af olieprodukterne, selvom det er velkendt, at transport og losning af olieprodukterne indebærer en risiko for især havmiljøet,
4. der er tale om overtrædelse af Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening (ifølge artikel 8 om forurening, der stammer fra fastlandet, skal Grækenland træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på forebyggelse, begrænsning og bekæmpelse af forureningen af Middelhavet forårsaget af industriarlæg i kystområderne),
5. Pagasitikos-bugten er en lukket bugt, der allerede er belemret med temmelig mange forureningsproblemer og derfor ikke bør udsættes for yderligere belastning (den generelle byplan for Almiros og Efksinoupoli henviser til »beskyttelse af Sourpi-bugten, hvis tilstand direkte afhænger af vandet i Pagasitikos-bugten og dets rensning« samt til »beskyttelsen af den meget frugtbare jord på Almiros-Efksinoupoli-sletten« (det græske lovtidende nr. 376/21. 4. 1986),
6. turismen samt en række forskellige heraf afhængige erhverv samt havet rammes af bygningen af disse reservoirer i Sourpi-bugten, og
7. der ifølge det græske ornitologiske selskab i Tsingeli-bugten findes et vigtigt vådområde, som betegnes som en af de elleve rasteplasser for vilde svaner og andre vandfugle i Grækenland,

bedes Kommissionen besvare følgende: Hvilke skridt agter den at tage henblik på sørge for, at såvel den nationale lovgivning som EF-lovgivningen overholdes af de græske myndigheder? Hvilke konkrete foranstaltninger agter den at

træffe med henblik på øjeblikkelig at få standset denne ulovlige investering?

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(21. oktober 1994)

Kommissionen har allerede henvendt sig til de græske myndigheder og anmodet disse om mere detaljerede oplysninger om, hvilke forholdsregler der er truffet for at sikre overholdelsen af fællesskabsretten, som ifølge det ærede medlem er blevet overtrådt i forbindelse med opførelsen af oplagringsfaciliteter for flydende brændstof i Tsingeli.

Det drejer sig bl.a. om Rådets direktiv 85/337/EØF, i henhold til hvilket medlemsstaterne skal foretage en undersøgelse af de miljømæssige virkninger af projekter, der er anført i direktivets bilag, og forelægge resultaterne af denne undersøgelse for de myndigheder, der er ansvarlige for miljøanliggender, samt for den berørte offentlighed. I det foreliggende tilfælde ser det ud til, at sidstnævnte høring ikke har fundet sted.

For så vidt angår de pågældende reservoirer, hvis kapacitet er på 9 900 m³ med et maksimalt kvantum brændbare stoffer på mellem 5 000 og 50 000 tons, er disse underlagt kravene i Rådets direktiv 82/501/EØF om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter.

Ifølge artikel 7 i dette direktiv er det op til de græske myndigheder »i henhold til de nationale bestemmelser at foretage tilsyn eller på grundlag af arten af den pågældende aktivitet anden form for kontrol med denne«.

Desuden tilkommer det disse myndigheder i medfør af Barcelona-konventionen, særlig dennes protokol vedrørende beskyttelsen af Middelhavet mod landbaseret havforurening, at træffe alle nødvendige foranstaltninger i den forbindelse, eftersom Grækenland er kontraherende part i denne konvention.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1667/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/03)

Om: Den græske regionaludviklingsplan og beskyttelsen af jordbunden

Ifølge artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2081/93⁽¹⁾ bør de foranstaltninger, der finansieres fra strukturfondene, være i overensstemmelse med den fælles miljøpolitik.

Den græske regionaludviklingsplan indeholder ingen konkrete foranstaltninger til behandling af fast affald og beskyttelse af jordbunden, som udgør to væsentlige miljøproblemer i Grækenland, til trods for at Fællesskabets miljølvgivning allerede trådte i kraft inden Grækenlands tiltræden af Fællesskabet.

Hvorledes agter Kommissionen at sikre, at der træffes sådanne foranstaltninger?

(¹) EFT nr. L 193 af 31. 7. 1993, s. 5.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(18. oktober 1994)

EF-støtterammen for Grækenland for perioden 1994—1999 omfatter foranstaltninger, der gælder de problemer, det ærede medlem nævner; foranstaltningerne er indeholdt i det operationelle program for miljøet og i de 13 operationelle flerfondsprogrammer, der vedrører de græske administrative områder. Foranstaltningerne gælder f.eks. etablering af nye lossepladser, genindvinding af fast affald og programmer for formindskelse af jorderosion (medtaget under foranstaltning 3.3 i det operationelle program for miljøet).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1677/94

af Nel van Dijk (V)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/04)

Om: Anlæg af motorvej A 73 på den østlige Meuse-bred

Den nederlandske regering har besluttet at anlægge motorvej A 73 på den østlige Meuse-bred. Ifølge vurderingen af virkningerne på miljøet er dette den linjeføring, der er mest skadelig for miljøet. Hvis man vælger denne linjeføring, tilintetgøres bl.a. en stor del af grævlingens levesteder i Nederlandene. Desuden er denne linjeføring en halv milliard gylden dyrere, end hvis motorvejen anlægges på vestbredden.

1. Er Kommissionen enig i, at en vurdering af virkningerne på miljøet kun er nyttig, hvis resultaterne deraf også respekteres ved gennemførelsen af et givent projekt?
2. Kan Kommissionen oplyse, om denne beslutning er i overensstemmelse med VVM-direktivet og derfor kan gennemføres?

3. Kan Kommissionen meddele, om denne beslutning er i overensstemmelse med direktivet om beskyttelse af vilde dyr og planter samt naturlige levesteder i betragtning af følgerne for grævlingebestanden?
4. Er Kommissionen villig til, hvis det konstateres, at beslutningen strider mod det ene eller begge direktiver, at forbyde anlægget af motorvejen med denne linjeføring?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(3. oktober 1994)

1. I henhold til artikel 8 i Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet kræves det, at de indhentede oplysninger tages i betragtning i forbindelse med godkendelsesproceduren.
2. Den betydning, der må tillægges de miljømæssige faktorer, som er relevante for beslutningen om godkendelse af et projekt, er at anliggende, der sorterer under den pågældende medlemsstat. Denne skal på grundlag af de miljøoplysninger, der er indhentet som led i miljøvurderingsproceduren, afgøre, hvorvidt projektet kan godkendes, samt hvilke afbødende foranstaltninger der skal iværksættes.
3. Kommissionen vil rette skriftlig henvendelse til den pågældende medlemsstat med anmodning om yderligere oplysninger vedrørende projektet, så den kan tage stilling til, hvorvidt beslutningen om at gå videre med projektet er i modstrid med Rådets direktiv 92/43/EØF (²) om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.
4. Kommissionen vil tage stilling til, hvorvidt der skal træffes foranstaltninger i medfør af direktiv 92/43/EØF, når den har fået flere oplysninger om projektet.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

(²) EFT nr. L 206 af 22. 7. 1992, s. 7.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1703/94

af Laura González Álvarez (GUE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/05)

Om: Manglende miljøvurdering af offentlige anlægsarbejder på øen Menorca

Ifølge meddelelsen til offentligheden og pressen er der ikke foretaget miljøvurderinger i forbindelse med to planlagte

offentlige anlægsarbejder på øen Menorca. Det drejer sig om følgende projekter under det spanske Ministerium for Offentlige Arbejde, Trafik og Miljø:

- anlæg af en overvintringshavn for lystbåde i Maó
- anlæg af en strandpark og udbygning af strandene ved tilførsel af sand fra havbunden.

Sidstnævnte kan få alvorlige følger for de Posidonia-bevoksninger, som er omfattet af beskyttelsesbestemmelserne i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾.

Overtrædelsen af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽²⁾ er ydeligere alvorlig på baggrund af, at UNESCO har udlagt Menorca som et reservat i biosfæren, hvor samme kriterier for bæredygtig udvikling, som er fastsat i Den Europæiske Unions femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, skal finde anvendelse.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i forbindelse med disse projekter for at sikre overholdelse af fællesskabslovgivningen og miljøpolitikken på øen Menorca?

⁽¹⁾ EFT nr. L 206 af 22. 7. 1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(26. oktober 1994)

Lystbådehavne som den, der skal anlægges i Maó på øen Menorca, skal i henhold til Real decreto nr. 1131/88, der omsætter Rådets direktiv 85/337/EØF til spansk lovgivning, systematisk underkastes en miljøvurdering, inden der gives tilladelse til anlæggelsen.

Kommissionen har derfor rettet henvendelse til de spanske myndigheder for at få nærmere oplysninger om, hvilke foranstaltninger disse har truffet med henblik på at sikre, at fællesskabsretten er overholdt i forbindelse med havnen i Maó.

Selv om anlæggelse af strandpromenader og forbedring af strande ikke i sig selv henhører under ovennævnte direktivs anvendelsesområde, skal indvirkningen heraf på det omgivende miljø dog medtages i analysen af de direkte og indirekte virkninger af det pågældende havneprojekt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1760/94

af Winifred Ewing (ARE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/06)

Om: Sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

Hvilke forslag arbejder Kommissionen med for øjeblikket med henblik på at forbedre sundheden og sikkerheden på arbejdspladsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(5. oktober 1994)

Kommissionen meddelelse om sikkerhed, hygiejne og sundhedsbeskyttelse på arbejdspladsen ⁽¹⁾ indeholder de vigtigste aktionsområder indtil år 2000.

En af de vigtigste prioriteter er at fremme forslag om sundhed og sikkerhed, som i øjeblikket drøftes i Rådet, så de kan blive vedtaget i 1994 og 1995. Disse direktivforslag vedrører sundhed og sikkerhed i transportsektoren ⁽²⁾, fysiske agenser ⁽³⁾, kemiske agenser ⁽⁴⁾, transportvilkår for arbejdstagere med nedsat mobilitet ⁽⁵⁾ og arbejdsudstyr (ændring) ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(93) 560 endelig udg.

⁽²⁾ EFT nr. C 325 af 2. 12. 1993, og EFT nr. C 294 af 30. 10. 1993.

⁽³⁾ EFT nr. C 77 af 18. 3. 1993, og EFT nr. C 230 af 19. 8. 1994.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 165 af 16. 6. 1993, og EFT nr. C 191 af 14. 7. 1994.

⁽⁵⁾ EFT nr. C 15 af 21. 1. 1992.

⁽⁶⁾ Dok. KOM(94) 56 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1783/94

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/07)

Om: Økonomisk forvaltning af brunkulsudvinding i Østtyskland

1. Hvorledes vurderer Kommissionen de østtyske brunkuls konkurrencedygtighed?

2. Hvilken virkning vil den planlagte CO₂-energiavgift få for de østtyske brunkuls konkurrencedygtighed? Hvor

høj vil afgiften på brunkul blive som som følge af CO₂-energiavgiften (det nuværende forslag)?

3. I virksomheden Laubags retsrammeplan for den fortsatte begrænsning af brunkulsudvinding i Niederlausitz er fjernelsen af miljømæssige følgevirkninger ikke fuldt ud taget med i betragtning. Deraf fremgår det, at de resterende eksterne omkostninger skal afholdes af staten. Hvad mener Kommissionen om denne indirekte statsstøtte?

4. Hvorledes vurderer Kommissionen den tyske forbundsregerings planer om at fritage brunkul fra CO₂-energiavgiften?

5. Mener Kommissionen, at der for de åbne brunkulsbrud, der vil være i drift efter år 2000, burde have været foretaget en miljørisikovurdering i henhold til tysk lovgivning, herunder en planbeskrivelse?

6. Hvorledes vurderer Kommissionen monopoldannelsen inden for den østtyske brunkul-/energiudvidelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(19. oktober 1994)**

1. På grund af aflejringeres gunstigere beliggenhed kan brunkul i de nye tyske delstater i lighed med brunkul fra Rhinegnene brydes til betydeligt lavere omkostninger end tysk stenkul, hvor det er nødvendigt med en årlig statsstøtte på 7 mia. DM til den del, der anvendes til elproduktion. Da strukturomlægningen og tilpasningen af produktionen til markedskonominen stort set er afsluttet, kan brunkul nu også brydes i de nye delstater uden statsstøtte og er derfor en konkurrencedygtig primær energikilde til elproduktion, selv efter international målestok.

Denne konkurrencedygtighed fremgår klart af 1993-tallene. I Tyskland androg brunkuls bidrag til elproduktionen 28,1 % (svarende til 66 mio. tons kulækvivalent), hvilket var langt højere end tysk stenkuls bidrag, som kun udgjorde 16,9 % (eller 39,6 mio. tons kulækvivalent).

2. Det er vigtigt at understrege, at den foreslåede CO₂-energiavgift vil indvirke på brugen af brunkul generelt og ikke kun på brunkul fra de nye delstater.

Ifølge direktivforslag (1) og forudsat, at der bliver tale om et CO₂-energiavgiftsniveau på 0,7 ecu pr. gigajoule og 9,4 ecu pr. ton CO₂, vil afgiften på brunkul, som benyttes til elproduktion, blive ca. 0,13 ecu højere pr. gigajoule end for stenkul. I forhold til andre faktorer, som påvirker konkurrenceevnen, f.eks. valutakursudsving, transportomkostninger og internationale priser på importeret kul eller størrelsen af statsstøtten til indenlandsk stenkul, kan CO₂-energiavgiften betragtes som forholdsvis beskedent.

Ifølge Kommissionens forslag vil afgiften på brunkul i år 2000 være ca. 0,47 ecu højere pr. gigajoule end afgiften på naturgas. Dette skyldes det lavere kulstofindhold i naturgas. Dog er det vanskeligt at forudse, hvilken indflydelse CO₂-energiavgiften vil kunne få på konkurrenceevnen i de nye tyske delstaters brunkulindustri, da afgiftsforskellen først bliver aktuel i år 2000. Ifølge Kommissionens prognoser vil brunkul fortsat kunne konkurrere med olie og naturgas i år 2000 inden for elproduktionen, selv hvis det foreliggende forslag bliver gennemført. Dette skyldes, at de internationale kulpriser forventes at forblive relativt lave i sammenligning med andet brændsel, og at afgiftsdifferentieringen kun vedrører den del af afgiften, der gælder kulstofindholdet.

3. I forbindelse med, at Treuhandanstalt gradvis privatiserer de tidligere statsejede virksomheder, har Kommissionen vedtaget ikke at betragte offentlig finansiering af foranstaltninger til udbedring af miljøsikkerhed, forårsaget af Tysklands forening som værende statsstøtte til de pågældende selskaber (2). Dette standpunkt er blevet generelt bekræftet i Kommissionens meddelelse vedrørende fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse (3). Herudover er Kommissionen ikke informeret om, at de tyske myndigheder agter at yde støtte til udbedring af miljøsikkerhed, der kan opstå som følge af en fortsat brunkulsudvinding i Niederlausitz-området. Dog må al statsstøtte, der påtænkes ydet fremover undersøges i hvert enkelt tilfælde i lyset af de pågældende bestemmelser, således som det er tilfældet inden for alle andre erhvervsgræne.

4. Kommissionens forslag består i et bredt anlagt markedsrettet incitament til at begrænse CO₂-emissionerne og forbedre energieffektiviteten og gælder samtlige energiprodukter. Såfremt specifikke produkter undtages herfra, vil der opstå markedsforvriddinger, da de undtagne produkter vil opnå en klar konkurrencemæssig fordel. Endvidere vil sådanne undtagelser kun vanskeligt kunne elimineres siden hen. Dog vil Kommissionen først kunne fremsætte fyldestgørende kommentarer til dette spørgsmål, når CO₂-energiavgiften er indført, eftersom en række væsentlige aspekter såsom afgiftens endelige størrelse og eventuelle undtagelser fra afgiften endnu mangler at blive drøftet i Ministerrådet og Europa-Parlamentet.

5. I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF er det nødvendigt at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet, hvis et projekt på grund af sin art, sine dimensioner eller sin placering kan få væsentlige miljømæssige virkninger. Dog har medlemsstaterne et vist spillerum med hensyn til projekter, som vedrører udvinding af brunkul i åbne brud (direktivets bilag II, punkt 2, litra e)), når de skal afgøre, hvornår disse kriterier er opfyldt. Tidshorisonten for kulbrydningen er kun et enkelt element blandt andre, som skal tages i betragtning.

6. Den konkurrencemæssige struktur inden for brunkul-sektoren i de nye delstater skal ses i såvel et historisk som et industrispecifikt perspektiv. Det kan her fremføres, at de to selskaber Mibrag og Laubag rent faktisk indtager en

monopolstilling, for så vidt angår udvinding af brunkul i de pågældende områder. Dog går denne situation tilbage til tiden før Tysklands forening; desuden er den typisk for denne sektor, som det kan ses i forbindelse med andre store brunkulproducerende virksomheder i Fællesskabet.

For så vidt angår de ovennævnte selskaber, kontrollerer Kommissionen på nærmeste hold Treuhandanstalts privatiseringsaktiviteter i lyset af Fællesskabets konkurrenceregler. Salget af Mibrag til en multinationalt konsortium er afsluttet og er godkendt af Kommissionen i medfør af forordningen om virksomhedssammenlægninger ⁽⁴⁾. Privatisering af Laubag er endnu ikke tilendebragt, og Kommissionen overvåger den meget nøje for at kunne vurdere den behørigt, hvis det viser sig nødvendigt.

⁽¹⁾ KOM(92) 226 endelig udg.

⁽²⁾ Jf. XXI Beretning om Konkurrencepolitikken (1991), punkt 249.

⁽³⁾ EFT nr. C 72 af 10. 3. 1994, s. 10.

⁽⁴⁾ Jf. artikel 6, stk. 1, litra B), i beslutning i sag nr. IV/M.402 — PowerGen/NRG Energy/Morrison Knudsen/Mibrag af 27. 6. 1994 (EFT nr. C 189 af 12. 7. 1994, s. 5), samt Pressemeldelse nr. IP/94/58631 af 28. 6. 1994.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1787/94

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/08)

Om: Dansende bjørne

Har Kommissionen kendskab til de grusomme metoder, der anvendes ved dressering af dansende bjørne i EU's medlemsstater?

I hvilke EU-medlemsstater dresseres og anvendes dansende bjørne stadig væk til forlystelse af befolkningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(28. oktober 1994)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, praktiseres der i dag ikke længere nogen form for dressering af brune bjørne i Fællesskabet.

Den sidste medlemsstat, hvor der forekom dresserede bjørne, var Grækenland. Men med støtte fra Kommissionen

(LIFE-ARCTOS-programmet, som er blevet gennemført inden for de seneste to år), er de sidste eksemplarer blevet konfiskeret og plejes i dag behørigt i et specialiseret center i departementet Florina.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1804/94

af Arie Oostlander (PPE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/09)

Om: Ligestilling af eksamensbeviset »Fachschulingenieur« og »Fachhochschulingenieur«

Som et led i den tyske genforening har regeringen i Den Tyske Forbundsrepublik sidestillet diplomet som »Fachschulingenieur« fra det tidligere DDR med det vesttyske »Fachhochschulingenieur«. Kun borgere fra det tidligere DDR kan drage fordel af denne ordning. Arbejdstagere og nyuddannede med en ingeniøruddannelse på mellemniveau fra andre EU-medlemsstater er ikke omfattet af denne ordning.

Hvordan skal denne ordning vurderes på baggrund af Rådets direktiv om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (89/48/EØF) ⁽¹⁾? Nærmere bestemt: er der tale om diskrimination på grund af nationalitet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Raniero Vanni d'Archirafi

(10. oktober 1994)

En EU-borger, der ønsker at påberåbe sig Rådets direktiv 89/48/EØF om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, må være i besiddelse af enten et »eksamensbevis«, som omhandlet i artikel 1, litra a), eller et eller flere kvalifikationsbeviser, som omhandlet i artikel 3, litra b). »Fachhochschulingenieur«-eksamensbeviset, som udstedes, efter at den pågældende har afsluttet en postgymnasial uddannelse af mindst tre års varighed ved en højere læreanstalt, og hvoraf det fremgår, at indehaveren er i besiddelse af de erhvervs kvalifikationer, som kræves for at udøve et lovreguleret erhverv, er ganske klart et »eksamensbevis«, som omhandlet i direktiv 89/48/EØF. Det sidste underafsnit i

artikel 1, litra a), indeholder en bestemmelse om de såkaldte »alternative uddannelser«: der står, at med et eksamensbevis, som omhandlet i direktivet, sidestilles ethvert kvalifikationsbevis, som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, såfremt der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Fællesskabet og i denne medlemsstat anerkendes af en kompetent myndighed som værende på tilsvarende niveau, og såfremt der i den pågældende medlemsstat til disse beviser er knyttet de samme rettigheder vedrørende adgang til og udøvelse af et lovreguleret erhverv. Er disse betingelser opfyldt, dvs. at »Fachschulingenieur«-beviset, der er udstedt i det tidligere DDR, af de kompetente tyske myndigheder anerkendes som værende på samme niveau som »Fachhochschulingenieur«-eksamensbeviset, og at det giver samme rettigheder, f.eks. med hensyn til benyttelse af erhvervsbetegnelse, må det sidestilles med et »eksamensbevis«, som omhandlet i direktivet, og indehaveren af kvalifikationsbeviset har ret til i henhold til direktivets bestemmelser at opnå anerkendelse i andre medlemsstater.

Begrænser bestemmelserne i den pågældende nationale lov retten til at opnå ligestilling med »Fachhochschulingenieur«-eksamensbeviset til kun at omfatte indehavere af »Fachschulingenieur«-kvalifikationsbeviset, som har tysk indfødsret, er der tale om en overtrædelse af EF-traktatens artikel 6, som forbyder forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet. Kommissionen vil derfor anmode de tyske myndigheder om at tilstille sig et eksemplar af de bestemmelser, det ærede medlem omtaler i sin forespørgsel.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1809/94

af **Cristiana Muscardini (NI)**

til **Kommissionen**

(1. september 1994)

(95/C 36/10)

Om: Gældende bestemmelser ved EF-Domstolen vedrørende tjenestefrihed med henblik på valgdeltagelse

De gældende bestemmelser ved Domstolen vedrørende tjenestefrihed med henblik på valgdeltagelse ser ud til kraftigt at straffe de tjenestemænd, som kommer fra de fjerneste egne, fordi de f.eks. ligestiller dem, som kommer fra den luxembourgske grænse (60 km) med dem, som kommer fra Como eller Aosta (600 km). De forringer tjenestemændenes vedtægtsmæssige rettigheder med hensyn til ferie, fordi de tvinger dem til at placere deres ferie i forbindelse med valg handlinger, fordi de ikke anerkender den nødvendige tid til at foretage rejsen, dvs. der ikke findes nogen bestemmelser om ydelse af de såkaldte rejsedage, hvis valgdagen ligger efter en weekend. Ved beregningen af tjenestefriheden tages der endvidere heller ikke hensyn til to valgrunder.

På baggrund af disse betragtninger kan Kommissionen da udarbejde en bestemmelse, således at EF-tjenestemændene kan få lettere ved at rejse til deres oprindelsesland for at

benytte sig af deres stemmret, idet der i forbindelse med tjenestefrihed med henblik på valgdeltagelse beregnes en kompensation for den helligdag, der er anvendt til opfyldelsen af valgpligten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Karel Van Miert**

(16. november 1994)

I Domstolen — og i Fællesskabets øvrige institutioner — gælder følgende bestemmelser for tjenestefrihed i forbindelse med valg:

- a) ved deltagelse i de i det følgende nævnte valg handlinger har tjenestemænd og øvrige ansatte, der begiver sig til valgstedet, ret til en dags tjenestefrihed, hvis valget finder sted på en arbejdsdag:
  - valg til lovgivende forsamling(er)
  - valg til Europa-Parlamentet
  - præsidentvalg
  - folkeafstemninger
  - valg i de tyske delstater, de selvstyrende regioner i Spanien, regionerne i Italien og andre regioner med en lignende status
  - valg til byråd, kommunalbestyrelse og amtsråd
- b) antallet af rejsedage fastsættes efter afstanden mellem tjenestestedet og stedet for valg handlingen:
  - mellem 50 og 600 km: 1 dag
  - mellem 601 og 900 km: 1,5 dage
  - mellem 901 og 1 400 km: 2 dage
  - mellem 1 401 og 2 000 km: 2,5 dage
  - over 2 000 km: 3 dage
- c) der tildeles kun tjenestefrihed og eventuelt rejsedage ⁽¹⁾, hvis der fremlægges bevis for deltagelse i valget. Der kan ikke opnås tjenestefrihed, hvis det er muligt at stemme pr. brev eller at afgive sin stemme på den stedlige ambassade eller det stedlige konsulat uden at miste stemmeretten ved andre valg
- d) består valget af to valgrunder, har de tjenestemænd og øvrige ansatte, der begiver sig til begge runder, begge gange ret til rejsedage. I dette tilfælde skal de for at få bevilget rejsedage mellem de to runder og efter den anden runde personligt møde frem i den derfor ansvarlige afdeling og fremlægge ovennævnte bevis for deltagelse i valget. Møder de kun frem efter den anden runde, vil de kun få tildelt rejsedage for én rejse

- e) rejsedagene beregnes normalt med halvdelen ved fraværets begyndelse (udreisen) og halvdelen ved dets afslutning (tilbagereisen). Dette gælder, uanset om der forud for og/eller i forlængelse af tjenestefriheden tages en kortere årlig ferie. Hvis en week-end går forud for eller følger efter det samlede fravær anses rejsen (udreisen og/eller tilbagereisen) for at have fundet sted i løbet af weekenden, medmindre det modsatte bevises at den ansatte
- f) går en årlig ferie på ti dage eller derover forud for, eller følger den efter tjenestefriheden, bevilges kun halvdelen af de i forbindelse med tjenestefriheden fastsatte rejsedage på de betingelser, der er omhandlet i foregående afsnit.

Ifølge disse bestemmelser gives der således ikke tjenestefrihed til tjenestemænd, som ønsker at benytte sig af valgetretten i deres oprindelsesland, hvis de har mulighed for at afgive deres stemme på tjenestestedet.

Kommissionen — og de øvrige institutioner — mener, at de ovenfor nævnte bestemmelser fuldt ud respekterer EU-tjenestemændenes ret til uhindret at benytte sig af deres valgret.

(¹) Der tildeles rejsedage, uanset om valget finder sted på søn- og helligdage.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1833/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/11)

Om: En skovvej mellem Viki og Kambia

I området mellem Viki og Kambia er de kompetente græske myndigheder i færd med at planlægge en vej. Eftersom:

1. hele området omkring Kambia (fra landsbyen Viki til Ajasmata mod vest) er et vigtigt levested for visse sjældne rovfuglearter, såsom Spilaetos og Aetojerakina (græske navne), der er omfattet af direktiv 79/409/EØF (¹), og som ville være i fare for at forsvinde fuldstændigt i tilfælde af, at denne vej blev anlagt,
2. der ikke er foretaget nogen konkret miljørisikovurdering i overensstemmelse med direktiv 85/337/EØF (²),
3. anlæggelsen af denne vej ville ændre landskabet og områdets karakter, og

4. der er rejst alvorlige protester fra miljøorganisationen på Chios imod dette projekt,

bedes Kommissionen besvare følgende:

Hvorledes agter Kommissionen at skride ind med henblik på at forhindre denne ødelæggelse af miljøet?

Hvilke konkrete foranstaltninger agter den at træffe under henvisning til, at dette projekt vil indebære en overtrædelse af direktiv 79/409/EØF og 85/337/EØF?

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

(²) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(26. oktober 1994)

Skovveje som den, der skal anlægges mellem Viki og Kambia, henhører ikke under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 85/337/EØF, i hvis bilag I og II det er nærmere præciseret, hvilke former for veje (motorveje, motortrafikveje og andre former for landeveje), der er underlagt kravet om en miljøvurdering i henhold til bestemmelserne i dette direktivs artikel 2 og 4.

Desuden er den biotop, det ærede medlem henviser til, ikke af de græske myndigheder blevet udpeget som særligt beskyttelsesområde i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle.

Området er heller ikke optaget i oversigten over områder af væsentlig betydning for bevarelse af vilde fugle i Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1836/94

af Nel van Dijk (V)

til Kommissionen

(1. september 1994)

(95/C 36/12)

Om: Tilskyndelse til at anvende cyklen som miljøvenligt transportmiddel

I disse dage cykler en gruppe unge gennem Europa for at gøre opmærksom på nødvendigheden af en bæredygtig politik. For selv om udviklingen af miljøpolitikken i EU fortsat skrider fremad, er inddragelsen af miljøet på andre politiske områder som transport- og handelspolitikken stadig yderst utilfredsstillende.

Er Kommissionen rede til at støtte en politik, der fremmer en bæredygtig transport, ved at yde støtte til undersøgelser af, om det er muligt at anvende cykler i stedet for biler i bytrafikken?

Er Kommissionen rede til at afsætte en del (mindst 10 %) af de forsknings- og udviklingsbeløb, der i øjeblikket stilles til rådighed til automobilindustrien, til cykelindustrien, således at der også her opstår nye impulser med henblik på en drastisk forbedring af den i mellemtiden hundrede år gamle udformning af cyklen, og dermed gøre dette miljøvenlige køretøj mere tiltrækkende for den store offentlighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(28. oktober 1994)

Hvidbogen med titlen »den fælles transportpolitik fremtidige udvikling — en omfattende fællesskabsstrategi for bæredygtig mobilitet«, som blev offentliggjort den 2. december 1992 ⁽¹⁾, indeholder en nærmere redegørelse for Kommissionens politik og prioriterede opgaver på transportområdet et stykke ind i næste århundrede.

I dette dokument erkender Kommissionen fuldt ud den positive rolle, som både cykling og vandring til fods kan komme til at spille. Ansporing til og fremme af sikker offentlig transport samt støtte til lokale initiativer til fordel for cyklister og fodgængere med henblik på at bidrage til højnelse af bymiljøets kvalitet er derfor højt prioriteret i den fælles transportpolitik for årene fremover.

I de seneste år har Kommissionen finansieret en række undersøgelser vedrørende sikkerhed i forbindelse med cykler samt medbringning af cykler i tog, ligesom den har bidraget til udarbejdelsen af en vejledning i cykelkørsel i byer. Den har endvidere bidraget til dækning af de administrative omkostninger i forbindelse med afholdelsen af en række konferencer om cyklen som trafikmiddel i byer.

⁽¹⁾ Dok. KOM(92) 494 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1849/94
af Florus Wijsenbeek (ELDR)
til Kommissionen
(6. september 1994)
(95/C 36/13)

Om: Mulig udsættelse af Betuwe-linjen

1. Har Kommissionen kendskab til de senest offentliggjorte handelstal, der tyder på, at samhandelen mellem Nederlandene og Tyskland i de kommende år vil vokse betydeligt?
2. Gør Kommissionen sig klart, at forbedringer af transportforbindelserne mellem de to lande således er absolut nødvendige?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at anlægget af den tyske forbindelse til Betuwe-linjen ikke støder på nævneværdige

problemer, og at der derfor ikke vil opstå forsinkelser, men at der fra nederlandsk side kan forventes en udsættelse af beslutningen om føringen af Betuwe-linjen?

4. Ved Kommissionen, at det nu ser ud til, at linjen ikke engang vil nå frem til den tyske grænse?

5. Kan Kommissionen bekræfte, at der på forhånd er truffet alle nødvendige afgørelser, herunder en miljøvirkningsvurdering og en grænseoverskridende PKB (planologiske kernebeslissing), med overholdelse af alle garantier vedrørende indsigelse fra borgerne?

6. Vil Kommissionen lægge pres på den nederlandske regering for at hindre yderligere udsættelser og sørge for, at den nødvendige forbindelse kommer så hurtigt som muligt?

— i bekræftende fald hvornår?

— i benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(31. oktober 1994)

Kommissionen er fuldt ud klar over, at transportforbindelserne mellem Nederlandene og Tyskland har stor betydning, sådan som det fremgår af trafikprognoserne. Derfor omfatter oversigtsplanerne over de transeuropæiske net for forskellige transportformer ⁽¹⁾ da også et antal forbindelser mellem de to lande, og disse forbindelser indgår endvidere i det nylige forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning »om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet«.

Kommissionen er blevet orienteret om, at det har vist sig nødvendigt at undersøge Betuwe-linjens linjeføring igen, hvad der navnlig skyldes miljøhensyn. Den undersøgelse er nu i gang. Kommissionen kender dog ikke noget til nogen beslutning om at ændre projektet, som det blev forelagt på Det Europæiske Råds møde på Korfu, efter at det var blevet medtaget i første række af de højt prioriterede projekter for transportinfrastruktur, som Christophersen-gruppen havde fundet frem til.

Kommissionen vil absolut holde øje med, at alle de procedurer, der er foreskrevet i EF-lovgivningen, bliver fulgt, ikke mindst for så vidt angår miljøvurdering og offentligt udbud. De procedurer, der er foreskrevet i national lovgivning, overvåges af de nationale myndigheder.

EF's rolle inden for politikken for transportinfrastruktur er at udstikke generelle retningslinjer for, hvordan nettene skal udvikle sig, og at finde frem til projekter af fælles interesse inden for rammerne af disse retningslinjer. Gennemførelsen

af projekterne påhviler de pågældende medlemsstaters myndigheder. Kommissionen agter ikke at gribe ind i medlemsstaternes interne beslutningsprocedurer, medmindre den bliver gjort opmærksom på handlinger, der kunne være i strid med fællesskabsretten.

(¹) EFT nr. L 305 af 10. 12. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1866/94

af Maartje van Putten (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/14)

Om: Illegalt arbejde i konfektionsindustrien

De nederlandske myndigheder har skærpet den såkaldte »lov om kædeansvar« (Wet op Ketenaansprakelijkheid), således at man også inden for de illegale konfektionsindustri kan gøre en arbejdsgiver ansvarlig for skatter og bidrag til arbejdstagerforsikringer, som en underleverandør i forbindelse med udliciteret arbejde. Ensidige foranstaltninger i EU-landene medfører utilsigtet, at de illegale systuer flyttes til nabolandene.

Kan Kommissionen give en oversigt over politikken vedrørende illegalt arbejde inden for konfektionsindustrien i de øvrige medlemsstater?

Hvilke muligheder ser Kommissionen for at koordinere de forskellige medlemsstaters politik på grundlag af Maastricht-traktaten om sin egen meddelelse fra februar 1994 (¹)?

Mener Kommissionen, at der er mulighed for at gennemføre et direktiv om kædeansvar?

(¹) Dok. KOM(94) 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1870/94

af Maartje van Putten (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/15)

Om: Illegalt arbejde inden for konfektionsindustrien

Efter et løseligt skøn er der i Nederlandene 800 illegale konfektionsværksteder med i alt 10 000—12 000 beskæftigede. Det skønnes, at denne illegale konfektionsindustri årligt unddrager de nederlandske myndigheder mellem 100 og 200 mio. hfl. i bidrag og skatter. Gennem skærpelse af den nederlandske lovgivning og intensivering af efterforskningen i 1993 vil disse illegale systuer flytte til nabolandene.

Har Kommissionen kendskab til flytning af illegale systuer fra Nederlandene til Belgien eller andre lande i Den Europæiske Union?

Venter Kommissionen i de kommende år et fald eller en vækst i antallet af illegale systuer i Den Europæiske Union?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
på skriftlig forespørgsel E-1866/94 og E-1870/94
(30. november 1994)

Kommissionen er udmærket klar over, at illegale systuer er et udbredt fænomen inden for konfektionssektoren i de forskellige medlemsstater. I forbindelse med den sociale dialog på sektorplan har arbejdsmarkedets parter da også længe beskæftiget sig med dette problem, når det gælder tekstil- og beklædningssektoren.

I den forbindelse ajourførte arbejdsmarkedets parter i 1993 en rapport om undergrundsøkonomi og illegale arbejdsformer, som Kommissionen havde offentliggjort i 1990. Denne rapport indeholder bl.a. et kapitel om de foranstaltninger, som er truffet i medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe illegalt arbejde.

Ifølge sagens natur er der tale om et problem, som det er vanskeligt at sætte tal på, og det er derfor ikke muligt at fastslå, hvorledes problemet vil udvikle sig fremover.

Kommissionen rådet ikke over oplysninger om en eventuel flytning af illegale systuer fra Nederlandene til andre omkringliggende medlemsstater.

I øvrigt har spørgsmålet om illegalt arbejde været på dagsordenen for et møde arrangeret af Rådet. Af dette møde fremgår det, at de fleste af medlemsstaterne anser dette spørgsmål for at høre ind under subsidiaritetsprincippet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1868/94

af Maartje van Putten (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/16)

Om: Integration af udviklingslandene i verdenshandelen

I meddelelsen fra juni 1994 (¹) om en bedre integration af udviklingslandene i verdenshandelen foreslår Kommissionen, at man optager specifikke stimuleringsforanstaltninger i GSP med sigte på social fremgang og miljøbeskyttelse. De ansøende ordninger skal ud over en social klausul og en miljøklausul omfatte foranstaltninger vedrørende intellek-

tuel ejendomsret, graden af åbning af markeder på grundlag af IMF-kriterier og bekæmpelse af narkotikamisbrug.

Er Kommissionen i forbindelse med den anførte stræben efter forenkling og transparens i GSP ikke bange for overdrevne procedurer og regler?

Hvorledes skal kriterierne fastlægges?

Skal det ske i samarbejde med de begunstigede lande?

Vil de mindst udviklede lande — på baggrund af deres særlige stilling og mangel på midler — kunne profitere tilstrækkeligt af stimuleringsforanstaltningerne, hvis andre begunstigede lande udnytte de nye foranstaltninger mere smidigt?

(¹) Dok. KOM(94) 212.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1869/94

af Maartje van Putten (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/17)

Om: Integration af udviklingslandene i verdenshandelen

I meddelelsen fra juni 1994 om en bedre integration af udviklingslandene i verdenshandelene foreslår Kommissionen, at man inden for rammerne af GSP navnlig yder støtte til oprettelse af producentorganisationer, der kan optage direkte handelskontakter med importører i Fællesskabet, hvilket vil skabe bedre sociale og miljømæssige forhold.

Vil Kommissionen under udarbejdelsen af forslaget tage hensyn til Europa-Parlamentets betænkninger om en retfærdig og solidarisk handel mellem Nord og Syd (PE 152.325/ endel. og PE 206.396/ endel.)?

Overvejer Kommissionen, således som det anbefales i betænkningen af Langer (PE 206.396/ endel.) at indføre og beskytte et kvalitetsmærke for Fair-trade-produkter, på grundlag af hvilket den retfærdige og solidariske handel kan behandles præferentielt?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

på skriftlig forespørgsel E-1868/94 og E-1869/94

(21. oktober 1994)

I en meddelelse af 1. juni 1994 fastlagde Kommissionen principperne for anvendelsen af den generelle præferenceordning (GSP) i den næste tiårsperiode.

Senere vedtog Kommissionen den 7. september 1994 (¹) et forslag til det første treårsarrangement, som skal gælde fra

1. januar 1995, og som nu er til godkendelse i Rådet efter Parlamentets udtalelse. Med forslaget omskrives alle principperne i meddelelsen fra juni til et forslag til retsakt.

Den foreslåede ordning indeholder bestemmelser om ansprorende foranstaltninger inden for social- og miljøpolitik. Disse bestemmelser gennemføres som supplement til den almindelige GSP for at tage hensyn til de ekstra omkostninger, som modtagerlandene vil blive nød til at afholde for at kunne gennemføre sådanne avancerede politikker.

De kriterier, der ligger til grund for disse bestemmelser, er på det sociale område Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) konventioner, især standarder vedrørende frihed til sammenslutninger og retten til at organisere og forhandle kollektive overenskomster, og standarder om mindstealder for adgang til beskæftigelse. På miljøområdet er der tale om målene i internationale konventioner om miljøet og i Agenda 21. Oprindeligt omfattede de ansprorende foranstaltninger, varer af tropisk træ fra skove, der drives bæredygtigt i henhold til standarderne fra den internationale organisation for tropisk træ (ITTO).

Gennemførelsen af disse nye bestemmelser om ansprorende foranstaltninger skulle ikke i sig selv skabe nye procedurer, da de snarere er en udvidelse af nuværende procedurer. Når et modtagerland først har erklæret, at det overholder kriterierne i ILO-konventionerne, og har udtrykt ønske om at benytte disse bestemmelser, finder kontrollen sted på grundlag af en erklæring på præferenceoprindelsescertifikatet, der attesteres af det eksporterende modtagerlands myndigheder. Certifikatet anvendes og kontrolleres i henhold til kravene i oprindelsesreglerne.

Den særlige ansprorende ordning for at hjælpe lande i bekæmpelsen af narkotika baseres ikke på samme mekanisme, idet Kommissionen ganske enkelt har foreslået at videreføre den nuværende særlige ordning. Kommissionen har ikke foreslået specifikke bestemmelser vedrørende intellektuel ejendomsret i det første arrangement. Det vil blive overvejet i næste arrangement, som begynder i 1998.

Det er planlagt, at de mindste udviklede lande skal nyde fuldstændig toldfritagelse i henhold til den foreslåede GSP-ordning (som det også er tilfældet nu). Derfor modtager de allerede og vil fortsat modtage den gunstigst mulige behandling. Af den grund vil de mindst udviklede lande ikke drage synderlig fordel af bestemmelserne på dette sociale område. Dette hænger sammen med grundprincippet for positive sociale bestemmelser, som er at sociale fremskridt kræver et minimum af økonomisk udvikling. Da de mindst udviklede lande tydeligvis ikke er nået op på dette minimumsniveau, har de brug for først at få den bedst mulige behandling i den grundlæggende GSP.

I GSP-sammenhæng har Kommissionen ikke i sinde, på nuværende tidspunkt, at indføre et kvalitetsmærke for »fair trade« varer for at kunne få del i yderligere præferencer.

Alligevel er Kommissionen, som anført i meddelelsen af 1. juni 1994, positivt stemt for at bruge andre samarbejds-

instrumenter for at fremme rimelig handelspraksis, et begreb, som Kommissionen går stærkt ind for. I den forbindelse har Langers betænkning herom interesseret Kommissionen meget.

(1) Dok. KOM(94) 337.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1880/94

af Rolf Linkohr (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/18)

Om: Undersøgelsen af virkningen på miljøet i forbindelse med TGV Méditerranée

Kan Kommissionen sikre, at de franske myndigheder overholder fællesskabsretten — navnlig direktiverne om beskyttelse af vilde fugle (79/409/EØF) ⁽¹⁾, om beskyttelse af naturlige levesteder (92/43/EØF) ⁽²⁾ og om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (85/337/EØF) ⁽³⁾ ved planlægningen og ansættelsen af jernbanestrækningen til TGV Méditerranée?

(1) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

(2) EFT nr. L 206 af 22. 7. 1982, s. 7.

(3) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Yannis Paleokrassas

(10. oktober 1994)

Kommissionen har modtaget flere klager vedrørende projektet TGV-Méditerranée. På grundlag af de fremførte klagepunkter har Kommissionen rettet henvendelse til de franske myndigheder for at få verificeret, at fællesskabslovgivningen er behørigt overholdt, herunder navnlig Rådets direktiver om beskyttelse af vilde fugle, 79/409/EØF, om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, 92/43/EØF, samt endelig om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, 85/337/EØF.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1881/94

af Alexandros Alavanos (GUE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/19)

Om: Pipeline for råolie til Middelhavet

Det er Kommissionen bekendt, at der findes planer om en pipeline for råolie, der skal føre ud til Middelhavet. Blandt de forskellige forslag om denne pipelines rute er der et

forslag, ifølge hvilket denne pipeline skal føre råolie fra Krim-halvøen via havnen i Burgas med Alexandroupoli som sit endelige mål. Længden af denne pipeline vil i dette tilfælde være meget kortere og omkostningerne omkring en tredjedel i forhold til de andre planer, som samtidig undersøges. Har Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank kendskab til dette forslag, og hvad mener de herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Marcelino Oreja

(31. oktober 1994)

Generelt følger Kommissionen som led i sin politik til sikring af energiforsyningen meget opmærksomt de problemer, råolietransporten frembyder i denne del af verden.

Således er Kommissionen blevet holdt underrettet om et projekt vedrørende anlæggelse af en olierørledning til transport af råolie fra Burgas i Bulgarien til Alexandropolis i Grækenland.

Ifølge Kommissionens opfattelse vil et sådant projekt kunne være en del af en passende løsning på de stadig større behov for transport af olie fra Sortehavet til Middelhavet.

Endelig skal det bemærkes, at Kommissionen for nylig har været sponsor for en konference i Grækenland for landene med kyst ud til Sortehavet samt de medlemsstater, der er berørt af denne problematik.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1911/94

af José Hupart (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/20)

Om: Oksekød

Hvordan ser situationen ud for oksekød?

Hvor mange tons kød ligger der for øjeblikket på lager?

Hvor stor en mængde tegner de enkelte medlemsstater sig for, og hvor er lagrene placeret — kan Kommissionen give oplysning om placering og omfang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af René Steichen

(26. oktober 1994)

Siden 1993 har oksekødsmarkedet været præget af en tilbagevenden til ligevægt mellem udbud og efterspørgsel, hovedsagelig som følge af et betydeligt produktionsfald i 1993 (ca. 7%).

Foruden strukturelle faktorer, som er knyttet til udviklingen i produktionscyklen og malkekøernes stigende produktion

(da kvoteordningen har lagt loft over mælkeproduktionen, falder antallet af malkekøer og dermed kalveproduktionen fra år til år), blev der ved reformen af den fælles landbrugs-politik indført en række elementer med henblik på kontrol af produktionen, som forklarer denne udvikling. Det drejer sig om begrænsning af importen af kalve og ungvæg, indførelse af kvoter og af en belægningsgrad i forbindelse med ydelse af præmier samt indførelse af vægtgrænser for slagtekroppe, der kan omfattes af offentlig intervention.

Denne situation har muliggjort en meget betydelig formindskelse af de usolgte offentlige lagre, som faldt fra rekordtallet 1 089 000 tons slagtekropsækvivalenter pr. 1. januar 1993 til 230 000 tons i slutningen af august 1994. Den offentlige intervention har været suspenderet siden midten af juli og midten af november 1993 for henholdsvis ungvæg og stude, og afviklingen er blevet lettet af den meget aktive afsætningspolitik, Kommissionen har indført.

Af den samlede mængde på 230 000 tons befinder over 90 % sig i Irland (150 000 tons) og i Det Forenede Kongerige (61 000 tons). De resterende mængder er fordelt mellem Italien (9 000 tons), Danmark (6 000 tons), Tyskland (3 000 tons) og Frankrig (1 000 tons).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1915/94

af Glyn Ford (PSE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/21)

Om: Svovlbrinteemissioner

Vil Kommissionen med henblik på at nedskære svovlemissioner, som dannes på forskellige niveauer af forskellige bilmærker og katalysatorer, indføre standarder på EU-plan med maksimumsgrænser for svovlindhold i blyfri benzin, hvorved den fremmer nedskæringen af eventuelle forurenende stoffer ved kilden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(21. oktober 1994)

Man er i Kommissionen klar over, at der kan forekomme udslip af hydrogensulfid fra katalysatorer i benzindrevne biler. Lugten heraf er ganske vist meget ubehagelig, men der frigives så lidt hydrogensulfid, at det ikke regnes for at have nogen virkning for menneskers sundhed.

Til gengæld interesserer Kommissionen sig for den virkning, svovl i blyfri benzin måske har på katalysatorens effektivitet over for carbonmonoxid, kulbrinter, nitrogenoxider og benzen. Derfor er der i forbindelse med det europæiske »auto-oil programme« en undersøgelse i gang af, om svovl har nogen betydning i europæiske biler med katalysator. Resultaterne heraf vil få betydning for, hvilke foranstaltninger der vil blive foreslået i lovgivningen om nedbringelse af forureningen fra køretøjer i år 2000. Skulle programmet vise, at det er nødvendigt at nedsætte svovlindholdet, vil det have den yderligere fordel, at den ubehagelige lugt fra de små hydrogensulfidudslip vil blive svagere.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1917/94

af Josu Imaz San Miguel (PPE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/22)

Om: Drivgarn

Europa-Parlamentet foreslog på plenarmødet den 17. december 1993 et forbud mod anvendelse af drivgarn. Det foreslog ligeledes, at Kommissionen efter behørigt begrundet anmodning fra en medlemsstat skal skulle tillade anvendelse af disse redskaber inden for tolv-milegrænsen i overensstemmelse med bestemmelser, der skulle udarbejdes under hensyntagen til de enkelte konkrete tilfælde.

Der har på det seneste været sammenstød mellem fiskerne i EU på grund af anvendelse af disse fiskeredskaber, og både fiskerisammenslutninger, fiskeriinspektører og Kommissionen selv har fremlagt bevis for og fremsat påstande om den franske fiskerflådes manglende overholdelse af fællesskabsbestemmelserne om drivgarn til tunfiskeri. En skærpende omstændighed er desuden de franske myndigheders yderst skødesløse udførelse af den kontrol, de er forpligtet til at gennemføre for at sikre, at intet skib har garn om bord eller anvender garn, der har en samlet længde på over 2,5 km, sådan som de gældende fællesskabsbestemmelser foreskriver. I lyset af disse forhold fremstår Parlamentets initiativ fra december 1993 som den eneste virkeligt brugbare foranstaltning til at undgå overtrædelse af på den ene side fællesskabsbestemmelserne og på den anden af de internationale aftaler, Kommissionen har indgået.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse, hvilke forholdsregler den agter at træffe for snarest muligt at gennemføre Parlamentets forslag, og hvilken garanti den kan give for, at det, indtil Parlamentets forslag fra december 1993 gennemføres, nøje overholdes, at intet skib har garn om bord eller anvender garn, der har en samlet længde på over 2,5 km, sådan som de gældende fællesskabsbestemmelser foreskriver.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(13. oktober 1994)**

Kommissionen har gjort alt, hvad der overhovedet er muligt, for at sikre, at de fællesskabsbestemmelser, der fastsætter en grænse på 2,5 km for længden af drivgarn, bliver anvendt korrekt og iværksat fuldstændigt at de nationale kontrolinstanser.

Kommissionens fiskeriinspektører har til stadighed været til stede om bord på medlemsstaternes inspektionsfartøjer som uafhængige observatører.

Kontrollen af fiskeriet har i år været mere omfattende end nogensinde. Helt op til otte af medlemsstaternes inspektionsfartøjer har på én gang overvåget tunfiskeriet i rum sø.

Rådet vil tage både Kommissionens forslag ⁽¹⁾ vedrørende den fremtidige brug af drivgarn og Parlamentets holdning med i sine overvejelser, før det træffer en beslutning.

(¹) Dok. KOM(94) 131 endelig udg.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1918/94
af Caroline Jackson (PPE)
til Kommissionen
(6. september 1994)
(95/C 36/23)**

Om: EU-støtte til babymælk-aktionsgruppen

Kan Kommissionen bekræfte, at den inden for de sidste to år har ydet støtte til babymælkaktionsgruppen, der aktivt fører kampagne mod babymad og babymælk, og, i bekræftende fald, frygter Kommissionen ikke, at en sådan støtte skaber præcedens, hvorved andre lobbyister kan opnå støtte fra EU til faktisk at føre en kampagne mod selskaber, der har deres virksomhed i EU?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(9. november 1994)**

Kommissionen støtter til ikke-statslige organisationer (NGO'er), der arbejder med udvikling, omfatter samfinansiering af aktiviteter, der tager sigte på at bevidstgøre offentligheden om udviklingsspørgsmål. Samfinansieringskriterierne omfatter aktiviteter, til oplysning og uddan-

nelse af visse grupper i offentligheden i medlemsstaterne, om emner vedrørende udviklingslande. I 1993 blev der godkendt et treårigt projekt til samfinansiering med en gruppe NGO'er, der omfatter Baby Milk Action Coalition (UK), WEMOS (NL) og Aktionsgruppe Babyernährung (D) vedrørende sådanne aktiviteter som spørgsmålet om gennemførelsen af WHO-kodeksen om markedsføring af modermælkserstatninger for at beskytte amning og børnesundheden i udviklingslandene. NGO'ernes opmærksomhed er blevet henledt på Kommissionens politik med hensyn til kampagner vedrørende individuelle firmaer; sådanne aktiviteter er udelukket herfra og fra ethvert andet projekt om spædbørnsernæring såvel som projekter vedrørende andre erhvervssektorer i Fællesskabet. NGO'ernes kontraktlige forpligtelser indebærer, at de rapporterer til Kommissionen om anvendelsen af såvel fællesskabsmidler som andre midler for at sikre, at disse anvendes i overensstemmelse med bestemmelserne i deres kontrakt. Erhvervslivet er blevet underrettet om disse betingelser. Kommissionen vil nøje følge denne sag.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1925/94
af Johanna Maij-Weggen og Petrus Cornelissen (PPE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/24)**

Om: Godkendelse af statsstøtte til Air France

1. Kan Kommissionen bekræfte, at den har godkendt et kapitaltilskud på 20 mia. ffr. fra de franske myndigheder til Air France?
2. Er det Kommissionen bekendt, at de franske myndigheder siden 1991 hvert år har ydet Air France en betragtelig finansiel støtte?
3. Mener Kommissionen, at dette tilsagn vil kunne stå for en kritisk gennemgang, muligvis endda ved Domstolen, og i bekræftende fald på hvilket grundlag?
4. Kan Kommissionen anføre, hvordan den vil kontrollere denne støtteforanstaltning, og hvordan den f.eks. ved at engagere en uvildig konsulent får garanti for, at kontrollen sker på uvildig måde?
5. Hvordan kan Kommissionen imødegå, at ovennævnte kapitaltilskud til Air France får præcedensvirkning? Hvordan vil Kommissionen udvirke, at andre luftfartsselskaber, som har finansieret deres omstrukturering med egne midler, får kompensation for den franske statsstøtte til Air France?
6. Hvordan har Kommissionen garanti for, at Air France ikke vil bruge statsstøtten i prispolitisk øjemed på bekostning af andre luftfartsselskaber?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(31. oktober 1994)

1. Den 27. juli 1994 vedtog Kommissionen en beslutning, hvori den erklærede, at støtten på 20 mia. ffr. til Air France, der gives i tre rater i perioden 1994—1996 med henblik på omstrukturering, var forenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3 c), på visse betingelser, som sikrer, at støtten ikke vil få ugunstige virkninger for handelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Denne beslutning blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽¹⁾.

Det bør ligeledes understreges, at Kommissionen samme dag konkluderede, at tegningen af 1,5 mia. ffr. foretaget af Caisse des Dépôts et Consignations-Participations (CDC-P) af de obligationer, Air France havde udstedt, skulle betragtes som støtte, idet det ud over at være sket under overtrædelse af EF-traktaten var uforeneligt med fællesmarkedet og følgelig skulle betales tilbage. Denne beslutning blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽²⁾.

2. Udover ovennævnte beslutninger vedtog Kommissionen i november 1991 og i juli 1992 to beslutninger, der afgjorde, at:

- a) den franske regerings kapitalindsprøjtning på 2 mia. ffr. Air France, og
- b) Banque Nationale de Paris' tegning af 1,25 mia. ffr. Air France-ORA (obligationer der kan omsættes til aktier) og et internationalt bankkonsortiums tegning af 2,6 mia. TSDI (underordnede obligationer af ubestemt varighed),

skulle betragtes som normale finansielle transaktioner, som ikke er statsstøtte ifølge traktatens artikel 92, stk. 1, i lyset af det markedsøkonomiske invest princip.

3. Kommissionen traf sin beslutning den 27. juli 1994 under nøje overholdelse af fremgangsmåden i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, hvorved alle berørte parter fik lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger. Begge beslutninger var velbegrundede og forklarede, hvorfor Kommissionen tillod støtten på 20 mia. ffr. på visse betingelser, og hvorfor tegningen af CDC-P for 1,5 mia. ffr. ikke er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen mener derfor, at beslutningen indholdsmæssigt og proceduremæssigt blev truffet fuldt ud efter fællesskabsretten.

4. Med hensyn til støtten på 20 mia. ffr. til Air France siger artikel 2 i beslutningen, at for at sikre at støttebeløbene forbliver forenelige med fællesmarkedet, er udbetalingen af anden og tredje rate af støtten betinget af, at alle de af de franske myndigheder indgående forpligtelser overholdes, og at omstrukturingsprogrammet gennemføres korrekt.

Kommissionen skal overvåge planen. Med henblik herpå skal den franske regering mindst otte uger inden udbetalingen af anden og tredje støtterate i 1995 og 1996 forelægge Kommissionen en rapport om omstrukturingsprogrammets gennemførelse.

Kommissionen vil i henhold til beslutningen ligeledes udpege en uafhængig konsulent til at hjælpe den med vurderingen.

5. Kommissionen gjorde sin godkendelse betinget af, at den franske regering overholdt en række strenge forpligtelser for at forhindre, at støtten skulle påvirke Air France-konkurrenternes stilling negativt inden for EØS. De fleste af betingelserne begrænser Air France's kommercielle frihed med hensyn til flåde, pladsudbuddet og prisadfærd på de europæiske ruter. De angår ligeledes nogle spørgsmål i tilknytning til Orly-lufthavnen, og forbyder den franske regering at blande sig i Air France's ledelse af ikke-kommercielle årsager og at anvende støtten til at erhverve andre luftfartsselskaber. Alle disse betingelser udgør efter Kommissionens mening en passende begrundelse for støtten for at sikre, at den ikke påvirker handelsbetingelserne negativt i et omfang, der strider imod den fælles interesse.

Kommissionens beslutning falder i tråd med Kommissionens almene indstilling til statsstøtte i luftfartssektoren som fastlagt i det nye udkast til retningslinjer, som Kommissionen i informationsøjemed har tilsendt alle medlemsstater, og som efter vedtagelsen ligeledes vil blive forelagt Parlamentet.

6. En af betingelserne i beslutningen er, at Air France vil afholde sig fra at være prisførende på ruter i EØS. Denne betingelse vil forhindre, at støtten bruges til at føre illoyal prispolitik til skade for Air France's konkurrenter.

⁽¹⁾ EFT nr. L 254 af 30. 9. 1994.

⁽²⁾ EFT nr. L 258 af 6. 10. 1994.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1926/94

af Wilfried Telkämper (V)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/25)

Om: Den aktuelle situation vedrørende brobygningen mellem Skotland og øen Skye

Ifølge mine oplysninger er bygningen af broen mellem øen Skye og Skotland igangsat, selv om domstolene ikke har behandlet alle indsigelser mod den mangelfulde undersøgelse af virkningerne for miljøet. Som følge af den trussel, som brobyggeriet udgør mod den lokale odderbestand, har Kommissionen og Europa-Parlamentet modtaget klager i 1993.

1. Har Kommissionen som følge af klagerne optaget kontakt med den britiske regering?
2. I hvilket omfang indrømmer den britiske regering problemerne ved undersøgelsen af virkningerne for miljøet?
3. Agter Kommissionen fortsat at følge situationen vedrørende ovennævnte tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Yannis Paleokrassas

(17. oktober 1994)

Kommissionen er af den opfattelse, at den fremgangsmåde, de britiske myndigheder har fulgt, opfylder kravene i Rådets direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Opførelsen af Skye-broen blev først påbegyndt, efter at den forudgående vurdering af de miljømæssige virkninger i medfør af direktivet var blevet behørigt tilendebragt. Den omstændighed, at arbejdet indledtes før udløbet af den britiske lovfæstede offentlige appelprocedure, er et spørgsmål, som vedrører landets nationale lovgivning, og hvor Kommissionen ikke kan intervenere eller rette henvendelse til landets myndigheder.

Skye-broens følgevirkninger for den stedlige odderbestand var på det pågældende tidspunkt ikke en sag, der henhørte under Fællesskabets kompetence.

I juni 1994 trådte Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾ i kraft, hvorved medlemsstaterne forpligtes til at etablere et strengt beskyttelsessystem for en række forskellige arter, bl.a. odderen, med henblik på at forebygge forringelse eller ødelæggelse

af disses yngle- eller hvilepladser. Afhængigt af en række faktorer kunne denne retsforordning eventuelt være relevant i det foreliggende tilfælde, men Kommissionen savner tilstrækkeligt detaljeret oplysninger i sagen.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. L 206 af 22. 7. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1936/94

af Edward Kellett-Bowman (PPE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/26)

Om: Enhedsafgift

Vil Kommissionen i henhold til fællesskabslovgivningen undersøge, hvor vidt »enhedsafgiften«, som er en afgift, der pålægges alle britiske færgepassagerer, som går i land i franske havne, er legal og om denne afgift ikke er diskriminerende over for færger, da »enhedsafgiften« ikke pålægges passagerer, der benytter Kanaltunnelen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Marcelino Oreja

(31. oktober 1994)

Kommissionen er af den opfattelse, at den pågældende afgift, som er en udmøntning af princippet om at lade brugerne dække infrastrukturkostningerne, bør undersøges nærmere i lyset af reglerne om ikke-forskelsbehandling og proportionalitet samt bestemmelserne om det indre marked, herunder afskaffelse af formaliteter ved de indre grænser samt fri bevægelighed for varer og personer.

Den franske regerings dekret nr. 94-420 af 18. maj 1994, som blev offentliggjort i Den Franske Republiks officielle tidende af 28. maj 1994, og som vedrører ændring af afgiftssatserne for passagerer om bord på skibe, som anløber eller udgår fra franske havne, er ikke uforenelig med nogen af disse principper.

Kommissionen mener ikke, at det forhold, at passagerer, der benytter Kanaltunnelen, ikke pålægges nogen brugerafgift, indebærer en diskrimination, når man tager i betragtning, at der er tale om en anden type serviceydelse og terminaler samt et privatejet transportselskab.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1938/94

af Luis Sá (GUE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/27)

Om: Kriterier for evaluering af medlemsstaternes opfyldelse af deres forpligtelser

Det har ofte vist sig, at gennemførelsen af fællesskabsdirektiver i national lov udelukkende har form af en omskrivning uden reel gennemslagskraft, hvilket især har vist sig på miljøområdet.

Som eksempel herpå kan anføres vurderingen af kvaliteten af fersk overfladevand og genbrug af fast affald i Portugal, hvor der ikke foreligger oplysninger om iværksættelse af foranstaltninger til en reel forbedring af det tidligere forhold.

1. Hvilke kriterier anvender Kommissionen på baggrund heraf til vurdering af opfyldelsen af de gældende normer, og hvorledes sikrer den en reel opfyldelse?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte, hvis den fastslår, at de gældende normer de facto ikke opfyldes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(11. november 1994)

Kommissionen er af EF-traktaten forpligtet til at overvåge, at medlemsstaterne overholder alle deres forpligtelser i henhold til fællesskabsretten. Den råder i denne forbindelse over forskellige instrumenter, herunder overskridelsesproceduren, som er fastsat af traktatens artikel 169.

For at vurdere, om forpligtelserne i henhold til fællesskabsdirektiverne overholdes, kontrollerer Kommissionen først og fremmest, at medlemsstaterne har vedtaget og har underrettet den om de nødvendige nationale foranstaltninger til gennemførelse heraf; for det andet kontrollerer Kommissionen, at disse bestemmelser er i overensstemmelse med fællesskabsretten og vurderer, om de nationale bestemmelser tillader medlemsstaterne at overholde deres forpligtelser i henhold til direktivet, og endelig kontrollerer Kommissionen, at disse nationale bestemmelser gennemføres korrekt i praksis.

Det er først og fremmest ved hjælp af klager fra enkeltpersoner, bl.a. parlamentsmedlemmernes skriftlige og mundtlige spørgsmål til Kommissionen, at dårlig gennemførelse af fællesskabsret om miljøet afsløres. De udgør Kommissionens vigtigste informationskilder om ukorrekt eller endda manglende gennemførelse af fællesskabsdirektiver.

Der følges en procedure, som beskrives ganske kort i det følgende:

- Kommissionen informerer klageren om, at hans brev er blevet registreret i Kommissionens klageregister og anmoder samtidig den pågældende medlemsstat om de nødvendige oplysninger til at vurdere klagen. Når de faktiske omstændigheder er blevet klarlagt, træffer Kommissionen en formel beslutning i løbet af året efter modtagelse af klagen. På dette stadium kan der foreligge to situationer:
- Kommissionen konstaterer ikke nogen overskridelse af fællesskabsretten og afslutter derfor proceduren og informerer klageren herom; denne kan herefter forelægge nye kendsgerninger eller argumenter, som kan give anledning til en ny procedure
- Kommissionen beslutter at iværksætte en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 169, og den sender en åbningsskrivelse til den pågældende medlemsstat.

Hvis det ærede medlem ønsker yderligere enkeltheder om Kommissionens procedure og midler med henblik på kontrol med medlemsstaternes effektive gennemførelse af fællesskabsdirektiverne, kan disse oplysninger søges i den årlige rapport om kontrol med gennemførelse af fællesskabsret, som sendes til Parlamentet, og hvor alle disse procedurer forklares.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1940/94

af Luis Sá (GUE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/28)

Om: Fællesskabets administration og tjenestemændenes vedtægt

Det hævdes ofte, at Fællesskabets administration er alt for omfattende; samtidig påstår nogle, at der er mangel på arbejdskraft, selv om de nationale myndigheder bidrager til håndhævelsen af Fællesskabets bestemmelser og afgørelser.

Der er desuden adskillige gange sat spørgsmålstejn ved vedtægten for Fællesskabets tjenestemænd, herunder især tjenestemændenes lønninger.

1. Hvilke kommentarer har Kommissionen til de aktuelle forhold inden for ovennævnte områder?
2. Er der allerede iværksat undersøgelser herom, og efter hvilke retningslinjer udarbejdes sådanne undersøgelser i bekræftende fald?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(8. november 1994)**

Som svar på det ærede medlems forespørgsel kan henvises til Kommissionens rapport til Rådet og Parlamentet om:

- ansættelsesbehovene ved fællesskabsinstitutionerne ⁽¹⁾
- anvendelsen af bilag VII til vedtægten ⁽²⁾.

Kommissionen hver er af en sådan art, at den bør tilstræbe at have en så beskeden personalestyrke som mulig. Ikke desto mindre har den fået tildelt så mange opgaver, at den — efter en konsulentundersøgelse af behovet i dens tjenestegrene — for at råde bod på den utilstrækkelige personale-situation har måttet indføre en flerårig plan til genopbygning af en tilfredsstillende personalestyrke. Denne plan er stadig i kraft.

Kommissionen skal gøre opmærksom på, at de vederlag, som tjenestemændene ved De Europæiske Fællesskaber får, blev fastsat i overensstemmelse med deres levevilkår og beskæftigelse under de forhandlinger, der i 1991 førte til Rådets afgørelse om metoden for tilpasning af vederlagene (bilag XI til vedtægten) og det midlertidige bidrag (vedtæg- tens artikel 66a).

De resultater, man forhandlede sig frem til, gælder til og med den 30. juni 2001, og indtil da finder den nævnte metode anvendelse på enhver tilpasning af vederlagene, herunder grundløn, familietillæg og godtgørelser.

⁽¹⁾ Dok. SEK(92) 2520.

⁽²⁾ Dok. SEK(93) 2116.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1942/94

af Laura González Álvarez, Alonso Puerta og María Sornoša
Martínez (GUE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/29)

Om: Miljødelæggelse ved Guadiana-floden i Badajoz (Spanien)

Guadiana-floden, som udgør det vigtigste naturområde i Badajoz, er i fare på grund af det omlægningsarbejde, der udføres på en 850 m lang strækning af dens løb gennem byen Badajoz. Denne omlægning af den venstre flodbred vil fremkalde uoprettelige miljøskader i et yngleområde for fugle, der er fredede (silkehejre, dværghejre og nathejre) i henhold til direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾.

Desuden fastsættes det i artikel 2 i direktiv 85/337/EØF ⁽²⁾ om vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet, at medlemsstaterne træffer alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at projekter, der kan få væsentlig indvirk-

ning på miljøet — som i det foreliggende tilfælde — undergives en vurdering af denne indvirkning.

1. Hvad agter Kommissionen at foretage sig over for de spanske myndigheder for at sikre, at direktiv 79/409/EØF og 85/337/EØF anvendes korrekt?
2. Kan Kommissionen oplyse, om projektet med omlægning af Guadiana-flodens venstre bred gennem Badajoz omfatter samfinansiering med regionalfondsmidler inden for rammerne af et operationelt program for Extremadura?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(16. november 1994)**

I forbindelse med projektet vedrørende omlægningen af den venstre bred af floden Guadiana (Extremadura), som allerede er blevet gjort til genstand for en miljøvurdering, hvorunder den berørte offentlighed rent faktisk fik adgang til at ytre sine synspunkter i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, har der ikke kunnet konstateres nogen overtrædelse af dette direktivs bestemmelser.

Kommissionen præciserer, at det pågældende projekt ikke har været gjort til genstand for nogen samfinansiering med Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1944/94

af Carmen Fraga Estévez og Miguel Arias Cañete (PPE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/30)

Om: Fredningstiden for sort kulmule (merlucius senegalensis) på de marokkanske fiskepladser

EU-fiskerflåden står i forbindelse med fiskeriet af sort kulmule på marokkanske fiskepladser over for det alvorlige problem, at juli og august måned, der i fiskeriaftalen er afsat som fredningstid, ikke er det mest hensigtsmæssige tidsrum, fordi det er i vintermånederne, at den sorte kulmule yngler, og derfor er netop vinteren bedst som fredningstid.

Mener Kommissionen ikke, det ville være hensigtsmæssigt inden for rammerne af Det Blandede Udvalg at anmode Marokko om en ændring af fredningstiden, så man virkelig kan gennemføre målsætningen om beskyttelse og genopbygning af ressourcerne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(13. oktober 1994)

På baggrund dels af udviklingen i fiskebestanden og de videnskabelige data, man råder over, dels af den store socioøkonomiske betydning, som visse fiskepladser har, har EF under Den Blandede Kommissionens møde i januar 1994 bedt de marokkanske myndigheder om at ændre eller afkorte fredningstiden inden for visse typer af fiskeri, herunder især trawlerfiskeriet på senegalsk kulgule.

Foreløbigt har Marokka ikke imødekommet dette ønske.

Kommissionen er efter anmodning fra de berørte medlemsstater rede til at fremsætte forslag for Marokko om ændring af fredningstiden, når Den Blandede Kommission mødes næste gang i januar 1995.

om oprettelse af Samhørighedsfonden ⁽¹⁾. De vigtigste mål for foranstaltningerne vedrører forvaltning af vand, rensning og kontrol af vandkvaliteten, jorderosion, forvaltning af affaldsstoffer og forbedring af bymiljøets kvalitet.

En liste over projekter, der allerede er godkendt af Kommissionen, fremsendes direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

Med hensyn til den regionale fordeling af projekterne kan Kommissionen ikke give noget svar, idet Fondens formål ikke er regionaludvikling, men styrkelse af den økonomiske og sociale samhørighed mellem medlemsstater. Der findes derfor ingen regional statistik over Samhørighedsfondens interventioner. Kommissionen har andre finansielle instrumenter til regionaludvikling (strukturfondene).

⁽¹⁾ EFT nr. L 130 af 25. 5. 1994.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1946/94

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/31)

Om: Samhørighedsfonden i Spanien

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har advaret den spanske regering om, at den risikerede at gå glip af 40 % af de midler, der var afsat i Spanien i Samhørighedsfondens midler, hvis den ikke forelagde projekter til investering på miljøområdet.

Hvor mange miljøprojekter har den spanske regering forelagt efter denne advarsel?

Hvor stort er budgettet for de enkelte projekter, og hvad skal midlerne bruges til?

I hvilke område eller hvilke områder skal de forelagte projekter gennemføres?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Schmidhuber**

(18. oktober 1994)

Den spanske regering har allerede forelagt Kommissionen en lang række projekter på miljøområdet, som Kommissionen er ved at gennemgå.

Størrelsen af den støtte, der anmodes om til disse projekter, er tilstrækkelig til at nå en hensigtsmæssig ligevægt i 1994 mellem miljø- og transportprojekterne i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1164/94 af 16. maj 1994

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1950/94

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/32)

Om: Somport-tunnelen

Både spansk og fransk presse har flere gange offentliggjort meddelelser om, at Europa-Kommissionen har fastfrosset støttemidlerne til arbejdet på Somport-tunnelen, efter at den økologiske forening »Mountain Wilderness« har indgivet klage.

Er det rigtigt, at den i sin tid bevilligede fællesskabsstøtte til bygning af Somport-tunnelen er blevet fastfrosset?

Hvis dette er korrekt, bedes Kommissionen oplyse, på grundlag af hvilke kriterier den har foretaget en midlertidig fastfrysning af støtten.

I betragtning af, at arbejdet med tunnelen er påbegyndt på begge sider af Pyrenæerne, og at enhver forsinkelse i arbejdet bør undgås på grund af den betydning, som tunnelen har for forbindelsen mellem Den Iberiske Halvø og Frankrig, bedes Kommissionen oplyse, hvornår den tror at fastfrysningen af samfinansieringen ophæves.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja**

(10. november 1994)

Der er intet som helst belæg for, at fællesskabsfinansieringen af anlæggelsen af Somport-tunnelen samt tilkørslerne hertil for øjeblikket skulle være blokeret. Det forholder sig sådan, at den godkendte støtte beløber sig til 29 mio. ecu,

fordelt mellem Spanien (15 mio. ecu) og Frankrig (14 mio. ecu) og en første tranche på 40 % heraf er allerede blevet udbetalt i 1991. Udbetalingen af den anden tranche skal efter planerne ske, når 70 % af anlægsarbejderne er blevet fuldført.

Kommissionen har imidlertid i forbindelse med indledningen af en ny undersøgelse forud for erklæringen om projektets nytteværdi for offentligheden fået forelagt en række klager med henvisning til den utilstrækkelige forhåndsvurdering af projektets indvirkning på miljøet. På grundlag af de anførte forhold har Kommissionen henvendt sig til de franske myndigheder for at få nærmere præcisioner om overholdelsen af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. I mellemtiden er anlægsarbejderne i form af anlæggelsen af Somport-tunnelen og tilkørslerne hertil blevet erklæret for at være i offentlighedens interesse med dekret af 18. oktober 1993. Svaret fra de franske myndigheder er gjort til genstand for en indgående undersøgelse. Visse aspekter af sagen kræver nærmere præcisering og yderligere oplysninger i betragtning af, at der i den forbindelse også må tages hensyn til andre fællesskabstekster end Rådets direktiv 85/337/EØF, og Kommissionen har derfor påny henvendt sig til de franske myndigheder herom.

De yderligere udbetalinger af fællesskabsstøtte til anlæggelsen af Somport-tunnelen og dennes tilkørselsanlæg hænger naturligvis nøje sammen med de konklusioner, der drages af behandlingen af klagerne over dette projekt. Kommissionen lægger særlig stor vægt på, at Fællesskabets gældende bestemmelser og procedurer overholdes meget nøje ved godkendelse af projekter, som må formodes at ville få betydelige følgevirkninger for det omgivende miljø, og den vil da også først foretage udbetalinger, når den har modtaget de nødvendige forsikringer i den henseende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1953/94

af Lucio Manisco (GUE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/33)

Om: Fininvest-RTI's misbrug af sin dominerende stilling

Den 16. februar 1994 fremsendte den italienske forbrugerorganisation Adusbef en klage til det italienske monopoltilsyn samt til Europa-Kommissionen vedrørende koncernen Fininvest-Berlusconi-RTI's angivelige misbrug af sin dominerende stilling inden for radiospredning samt forlags- og reklamevirksomhed.

1. Kan Kommissionen forklare, hvorfor den stadig ikke har bekræftet modtagelsen af denne klage?
2. Kan den endvidere oplyse, hvorledes den inden for den nærmeste fremtid agter at skride ind over for det misbrug af dominerende stilling, der påpeges i Adusbefs klage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(28. oktober 1994)

1. Adusbef indgav den 16. februar 1994 en »esposto« til »Garante della Concorrenza e del mercato« vedrørende Fininvest-koncernens påståede misbrug af en dominerende stilling. En kopi af denne »esposto« blev til orientering sendt til »Garante per la Radiodiffusione e l'Editoria«, til »Ministro delle Poste e delle Telecomunicazioni« og til Kommissionens generaldirektorat for konkurrence.

Da Kommissionen blot fik tilsendt en kopi af denne »esposto« til orientering — og uden anmodning om at den skulle gribe ind — fandt den det ikke nødvendigt at reagere på brevet.

2. Kommissionen agter ikke at træffe umiddelbare hasteforanstaltninger, da der ikke er tilstrækkelige grunde til at påvise overtrædelse af Fællesskabets konkurrenceregler.

Fininvest-koncernens mulige misbrug af en dominerende stilling (særlig for så vidt angår en aggressiv prispolitik) som påstået af en lang række klager blev så tidligt som i 1992 behandlet af »Garante per la Radiodiffusione e l'Editoria« og »Garante della concorrenza e del mercato«. Som det fremgår af førstnævntes beslutning af 7. maj 1992 blev det imidlertid ikke bevist, at der var tale om en konkurrencebegrænsende handlemåde på trods af de to myndigheders omfattende undersøgelser. Klagerne — heriblandt Fininvests største konkurrenter på det trykte medie-marked — var navnlig ikke i stand til at fremlægge konkret bevis for den påståede handlemåde eller til at dokumentere deres klager.

Da der ikke findes konkrete eller detaljerede beviser for en eventuel overtrædelse, mener Kommissionen, at det ikke er hensigtsmæssigt at træffe hasteforanstaltninger eller at iværksætte undersøgelser for at finde beviser. Den undersøgelsesbeføjelse, som Kommissionen har, bør kun benyttes, når der findes tilstrækkelige elementer til at begrunde særlige skridt, hvilket efter Kommissionens opfattelse ikke er tilfældet i denne sag.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1954/94

af Leen van der Waal (EDN)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/34)

Om: Kampagnen Europa mod AIDS

I maj 1994 blev der under Europa mod AIDS-kampagnen i samarbejde med Kommissionen arrangeret en sommerkampagne til forebyggelse af AIDS-sygdommen. Dette var tænkt som et supplement til medlemsstaternes interne informationskampagner.

I denne kampagne drejer det sig udelukkende om den tekniske side af sagen. Hvis det træffes de rigtige forebyggelsesforanstaltninger, er der ingen risiko. Problemet er åbenbart den mere løsslupne seksualmoral.

Ville Kommissionen ikke finde det på sin plads som betingelse for dens støtte at kræve, at det i denne kampagne påpeges, at den bedste beskyttelse mod AIDS ligger i det ægteskabelige bånd mellem mand og kvinde i overensstemmelse med Guds bud?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn**

(21. november 1994)

Kommissionen har ydet finansiel støtte til den sommerkampagne, der tjente til at øge bevidstheden hos Fællesskabets befolkning om beskyttelse mod HIV-AIDS. Kommissionen finder ikke, at det er dens opgave at blande sig i de opfattelser, der findes på det moralske eller religiøse område. Princippet med troskab, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, kan imidlertid anvendes under de forhold, som parlamentsmedlemmet beskriver, og er i øvrigt underforstået i det budskab, som den pågældende kampagne tjente til at videreformidle. Kampagnen har under ingen omstændigheder været tænkt som en opfordring til at fremme »en løssluppen seksualmoral«.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1962/94

af Christine Oddy (PSE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/35)

Om: 1992-retningslinjerne for statsstøtte til SMV

Hvor mange indberetninger om statsstøtte til SMV har Kommissionen modtaget siden offentliggørelsen af dens retningslinjer i 1992?

Hvor mange klager over statsstøtte til SMV har Kommissionen modtaget siden 1992?

Hvorledes fordeler indberetninger og klager sig på de enkelte medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(26. oktober 1994)

I perioden fra 19. august 1992 — den dato, hvor rammebestemmelserne for statsstøtte til SMV blev offentliggjort — til 31. juli 1994 har Kommissionen godkendt 108 støtteord-

ninger eller enkeltprojekter for støtte til små og mellemstore virksomheder. I 103 sager havde man anmeldt den planlagte støtte, hvorimod støtten i fem sager ikke var anmeldt. Støtteordningerne varierede betydeligt med hensyn til størrelse og støtteberettigede virksomheder. Tallene indbefatter ikke støtte til SMV i henhold til støtteordninger, der tjener andre formål, såsom regionaludvikling, F&U, miljø og energibevarelse, jobskabelse, uddannelse eller særlige industrisektorer, såsom turisme, landbrug eller transport. Omfattet er ej heller støtteordninger, der medfinansieres af Fællesskabets strukturfonde. Nedenstående tabel viser, hvorledes sagerne var fordelt på medlemsstaterne i de enkelte år. Ønskes yderligere detaljer henvises det ærede medlem til Kommissionens 22. og 23. beretning om konkurrencepolitikken.

Kommissionen kan ikke angive, hvor mange klager der specielt vedrører støtte til SMV. Nogle klager vedrører støtte til mindre virksomheder, men det er ikke altid muligt at identificere dem som værende SMV. Klager, der specielt tager sigte på støtteordninger til SMV, er sjældne.

Medlemsstat	1992 (19. august til 31. december)	1993	1994
Belgien	1	8	8
Danmark	—	1	—
Tyskland	6	14	7
Grækenland	—	—	—
Spanien	2	19	5
Frankrig	—	1	1
Irland	1	—	—
Italien	2	8	—
Luxembourg	—	—	—
Nederlandene	—	—	—
Portugal	—	3	1
Det Forenede Kongerige	10	6	4
I alt	22	60	26

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1968/94

af Christine Oddy (PSE)

til Kommissionen

(12. september 1994)

(95/C 36/36)

Om: Methylbromid og ozonlaget

Er Kommissionen klar over, at man visse videnskabelige kredse stiller spørgsmålstegn ved sammenhængen mellem methylbromid og ødelæggelsen af ozonlaget?

Går Kommissionen ind for, at methylbromid optages på Montreal-protokollens liste over forbudte stoffer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(12. oktober 1994)**

Kommissionen kender intet til eksistensen af nogen opinionsdannende videnskabelig instans, som er parat til at anfægte den kendsgerning, at det kemiske stof methylbromid er med til at nedbryde ozonlaget.

Den pågældende klassifikation er udarbejdet under anvendelse af bl.a. de oplysninger, der er indeholdt i rapporten fra De Forenede Nationer af 25. juli 1992 som indeholder en videnskabelig teknologisk og økonomisk syntese vedrørende methylbromid. Klassificeringen blev dernæst formaliseret under forhandlingerne om den anden ændring af Montreal-protokollen, som fandt sted i København i november 1992.

Derfor gør den internationalt vedtagne fælles indstilling som udtrykt i Montreal-protokollen ud på, at methylbromid rent faktisk bidrager til nedbyrning af ozonlaget og følgelig bør gøres til genstand for restriktioner med hensyn til fremstilling og brug. EF deler som medunderskriver af Montreal-protokollen denne opfattelse.

Desuden må det understreges, at Kommissionen, inden den foreslår eller går med til evt. kontrolforanstaltninger i Fællesskabet i forbindelse med produktion og brug af et hvilket som helst kemisk stof, indhenter udtalelser fra eksperter i medlemsstaterne.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1976/94
af Alex Smith (PSE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/37)**

Om: Aftale om samarbejde på det nukleare område mellem Euratom og De Forenede Stater

Hvilke forhandlinger har der fundet sted mellem Kommissionen, på EU's vegne i medfør af bestemmelserne i artikel 228 i traktaten om Den Europæiske Union, og De Forenede Staters regering om ajourføring og forlængelse af aftalen om samarbejde på det nukleare område mellem Euratom og De Forenede Stater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(31. oktober 1994)**

Forhandlinger mellem Kommissionen og amerikanske embedsmænd i overensstemmelse med de direktiver, der blev vedtaget af Rådet i december 1991, og med artikel 101 i Euratom-traktaten (artikel 226 i EF-traktaten er ikke relevant i denne sammenhæng), har fundet sted siden april 1992.

Den eksisterende samarbejdsaftale mellem EU og USA, som går helt tilbage til sidst i 1950'erne, har været grundlaget for et frugtbart samarbejde om anvendelsen af kerneenergi og for omfattende handel med nukleare emner i mere end tre årtier. Aftalen udløber med udgangen af 1995, men både USA og Fællesskabet ønsker af fastholde et tæt samarbejde.

Forhandlingerne er resulteret i en bred grad af enighed, men på en række nøgleområder er der fortsat uløste problemer som følge af forskelle i administrative eller juridiske fremgangsmåder.

På det seneste møde var forhandlingsdelegationerne i stand til at klarlægge deres holdninger på de vigtigste emneområder og gøre fremskridt inden for andre områder. For de endnu uløste spørgsmåls vedkommende drøftede man de gensidige problemer og udvekslede ideer om, hvordan de kunne løses. De to forhandlingsdelegationer vil fortsat aktivt udforske mulighederne for at overvinde de resterende vanskeligheder.

Yderligere forhandlinger forventes at finde sted senere i år. Begge sider erkender betydningen og prioriteringen af at nå til en aftale snarest muligt i løbet af 1995.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1978/94
af Glyn Ford (PSE)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/38)**

Om: Sikkerhedsseler i busser

Vil Kommissionen i betragtning af den stadig større bekymring i offentligheden, især hos forældre til skolebørn, stille forslag om krav om sikkerhedsseler i busser og minibusser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(17. oktober 1994)**

Ved en række lejligheder i de senere år har Kommissionen forsøgt at fremsætte forslag til, af busser udstyres med sikkerhedsseler i alle siddepositioner (undtagen pladser specielt til stående passagerer) i form af ændringer af de relevante direktiver (sikkerhedsseler — 77/541/EØF, forankringer til sikkerhedsseler — 76/115/EØF, sæders styrke — 74/408/EØF). Men i samtlige tilfælde har der manglet tilstrækkelig støtte fra medlemsstaterne, når spørgsmålet blev rejst ved møder i arbejdsgruppen for motorkøretøjer.

De vigtigste grunde til den manglende støtte fra medlemsstaterne var almindeligvis, at hele spørgsmålet om bussikkerhed skulle behandles samlet, og i særdeleshed, at de tekniske krav til sikkerhedsseler burde gennemgås grundigt.

Kommissionen rapporterede til Ministerrådet for det indre marked den 10. marts 1994 om den overordnede fremgangsmåde, de fulgte for at øge buspassagerers sikkerhed. Der vil blive udarbejdet et nyt direktiv omfattende kravene til bussers konstruktion, herunder sådanne aspekter som bussens styrke, hvis den ruller rundt, og antallet og størrelsen af udgange. Der vil blive iværksat et forskningsprogram for at gennemgå de tekniske krav til sikkerhedsseler. Dette program er nu startet, og resultaterne vil foreligge ved året udgang. På grundlag af resultaterne af denne forskning vil Kommissionen snarest muligt fremsætte forslag til ændring af de pågældende direktiver.

Det må imidlertid påpeges, at disse direktiver vedrører typegodkendelsen af nye køretøjer, og at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at kræve disse direktiver overholdt på nationalt plan, før en obligatorisk typegodkendelse for busser som helhed træder i kraft. Men ifølge EF-traktaten skal medlemsstaterne tillade fri bevægelighed for køretøjer fremstillet andetsteds i Fællesskabet, som opfylder kravene i direktiverne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1980/94

af Hiltrud Breyer (V)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/39)

Om: Udviklingsmuligheder for Saarbrückens lufthavn

Hvordan ser Kommissionen på udviklingen af lufthavnen i Saarbrücken, der befinder sig i nærheden af de europæiske lufthavne Stuttgart, Basel, Strasbourg, Nancy — Metz, Luxembourg, Hahn og Frankfurt, og navnlig med henblik på tilslutningen af Saarland til TGV/ICE samt med henblik på udbygningen af motorvejen Saarbrücken—Luxembourg?

Mener Kommissionen, det er berettiget, at der anvendes penge fra de europæiske fonde til udbygningen af lufthavnen i Saarbrücken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(31. oktober 1994)

I forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuro-

pæiske transportnet, som Kommissionen godkendte den 29. marts 1994 ⁽¹⁾ er Saarbrücken lufthavn medtaget som tilbringerlufthavn i det transeuropæiske lufthavnsnet. Dermed har den status som lufthavn af fælles interesse i henhold til EF-traktatens artikel 129.

Målet med retningslinjerne for det transeuropæiske lufthavnsnet er at sikre, at der er lufthavnskapacitet nok til at dække den nuværende og fremtidige efterspørgsel, samtidig med at der tages de fornødne kapacitets-, sikkerheds- og miljømæssige hensyn. For at nå dette mål er der fastlagt høj prioriterede projekter for hver lufthavnstype, så nettets udvikling sikres.

Blandt tilbringerlufthavnene — som den i Saarbrücken altså hører til — er det kun projekter, der sigter mod at øge den eksisterende kapacitet eller mod at forbedre sikkerhedsforholdene, der kommer i betragtning. Og i det her omhandlede tilfælde er det eksisterende net ganske rigtigt tæt nok til at dække de næste ti års stigning i efterspørgslen. Etablering af ny kapacitet kan der først og fremmest blive tale om ved lufthavne, der er defineret som fællesskabs- eller regional-lufthavne, så det transeuropæiske lufthavnsnet får en solid grundkapacitet. For Saarbrückens vedkommende er kapaciteten i nabolufthavnene Luxembourg, Frankfurt og Stuttgart (fællesskabslufthavne) og Strasbourg og Basel-Mulhouse (regionallufthavne) tilstrækkelig til at dække stigende efterspørgsel i området.

Den Europæiske Regionalfond bidrager ikke til at finansiere udvidelsen af Saarbrücken lufthavn.

⁽¹⁾ Dok. KOM(94) 106 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1982/94

af Hiltrud Breyer (V)
til Kommissionen
(12. september 1994)
(95/C 36/40)

Om: Bebyggelsesplan 441.11.00 »Industriområdet nord for lufthavnen Saarbrücken-Ensheim«

Har Kommissionen kendskab til, at det er planlagt, at der nord for lufthavnen Saarbrücken-Ensheim skal anlægges et industriområde på landbrugsareal, og at undersøgelsen af virkningen på miljøet efter tysk ret for EF-bestemmelserne på dette område ikke skal gennemføres?

Hvad agter Kommissionen at gøre for, at undersøgelsen af virkningerne på miljøet finder sted inden der begyndes med byggemodningsforanstaltninger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(26. oktober 1994)

Projekter vedrørende forretningscentre som det, der skal gennemføres nord for lufthavnen i Saarbrücken, henhører som sådanne ikke under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾.

For at råde bod på denne mangel har Kommissionen medtaget den type projekter i det forslag til ændring af direktivet⁽²⁾, som den for nylig har tilstillet Parlamentet og Rådet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

⁽²⁾ Dok. KOM(93) 575.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1995/94

af Ole Krarup (EDN)

til Kommissionen

(19. september 1994)

(95/C 36/41)

Om: Broforbindelse mellem Danmark og Sverige

I Danmark verserer der for tiden en retssag om betydningen af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ i forhold til den projekterede Øresundsbro mellem København og Malmø. Af retskendelse af 1. juli 1994 fremgår, at den danske regering, der som bygherre er part i sagen, er af den opfattelse, at »projektet ikke er endeligt vedtaget i den forstand, at der fortsat er valg mellem flere projekter, således af indflydelsen på havmiljøet endnu ikke kan vurderes«.

På baggrund af at der i dag — tre år efter vedtagelsen af Anlægsloven (lov nr. 590 af 19. august 1991) — endnu ikke foreligger noget »endeligt vedtaget« projekt, bedes Kommissionen meddele, hvorvidt noget broprojekt kan anses for vedtaget »i enkeltheder« ved lov nr. 590 af 19. august 1991.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(3. november 1994)

Kommissionen modtog i 1991—1992 en række klager, hvori det hævdedes, at direktiv 85/337/EØF ikke var blevet overholdt, før Folketinget den 14. august 1991 vedtog lov om anlæg af en fast forbindelse over Øresund.

I direktivets artikel 1, stk. 5, hedder det, at direktivet ikke finder anvendelse på projekter, der vedtages i enkeltheder

ved en særlig national lov, idet de mål, der forfølges ved dette direktiv, herunder at stille oplysninger til rådighed, nås gennem lovgivningsprocessen.

Under behandlingen af klagerne undersøgte Kommissionen om ovennævnte lov opfyldte kravene i artikel 1, stk. 5. Dette spørgsmål blev drøftet grundigt de danske myndigheder, som erklærede, at bemærkningerne til lovforslaget var bindende for regeringen, at ændringer i projektet ville blive forelagt for Folketinget, hvis de lå uden for forudsætningerne for Folketingets vedtagelse af lovforslaget, og at Folketinget ville blive inddraget i yderligere beslutninger som beskrevet i bemærkningerne.

Lovforslaget — og derefter loven — bemyndigede i paragraf 15 trafikministeren til at fastlægge den endelige linjeføring for den faste forbindelse. I forbindelse med vedtagelsen i Folketinget⁽¹⁾ forpligtede trafikministeren regeringen til at afholde høringer forud for den endelige udformning af forbindelsen og tilslutningsanlæggene samt fastlæggelsen af miljømålsætningen (lovforslagets paragraf 4). Høringerne skulle finde sted efter principperne i direktiv 85/337/EØF.

På grundlag af disse forpligtelser besluttede Kommissionen, at den ikke ville forfølge sagen yderligere, og lukkede klagesagerne i november 1992.

⁽¹⁾ Tilføjelse til tillægsbetænkning over forslag til lov om anlæg af en fast forbindelse over Øresund, afgivet af Trafikudvalget den 13. august 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1996/94

af Carmen Díez de Rivera Icaza (PSE)

til Kommissionen

(19. september 1994)

(95/C 36/42)

Om: Ansvar i forbindelse med tjenesteydelser

Kommissionen bedes oplyse, om den har til hensigt snart at forelægge direktivet om tjenesteyderes ansvar, og om den i givet fald kan angive et tidspunkt.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(13. oktober 1994)

Kommissionen vedtog d. 23. juni 1994 en meddelelse, som blev sendt til Rådet og Europa-Parlamentet, om nye retningslinier på området tjenesteydelsesansvar⁽¹⁾. Denne meddelelse resulterer i en tilbagemænkning af forslaget til direktiv fra 1990.

Kommissionen vil fortsætte sit arbejde inden for tre områder:

- forbedring af forbrugeroplysningen
- udarbejdelse af specifikke tekster for visse sektorer, inden for hvilke der har vist sig behov herfor
- støtte til initiativer med hensyn til søgsmålsadgang.

(¹) Dok. KOM(94) 260 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2001/94

af Carmen Díez de Rivera Icaza (PSE)

til Kommissionen

(19. september 1994)

(95/C 36/43)

Om: MEDALLUS og ørkendannelse i Middelhavsområdet

Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om ovennævnte projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Antonio Ruberti

(19. oktober 1994)

Kommissionen har udgivet fire oplysende pjecer vedrørende MEDALLUS-programmet.

Disse brochurer tilstilles det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat direkte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2002/94

af Carmen Díez de Rivera Icaza (PSE)

til Kommissionen

(19. september 1994)

(95/C 36/44)

Om: Fælles havnepolitik

Hvilke planer har Kommissionen om at inkorporere en fælles havnepolitik i den fælles transportpolitik og dermed imødekomme Europa-Parlamentets gentagne opfordringer hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Marcelino Oreja

(20. oktober 1994)

Målet for den fælles transportpolitik er at fremme udviklingen af en afbalanceret og bæredygtig mobilitet i EU. Den

lægger stor vægt på de traktatbestemmelser, der vedrører udviklingen af transeuropæiske net og økonomisk og social samhørighed. Og den forudsætter, at der gøres en kraftig indsats for at beskytte miljøet.

Kommissionens initiativer på havneområdet ligger helt på linje med politik. Dens forslag til EU-retningslinjer for udviklingen af det transeuropæiske transportnet omfatter også et afsnit om havne. Her opstilles betingelserne for, at havneprojekter og projekter med tilknytning til havne kan blive udpeget som projekter af fælles interesse. Der er specifikke målsætninger om at styrke samhørigheden med øsamfund og fjertnliggende egne og om at støtte princippet om bæredygtig mobilitet ved at de fremme korte havoverfarter, som er en af de mest miljøvenlige transportmåder. Kommissionen er derfor i gang med et program, der skal ophjælpe udviklingen af denne transportform.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2017/94

af Hugh McMahon (PSE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/45)

Om: Handicappedes adgang til bygninger

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har iværksat for at forbedre de handicappedes adgang til Kommissionens bygninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Karel Van Miert

(14. november 1994)

Ved indgåelse af nye lejemål kræver Kommissionen af ejeren, at der føres tilsyn med, at de belgiske standarder på området overholdes, og at der er passende adgangsmuligheder for handicappede.

Kommissionens tjenestegrene gennemfører regelmæssigt efter anmodning en række foranstaltninger, som er nødvendige af hensyn til konkrete tilfælde eller særlige handicaps.

I 1993 blev der foretaget en undersøgelse af handicappedes muligheder for adgang til Kommissionens bygninger, og der blev opstillet en liste over nødvendige ændringer. Ændringsarbejderne, som skulle foretages i 1994, er på nuværende tidspunkt så godt som afsluttet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2019/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/46)

Om: Kystfiskeri

Mange kystfiskere i Grækenland klager over, at når de skal forny deres skibe, giver det kompetente ministerium dem driftstilladelse til en maskine, hvis hestekræfter i bedste fald er på 15 CV. Men for et fartøj, som kan nå 6 meters længde mellem perpendikulærerne og 8 meter i alt, betyder en sådan hestekraftskapacitet, at maskinen meget hurtigt bliver slidt og bryder sammen, og at det i tilfælde af dårligt vejr giver en meget stor fare for uheld, eftersom det næsten er umuligt at styre skibet med sådanne hestekræfter. Som svar på fiskernes klager over dette påberåber ministeriet sig fællesskabsbegrænsninger. Det skal bemærkes, at de, som ikke fornyder deres fartøjer og har stærkere maskiner (ofte 90 eller flere hestekræfter) ikke anses for at være i modstrid med loven, mens de, som ønsker at forny deres gamle fartøjer, anses for at være det.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Om der rent faktisk gælder sådanne bestemmelser?
2. Om den finder, at de er anvendelige, logiske og tilpasset til kystfiskeri, sådan at også kystfiskernes sikkerhed sikres, eller om det måske er nødvendigt med ændringer i de gældende bestemmelser?
3. Om den finder det hensigtsmæssigt at kontrollere, hvorledes de relevante bestemmelser anvendes i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(31. oktober 1994)

Udskiftning af motoren på visse små fiskerfartøjer af sikkerhedsgrunde er en nødvendighed, som både de græske myndigheder og EF-myndighederne har forsvaret. Denne udskiftning af motoren skal imidlertid ske under overholdelse af målene i de flerårige udviklingsprogrammer, der for hver del af flåden fastsætter udviklingen i tonnage og maskinkraft mellem 1992 og 1996.

1. EF-bestemmelserne om strukturforanstaltninger indeholder ingen foranstaltninger, som begrænser de enkelte fiskerfartøjers maskinkraft.
2. Kommissionen kan imidlertid på visse betingelser anbefale, at der vedtages sådanne foranstaltninger af hensyn til bevarelsen af fiskeressourcerne. Desuden findes

sådanne foranstaltninger i et antal medlemsstater eller i visse fiskerier. Med hensyn til sikkerhed tilkommer det hvert enkelt medlemsstat under hensyntagen til bestemmelserne i de internationale konventioner og de eksisterende bestemmelser, navnlig EF-direktiverne om sikkerhed, at vurdere, om begrænsninger i motorkraften kan bringe sikkerheden i fare. Hvad angår iværksættelsen af de flerårige udviklingsprogrammer stiller Kommissionen sig ikke negativt til et program for udskiftning af motorerne med mere ydedygtige motorer i en del af flåden bestående af mindre fartøjer, forudsat af den heraf følgende forøgelse af maskinkraften modvirkes af en indskrænkning af antallet af fartøjer i denne gruppe, hvis programmet kræver det.

3. Kommissionen er naturligvis enig med det ærede medlem i, at det er hensigtsmæssigt at kontrollere de nærmere bestemmelser, vedrørende gennemførelsen af EF-direktivernes bestemmelser om fartøjernes sikkerhed, navnlig under hensyntagen til deres maskinkraft, og den vil kontrollere, at Grækenland anvender disse bestemmelser korrekt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2023/94

af Jannis Sakellariou (PSE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/47)

Om: Et kommissionsinitiativ om et europæisk id-kort til brug i nødstilfælde

Har Kommissionen inden for overskuelig fremtid til hensigt at tage initiativ til et europæisk id-kort til brug i nødstilfælde? I benægtende fald: Hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(16. november 1992)

Kommissionen har allerede været med til at udvikle konceptet og informationslayoutet for det europæiske helbredskort. I Rådets resolution af 29. maj 1986 vedtages det, hvordan papirversionen skal se ud⁽¹⁾. Men medlemsstaterne har været noget langsommere end forventet med at få gennemført bestemmelserne (se Kommissionens meddelelse herom⁽²⁾). Kommissionen foreslog i meddelelsen, at man indførte et edb-helbredskort til brug i nødstilfælde, men indtil nu har medlemsstaterne ikke vist interesse for at følge forslaget op.

Kommissionen iværksætte ikke desto mindre, som led i det tredje FTU-rammeprogram, den samordnede aktion »Euro-cards« for at fremme standardiseringen af helbredskort eller sygesikringsbeviser i hele Europa. Som led i aktionen

gennemføres der et pilotforsøg med helbredskort til brug i nødsituationer i fire medlemsstater (Spanien, Frankrig, Irland og Italien). Endvidere arbejdes der med at klarlægge, hvordan man i en ny elektronisk version af det nuværende E111-skema kan kombinere de nødvendige oplysninger til et helbredskort med de grundlæggende administrationsoplysninger.

Kommissionens samordningsarbejde inden for dette område er mundet ud i, at der nu blandt medlemsstaternes eksperter er almindelig enighed om, hvilken teknologi man skal anvende og hvilke oplysninger kortet skal indeholde. Dermed er der efter al sandsynlighed skabt grundlag for, at de medlemsstater, der ønsker det, kan indføre kortet. Men det er klart, at man først kan udnytte de mulige fordele ved et sådant kort fuldt ud, når alle anvender kortet og det kan aflæses overalt, hvor man kan komme ud for en sådan nødsituation.

(1) EFT nr. C 184 af 23. 7. 1986, s. 4.

(2) Dok. SEK(89) 1628.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2026/94

af Jannis Sakellariou (PSE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/48)

Om: Diskriminering i Tyskland af EU-statsborgere fra andre lande i forbindelse med valgret og valgbarhed ved valget til Europa-Parlamentet

I henhold til EF-traktatens artikel 8 B, stk. 2, har enhver unionsborger fra Maastricht-traktatens ikrafttræden valgret og er valgbar til Europa-Parlamentet. I henhold til direktiv 93/109/EØF⁽¹⁾ respekteres princippet om ikke-diskriminering af unionsborgere, og det tilsigtes, at »alle unionsborgere ved valg til Europa-Parlamentet skal kunne udøve deres valgret og valgbarhed på samme vilkår i bopælslandet, uanset om de er statsborgere i det pågældende land eller ej«.

Gennemførelsen af bestemmelserne om valgret for unionsborgere i München sker uden personlig orientering af de valgberettigede EU-borgere, der opfylder de formelle betingelser (alder, ophold i bopælslandet). Opførelse på valglisten sker kun efter EU-borgernes personlige afhentning og aflevering af ansøgning herom.

Dette betyder, at de valgberettigede EU-borgere fra andre stater — i modsætning til de valgberettigede tyskere — selv må tage initiativ til

1. at erhverve oplysninger om valgtidspunktet
2. at blive opført på valglisten, hvilket kræver, at de to gange må henvende sig på de relevante kontorer.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at tage på baggrund af denne grove diskriminering?

(1) EFT nr. L 329 af 30. 12. 1993, s. 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Raniero Vanni d'Archirafi

(20. oktober 1994)

1. EF-traktatens artikel 8 B, stk. 2, bestemmer, at enhver unionsborger, der har bopæl i en medlemsstat, hvad enten han er statsborger i dette land eller ej, har valgret og er valgbar ved valg til Europa-Parlamentet i bopælslandet på samme betingelser som statsborgere i denne stat.

Dette betyder, at artikel 8 B, stk. 2, giver unionsborgeren ret til at deltage i valg til Europa-Parlamentet i den medlemsstat, hvor han har bopæl, uden at dette erstatter hans valgret og valgbarhed i hjemlandet. Direktiv 93/109/EØF om fastsættelse af de nærmere regler for valgret og valgbarhed tager højde for denne valgfrihed, som gives unionsborgerne, idet det bestemmes at unionsborgere, der har bopæl i en medlemsstat uden at være statsborger i landet, kan udøve deres valgret i dette land, hvis de har tilkendegivet ønske herom (artikel 8, stk. 1, i førnævnte direktiv).

Denne viljeserklæring indebærer samtidig et valg af, i hvilket land man vil afgive stemme. Da valg til Europa-Parlamentet er et valg til kun én institution, kan man ikke acceptere, at der stemmes både i bopælslandet og i hjemlandet. Dobbelt stemmeafgivelse er desuden udtrykkeligt forbudt i henhold til akten om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet (Rådets akt nr. 76/787/EKSF, EØF, Euratom af 20. september 1976).

Som følge heraf er Kommissionen ikke enig med det ærede medlem i, at kravet om en viljeserklæring kan opfattes som diskriminering af unionsborgeren. Tværtimod må dette krav anses som udtryk for unionsborgernes ret til selv at bestemme, hvorvidt de ønsker af benytte de integrationsrettigheder, som traktaten tilbyder.

2. Denne ret til at deltage i valg til Europa-Parlamentet i det land, hvor man har bopæl, men ikke er statsborger, er noget helt nyt. Derfor bestemmer det førnævnte direktiv 93/109/EØF bl.a., at medlemsstaterne har pligt til i tilstrækkelig god tid at underrette ikke-nationale unionsborgere om deres rettigheder. Alle medlemsstaterne førte en informationskampagne før valgene den 9. til 12. juni 1994. Informationsmetoderne varierede betydeligt, ikke blot fra den ene medlemsstat til den anden, men også inden for de enkelte medlemsstater.

Kommissionen agter at foretage en mere detaljeret evaluering i den rapport, som den inden den 31. december 1995 skal aflægge for Europa-Parlamentet og Rådet i henhold til artikel 16 i direktiv 93/109/EØF.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2029/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/49)

Om: Krænkelse af offentlige arealer og ulovlig bebyggelse

Ifølge oplysninger fra Det Tekniske Råd for Thrakien lader private udføre omfattende arbejder i kystzonen i Xanthi-departement (Avdira kommune) i en udstrækning på ca. 250 ha samt andre indgreb med henblik på udstykning af området og dets salg til sommerhusbebyggelse. Ifølge de kompetente myndigheder i prefekturet for Thrakien (som det offentlige boligselskab) betegnes de omtalte områder som gammel strand.

Eftersom

1. næsten hele det pågældende område er beskyttet af RAMSAR-traktaten,
2. det pågældende område infølge undersøgelser som ministeriet for miljø, fysisk planlægning og offentlige arbejder har ladet udføre om anvendelsen af jord er betegnet som vådbiotop,

bedes Kommissionen oplyse, om den har til hensigt at anmode de kompetente græske myndigheder om at bringe ethvert indgreb i området til ophør og at kræve, at der sker en fuldførelse af undersøgelserne om anvendelse af jord i departementets kystzone, som også omfatter sjældne vådbiotoper.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(24. oktober 1994)

Kystområdet ved Avdira (Xanthi-præfekturet) ligger tæt ved Vistonis-søen, Porto Lagos-lagunen, Nestos-deltaet og Cumburum-lagunen, som Grækenland har fredet som særligt beskyttede områder i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ om beskyttelse af vilde fugle. Kommissionen har behov for mere detaljeret oplysninger for at kunne vurdere virkningerne for de pågældende områder.

Kommissionen vil anmode de græske myndigheder om at tilstille den nærmere oplysninger om de nævnte forhold.

(1) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2030/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(22. september 1994)

(95/C 36/50)

Om: Pålæggelse af en 5 % afgift til fordel for det lokale selvstyre og de konkurrencemæssige følger.

Ifølge lov 1828/89, artikel 26, stk. 67, pålægges der en statsafgift på 5 % på produkter, som forbrugeren køber til privatforbrug i konditorier, mejerier osv. (forretninger og håndværksvirksomheder), skønt de samt produkter sælges uden denne 5 % afgift i supermarkeder og hos bagere.

Eftersom

1. det i artikel 129 A i traktaten om Den Europæiske Union er fastsat, at Fællesskabet bidrager til virkeliggørelsen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau,
2. påleggelsen af denne yderligere forbrugsafgift udover momsen ikke alene bevirker, at der bliver samme udgifter på serverede produkter og produkter, der ikke serveres, fører til en i konkurrencemæssig henseende forskellig behandling af virksomheder i forhold til andre konkurrerende virksomheder, som sælger de samme produkter uden denne statsafgift på 5 %,
3. det i traktaten er forbudt medlemsstaterne at træffe foranstaltninger, som fører til ulige skattemæssige behandling af landets egne produkter,
4. 25 000 virksomheder i denne branche berøres direkte på et tidspunkt, hvor små og mellemstore virksomheder og håndværksvirksomheder tegner sig for 72 % af den privat ansatte arbejdskraft i Europa, og at det netop er disse virksomheder, som skaber de fleste arbejdspladser,
5. der lovfæstes en utilbørlig konkurrence hovedsagelig til gavn for de store virksomheder, og at forbrugeren straffes, når han køber fra konditorier og mejerier,

bedes Kommissionen oplyse, hvorledes den har til hensigt at gribe ind over for de kompetente græske myndigheder, så at den med henblik på at sikre lige betingelser for udvikling af fri konkurrence på det græske marked — foretager en ændring af loven på en måde, så at de ulige og negative betingelser for udvikling af sund og fri konkurrence fjernes.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
(14. oktober 1994)

Indførelse af en kommunal afgift på bagerprodukter, der varierer alt efter, hvor disse produkter bliver solgt, udgør ikke en overtrædelse af Fællesskabets afgiftsregler.

Denne afgift kan ikke sammenlignes med en omsætningsafgift, som er ulovlig ifølge artikel 33 i Rådets sjette momsdirektiv 77/388/EØF ⁽¹⁾, eftersom den ikke opfylder de kriterier, som er opstillet af EF-Domstolen i denne forbindelse.

EF-traktatens konkurrenceregler kan kun benyttes, når medlemsstaternes handel bliver påvirket, hvilket ikke synes godtgjort i den af det ærede medlem fremlagte sag.

Kommissionen har derfor ikke kompetence til at gribe ind i den nævnte sag.

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2038/94
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen
(22. september 1994)
(95/C 36/51)

Om: Rækkevidden af Fællesskabets næste vejledende kerneenergi-program

Ifølge det kerneenergi-program for de kommende 40 år, som Japans Atomenergikommission vedtog i slutningen af juni måned, baseres planerne for landets energiforsyning på en verden uden kold krig med både en stigende energiefterspørgsel og et ønske om større hensyntagen til miljøet.

Hvilken tidshorisont arbejder Kommissionen med i sin kommende version af det vejledende kernereenergi-program, som endelig ser ud til at blive offentliggjort inden udgangen af indeværende år? Vil der endvidere i lighed med det japanske program blive taget hensyn til så vigtige langsigtede aspekter som genanvendelsen af kernebrændsel, fremme af forskning og teknologisk udvikling og fredsforholdene på dette område, særlig for så vidt angår forpligtelserne i henhold til ikke-spredningstraktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(31. oktober 1994)

I henhold til Euratom-traktatens artikel 40 offentliggør Kommissionen regelmæssigt vejledende kerneenergi-programmer med blandt andet målsætninger for kerneenergi-produktionen. Det vejledende kerneenergi-program (PINC) har ingen bestemt tidshorisont.

Kommissionen regner med at vedtage det næste PINC, der er under udarbejdelse i øjeblikket, ved årets udgang. Det behandler alle emner tilknyttet kernekraftproduktion, blandt andet de forskellige muligheder til brændselskredsløbet, de nye kernereaktorteknikker, miljøaspekterne og aspekterne omkring de nukleare stoffers ikke-spredning og garantier.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2040/94
af Johanna Maij-Weggen (PPE)
til Kommissionen
(22. september 1994)
(95/C 36/52)

Om: Truende hungersnød i Somalia

1. Er Kommissionen bekendt med den truende hungersnød i Somalia?
2. Hvilke aktiviteter er gennemført inden for ECHO efter de første advarsler fra NGO'er, FOA og WFO om denne truende katastrofe?
3. Vil den berettigede anvendelse af bevillinger fra EUF (der oprindeligt var bestemt til andre programmer) til nødhjælp til flygtninge fra Rwanda komme til at gå ud over de eventuelle disponible bevillinger til nødhjælp til Somalia, eller har Kommissionen kunnet bevilge yderligere midler?
4. Hvorledes vurderer Kommissionen Early Warning System, bl.a. på baggrund af de internationale bidragsyderes langsomme reaktion på de tidlige advarsler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(4. oktober 1994)

Kommissionen følger løbende fødevareresituationen i Afrikas Horn og har ansat specielle eksperter i fødevarerhjælp i Etiopien, Eritrea og Sudan til dette formål.

Selvom det er rigtigt at sige, at Afrikas Horn var truet af hungersnød tidligere på året, har donorernes hurtige og storstilede reaktion på advarslerne, i særdeleshed Fællesskabets, medført, at der er tilstrækkelig mange fødevarer til rådighed i regionen. Mere nøjagtigt har Fællesskabet leveret følgende mængder til lande i området i 1994:

— Etiopien: 285 000 tons

— Eritrea: 106 000 tons

— Sudan: 76 000 tons.

Disse mængder, som ikke omfatter bilaterale tildelinger fra medlemsstater, repræsenterer en anslået finansiel forpligtelse på 120 mio. ecu. Som et eksempel på størrelsen af de pågældende foranstaltninger repræsenterer Fællesskabets forpligtelse i Etiopien alene i 1994 14 250 tyvetonslastbilsladninger fødevarerhjælp.

Til trods for disse enorme tilsagn om fødevarerhjælp fra Fællesskabet og andre donorer, begyndte alarmklokkerne at ringe i sommer i Etiopien, snarere som følge af en formodning end af realiteter. Formodningen gik ud på, at fordi den væsentligste høst i slutningen af 1993 var dårlig og forårsregnen i 1994 udeblev, ville historien gentage sig. Sådan var situationen også forud for hungersnøden i 1984. Men i 1994 har regnen i hele regionen ligget over gennemsnittet, såvel i kvalitet som i mængde. Denne regn har f.eks. i Etiopien kombineret med et større opdyrket areal og mere end gennemsnitbrug af gødning tydet, at man tilligt kunne gøre sig forventninger om en god høst ved årets udgang.

Endvidere blev det aftalt, at ECHO, for at anvende fællesskabsressourcerne så effektivt som muligt, skulle dække non-food behov, der var opstået som følge af tørken i Afrikas Horn, nemlig ekstra eller terapeutisk ernæring og medicinalvarer. ECHO har således programmer i gang i Somalia (til mere end 7 mio. ecu indtil nu i 1994) samt ernærings/medicinske programmer i Kenya. Der er i 1994 ydet over 18,5 mio. ecu til ofrene for tørken og krigen. Tildelingerne til både Sudan og Somalia indbefatter finansiering af lufttransport af fødevarer og anden humanitær bistand, samt det nødvendige mandskab.

Det ærede medlem kan være sikker på, at krisen i Rwanda ikke har haft nogen skadelig virkning på fødevarerhjælpen i Afrikas Horn af den simple grund, at disse tilsagn var afgivet inden Rwanda-tragedien opstod, og ECHO's finansieringer til Afrikas Horn stammer fra andre medler end dem, der er afsat til Rwanda-krisen, så som ubrugte saldi af EUF-midler, Kommissionens budget osv. . .

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2043/94

af Gérard Deprez (PPE)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/53)

Om: Udnyttelse af interaktiv telekommunikation til pleje og bevarelse af sundheden

Arbejder Kommissionen i øjeblikket med undersøgelse af den sociale virkning af en generel udbredelse af telemedicin?

Mener den ikke, at det er nødvendigt at overveje følgerne af en eventuel ændring af karakteren af det forhold mellem patient og plejepersonale, som denne generelle udbredelse kunne medføre?

Hvilke initiativer agter den at træffe, således at Den Europæiske Union kan forberede sig på en udvikling af sundhedseksperternes rolle og kompetence, også ud over det rent lægelige område (orientering om edb-teknik, interface . . .)?

Har den i øvrigt allerede nu indledt generelle overvejelser vedrørende hvilke midler, der skal anvendes med henblik på en maksimal udnyttelse af det redskab, som de nye interaktive teknologier udgør som middel til at styrke og forbedre sundhedsuddannelsen og gøre dette redskab tilgængelig for det størst mulige antal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(11. november 1994)

Kommissionen har gjort sig sine tanker om en mere generel udbredelse af telemedicin ved gennemførelse af programmet telematiksystemer af almen interesse, som indgik i det tredje rammeprogram for forskning og udvikling (1990—1994). Der blev bl.a. foretaget en undersøgelse om telematikens påvirkning af forholdet mellem patienter og plejepersonale når det drejer sig om grundlæggende pleje, og herunder blev der indhentet oplysninger fra de bedste specialister på området i hele Fællesskabet. En anden undersøgelse vedrører de problemer, udøvelse af lægegeringen gav anledning til i de store byområder og en sammenligning af de telematiske løsninger, som blev foreslået af nogle store europæiske byer.

Udviklingen af sundhedspersonalets rolle og kompetence behandles gennem de samordnede aktioner på områder af betydelig vigtighed som f.eks. uddannelse af personale og sygepleje.

Denne indsats fortsættes og øges i programmet om tekniske applikationer, som indgår i det fjerde rammeprogram for

forskning og udvikling (1994—1998). Med hensyn til befolkningens sundhedsuddannelse indgår den eksplicit i planen for arbejdsprogrammet som en af målsætningerne for fremtidige applikationer, som støttes af Kommissionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2044/94

af Gérard Deprez (PPE)
til Kommissionen
(3. oktober 1994)
(95/C 36/54)

Om: Bekæmpelse af forskelsbehandling inden for sundhedssektoren

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes situationen er med hensyn til gennemførelsen i medlemsstaterne af bestemmelserne om bekæmpelse af forskelsbehandling i den beslutning, som Rådet af Sundhedsministre traf den 22. december 1989?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(30. november 1994)

Kommissionen finansierer i øjeblikket en undersøgelse for at gøre status over, hvilke love og administrative bestemmelser, der er vedtaget på nationalt plan vedrørende forskelsbehandling af personer med HIV-smitte eller med andre infektioner, der kan give anledning til diskriminerende foranstaltninger. Resultaterne af denne undersøgelse forventes at foreligge ved udgangen af 1995.

Den afgørelse, hvorved sundhedsministrene forsamlet i Rådet vedtog en handlingsplan for 1991-1993 i forbindelse med »Europa mod AIDS«-programmet ⁽¹⁾, omfatter bl.a. foranstaltninger mod forskelsbehandling af HIV-smittede personer og deres omgangskreds. I henhold til Kommissionens forslag til Rådets og sundhedsministrenes afgørelse om forlængelse frem til afslutningen af 1994 af handlingsplanen 1991—1993 ⁽²⁾, i tilknytning til hvilket Rådet fastlagde en fælles holdning den 2. juni 1994 ⁽³⁾, får Kommissionen i øvrigt de nødvendige midler til rådighed, således at den kan undersøge situationen med hensyn til gennemførelsen af de bestemmelser om bekæmpelse af forskelsbehandling, som kommer til udtryk i den resolution, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

Som led et handlingsprogram på fællesskabsplan til forebyggelse af AIDS og visse andre smitsomme sygdomme i forbindelse med det femårige handlingsprogram på folkesundhedsområdet, har Kommissionen i øvrigt forelagt

Parlamentet og Rådet et forslag til afgørelse gående ud på at videreføre indsatsen til bekæmpelse af diskriminering mod HIV-smittede og deres omgangskreds ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 4. 7. 1991.

⁽²⁾ Dok. KOM(93) 453 endelig udg.

⁽³⁾ EFT nr. C 213 af 3. 8. 1994.

⁽⁴⁾ Dok. KOM(94) 413 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2045/94

af Gérard Deprez (PPE)
til Kommissionen
(3. oktober 1994)
(95/C 36/55)

Om: Handicappedes mulighed for lufttransport

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes situationen er med hensyn til handicappedes adgang til de europæiske lufthavne (omstrukturering af infrastruktur, adgangsmuligheder til fly, oplysninger tilgængelige for blinde og hørehæmmede . . .) og hvilke problemer, disse mennesker kan komme ud for i forbindelse med transport (mobile gelændere . . .)?

Efter at have fastlagt eventuelle behov kan Kommissionen oplyse, om det er hensigtsmæssigt at gennemføre foranstaltninger på dette område på fællesskabsplan? Agter den at forelægge konkrete forslag herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(19. oktober 1994)

Kommissionen er i færd med at udarbejde et spørgeskema vedrørende adgangsmulighederne under anvendelse af alle former for transport for at oprette en fortegnelse, som kan ajourføres kontinuerligt.

Blandt foranstaltningerne i Kommissionens handlingsprogram om fællesskabsaktioner, der sigter på at forbedre bevægelseshæmmede personers adgang til transport ⁽¹⁾, er der »regler for alle aspekter vedrørende adgang til og bevægelighed i lufthavne og fly. Disse vil blive baseret på den betænkning, som for nylig blev udarbejdet af den europæiske civile luftfartskonference (ECAC), og vil også omfatte adgangen til lufthavne med tog og inden for lufthavne (herunder mellem terminaler); indretning af lufthavne; harmonisering af de tekniske forskrifter for tilgængelighed; harmonisering af information; international skiltning; information til passagerer før og under flyrejser; uddannelse af personale i lufthavne, flyselskaber og rejsebureauer.«

Disse ECAC-henstillinger blev udarbejdet af ECAC-arbejdsgruppen for transport af bevægelseshæmmede personer

med deltagelse af Kommissionen. Disse henstillinger har fastslået behovene hos alle bevægelseshæmmende passagerer og de foreslåede løsninger i lufthavne og fly.

(¹) Dok. KOM(93) 433.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2049/94

af Anita Pollack (PSE)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/56)

Om: Emissioner af metangasser i Det Forenede Kongerige

Er Kommissionen på baggrund af EU's overvågning af emissioner af drivhusgasser og dens forpligtelser på Rio-konferencen tilfreds med, at omfanget af metangasemissioner fra olie- og gasproduktionen i Det Forenede Kongerige vil kunne fordobles indtil år 2005, hvis der ikke iværksættes foranstaltninger? (Source Ends Report 234, juli 94).

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(24. oktober 1994)

Ifølge det britiske program, der tilgæet Kommissionen som led i overvågningen af emissionerne af drivhusgasser i medfør af Rådets beslutning 93/389/EØF (¹), er de britiske menneskeskabte metanemissioner i 1990 anslået til ca. 5 millioner tons (Mt). De vigtigste kilder hertil har været lossepladser med 39 %, landbruget med 32 %, kulminedriften med 16 % samt endelig gasforsyningen med 2 %. Offshore olie- og gasudvinding tegner sig for 2 % af de samlede emissioner.

Metanemissioner fra olie- og gasproduktionen er af »United Kingdom Offshore Operators Association« anslået til ca. 0,1 Mt i 1990 på grundlag af data, som er indkommet fra producenterne vedrørende 1991-emissionerne som anført i det nationale program. Det fremgår af de pågældende data, at de væsentligste kilder til emissionerne var udslip af gas i forbindelse med uheld eller planlagt vedligeholdelse, ufuldstændig forbrændning af gas ved afbrændningsplatforme samt udsivninger fra ventiler og andre komponenter.

Olie- og gasproduktionen forventes i løbet af de nærmeste år at stige, men man regner i dag med, at udvindingen vil toppe inden århundredets udgang. Den britiske regerings arbejdshypoteser, går ud på, at der vil ske en 30 % forøgelse i emissionerne, så disse når op på 0,13 Mt i år 2000.

De skridt, industrien vil kunne tage frem til år 2000 — og også på noget længere sigt i tiden efter år 2000 — med henblik på at begrænse emissionerne er beskrevet i det nationale program.

Det fremgår af ovenstående, at der fra myndighedernes side ikke ventes nogen fordobling af metangasemissionerne fra

den britiske olie- og gasudvinding fremtil år 2005. I alle tilfælde vil en sådan stigning kun være et begrænset problem i forhold til den langt mere betydningsfulde indsats, der må gøres fremover for at få kontrol over de langt mere omfattende metanemissioner fra lossepladser, landbruget og minedrift.

(¹) EFT nr. L 167 af 9. 7. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2056/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/57)

Om: Opførelse af et biologisk rensningsanlæg i Akrata kommune

Akrata kommune har planer om at opføre et biologisk vandrensningsanlæg i flodbækkenet i nærheden af Krathis Egialia-flodens udmunding. I henhold til undersøgelser foretaget for miljøorganisationen »O Krathis«, er det sted, hvor det biologiske rensningsanlæg påtænkes opført, imidlertid uegnet, og det af følgende grunde:

1. Der er fare for, at rensningsanlægget bliver ramt af oversvømmelser, hvis floden går over sine bredder, og af jordskælv.
2. Den underliggende grund er ikke tilstrækkelig bæredygtig.
3. Den internationale bestemmelse vedrørende afstanden mellem biologiske rensningsanlæg og underjordiske drikkevandsboringer (der er syv underjordiske drikkevandsboringer, som forsyner de omkringliggende bebyggelser) vil ikke blive overholdt.
4. Der er alvorlig fare for konstant forurening af grundvandet som følge af udsivning af spildevand fra defekte strukturer ved anlægget.
5. Som recipient har man valgt Den Korinthiske Bugt, der er et lukket hav.

Vil Kommissionen på denne baggrund gribe ind over for de kompetente græske myndigheder for at få dem til at opgive opførelsen af det biologiske rensningsanlæg ved Krathis-flodens udmunding og fremme valget af et andet og mere sikkert sted, der ikke har uheldige virkninger for de omkringboende personers sundhed som følge af forurening af grundvandet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(16. november 1994)

I henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning til byspildevand (¹) kræves der en sekundær

eller tilsvarende rensning af alt byspildevand, for dette tilledes kloaknettet, i henhold til en tidsplan, der afhænger af indbyggerantallet.

I medfør af dette direktiv artikel 5 skulle medlemsstaterne senest den 31. december 1993 have kortlagt alle følsomme områder i forbindelse med flodmundinger og kystfarvande, hvor det bl.a. er fastslået, at der kun sker en begrænset opblanding af vandet.

I sådanne følsomme recipientområder, som Kommissionen har fået oplysning om, er der påkrævet en fyldestgørende spildevandsrensning med henblik på at opfylde de fastsatte kvalitetsmålsætninger (jf. direktivets bilag I, tabel 2).

Til dato har de græske myndigheder, såvidt det er Kommissionen bekendt, endnu ikke udpeget sådanne særlig følsomme områder.

For så vidt i øvrigt angår det faste affald fra rensningsanlægget (spildevandsslam), er det i direktivets artikel 14 fastsat, at enhver udledning af slam fra rensningsanlæg til overfladevand skal være ophørt pr. 31. december 1998. Følgelig er denne bortskaffelsesform ikke tilstrækkelig for et helt nyt rensningsanlæg.

Endelig må det tilføjes, at Kommissionen ikke har nogen beføjelse til at søge en mulig alternativ placering for anlægget.

(¹) EFT nr. L 135 af 30. 5. 1991, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2058/94

af Florus Wijsenbeek (ELDR)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/58)

Om: Nederlandsk lovgivning vedrørende sejlads ad andre vandveje

Har Kommissionen kendskab til lov om midlertidig lastfordeling i forbindelse med den nordsydgående varestrøm som forelagt af den nederlandske regering?

1. Kan Kommissionen forklare, hvorfor den hverken har gjort indsigelse imod denne lov eller har ønsket at få den erklæret ugyldig som værende i strid med fællesskabsbestemmelserne vedrørende fri bevægelighed inden for transportsektoren, de fælles konkurrenceregler og Domstolens retspraksis?
2. Kan Kommissionen samtidig oplyse, hvorfor den nu — hvor den på tidligere stadier så klart har taget stilling gennem sine respektive medlemmer med ansvar for transportpolitikken (den 4. februar 1987, 28. januar 1991, 23. oktober 1992 og 24. september 1993) samt i rapport 94/921 af 9. juni 1994 — så radikalt har skiftet mening og imod sine egne standpunkter kan acceptere ovennævnte lov?

3. Vil Kommissionen vende tilbage til sin tidligere holdning med hensyn til ligebehandling af de forskellige transportformer og yderligere liberalisering af transporten ad indre vandveje med henblik på — i overensstemmelse med dens egen rapport om bæredygtig mobilitet — at opnå en bedre spredning mellem transport ad landevej, jernbane og vandveje, og hvordan agter den at gøre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja

(2. december 1994)

I henhold til Rådets beslutning af 21. marts 1962 (¹) (som ændret ved Rådets beslutning 73/402/EØF af 22. november 1973 (²)) om indførelse af en fremgangsmåde til forudgående undersøgelse og forhandling om visse administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser, som medlemsstaterne påtænker at udstede på transportområdet, har Nederlandene meddelt Kommissionen om sit udkast til midlertidig lov om lastfordeling af fragten i nord-/sydgående retning med henblik på Kommissionens udtalelse herom. Denne har endnu ikke taget stilling i sagen, som er ved at blive nærmere undersøgt. Den vil tilstille Nederlandenes regering sin udtalelse om lovforslaget efter den procedure, der er fastsat i nævnte rådsbeslutning.

For så vidt angår Kommissionens indstilling til liberaliseringen af transporten ad indre vandveje og de aktioner, den har foreslået iværksat for at nå dette mål, henvises det ærede medlem til rapporten fra Kommissionen om indlandssejladsmarkedets organisation og turnusbefragtningsystemerne af 9. juni 1994 (³).

(¹) EFT nr. 23 af 3. 4. 1962.

(²) EFT nr. L 347 af 17. 12. 1973, s. 48.

(³) Dok. SEK(94) 921 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2059/94

af José Barros Moura (PSE)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/59)

Om: Speditørernes situation

Under henvisning til den drastiske nedskæring i speditørernes virksomhed som følge af fuldførelsen af det indre marked, og til at dette forhold vil blive skærpet med udvidelsen med yderligere fire nye medlemsstater (bortfald af 2 500—3 000 arbejdspladser i de nuværende medlemsstater og 6 000 i de nye), og i betragtning af at regeringerne i en række lande (som f.eks. Portugal) ikke vil følge Kommissionens henstillinger med hensyn til indtægts sikring (førtidspensionering) eller omskoling, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at (gen)tage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener

(7. november 1994)

Kommissionen overvejer ikke på dette stadium at træffe nogen nye specifikke ledsagebestemmelser for speditørsektoren, men strukturfondene kan bidrage til nye foranstaltninger til fordel for denne sektor.

Kommissionen gør opmærksom på, at Fællesskabet i 1992 og 1993 traf omfattende foranstaltninger, som hovedsagelig hviler på tre instrumenter: Den Europæiske Socialfond, INTERREG og forordning (EØF) nr. 3904/92 ⁽¹⁾, som har muliggjort en supplerende specifik intervention på 30 mio. ecu til omstilling og diversifikation af de berørte virksomheder. Gennemførelsen af disse foranstaltninger fortsætter stadig i dag.

Takket være disse foranstaltninger har arbejdsløse speditører siden den 1. januar 1993 været sidestillet med langtidsledige; de kan således få støtte fra strukturfondene i hele Fællesskabet.

Kommissionen glæder sig over, at man følger dens forslag om, at de omstrukturingsforanstaltninger, der er iværksat til fordel for denne sektor, betragtes som højt prioriterede i forbindelse med omlægningen af strukturfondene; der vil derfor kunne bevilges relevant støtte fra disse fonde.

⁽¹⁾ EFT nr. L 394 af 31. 12. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2060/94

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR)

til Kommissionen

(21. september 1994)

(95/C 36/60)

Om: Kontrol med anvendelse af statssøtte til værfter i det tidligere DDR

Der har i den tyske presse været forlydender om, at en del af de midler, der blev udbetalt til MTW værfter, i en periode var til rådighed for moderselskabet, Bremer Vulkan. Dette synes at være i strid med det krav, der stilles i direktivet, om at støtten udelukkende anvendes til aktiviteter på værfter beliggende i det tidligere Østtyskland.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke konsekvenser det vil have for støttemodtageren, dersom der konstateres misbrug af støtten til andre formål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(25. oktober 1994)

Det vil måske være formålstjenligt først at erindre om baggrunden for det direktiv, det ærede medlem omtaler.

Rådet vedtog den 20. juli 1992 direktiv 92/68/EØF ⁽¹⁾ om ændring af direktiv 90/684/EØF ⁽²⁾ (det syvende direktiv om støtte til skibsbygningsindustrien). Det nye direktiv indeholdt en undtagelsesbestemmelse fra de normale statsstøtteregler for værfter i det tidligere DDR. I henhold til denne bestemmelse forpligtede den tyske regering sig til over for Kommissionen at forelægge bevis i form af årsrapporter fra et uafhængigt konsulentfirma for, at støtten udelukkende var udbetalt til værfter i det tidligere DDR.

Kommissionen har modtaget sådanne rapporter for MTV-værftet, som den har taget hensyn til ved beslutningen om frigørelse af støtteudbetalinger. Da spørgsmålet for øjeblikket behandles ved den europæiske førsteinstansret, kan der ikke oplyses nærmere herom på nuværende tidspunkt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 219 af 4. 8. 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 380 af 31. 12. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2063/94

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/61)

Om: Støtte til Ukraine til atomare formål — vedtaget på G7-topmødet

1. På G7-topmødet i Napoli vedtog man at oprette en fond, som skulle medvirke til finansieringen af nedlæggelsen af atomkraftværket Tjernobyl i Ukraine. Er denne fond allerede oprettet? Hvor meget beløber den sig til (i US \$)? Hvilke arbejder skal finansieres af fonden?

2. Er det korrekt, at Ukraine i drøftelser med Den Europæiske Union har anmodet om at få leveret moderne gaskraftværker til erstatning af den produktionskapacitet, der bortfalder med nedlæggelsen af Tjernobyl? Hvordan stiller Kommissionen sig til et sådant forslag?

3. Hvor stor er den energistøttefond til fremme af kraftværkskapaciteten i Ukraine, der blev vedtaget i Napoli,

for øjeblikket? Hvilke projekter skal først og fremmest støttes af fondens midler?

4. Hvor dyrt anslår Kommissionen det vil være at modernisere de tre ukrainske atomkraftværker af trykvandsreaktor-typen VVER 1000, så de når op på det sikkerhedsniveau, der kræves i Forbundsrepublikken Tyskland?

5. Vil Kommissionen fortsat prioritere moderniseringen af atomkraftværker som strategi til sikring af el-forsyningen i Ukraine?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(8. november 1994)

1. På topmødet i Napoli besluttede G7-landenes stats- og regeringschefer, at deres lande ville yde et første bidrag på op til 200 mio. US \$ i form af tilskud til gennemførelse af den foreslåede handlingsplan inden for Ukraines energisektor.

Handlingsplanen omfatter især en hurtig lukning og nedlæggelse af atomkraftværket Tjernobyl, en færdiggørelse af de nye VVER-reaktorer, der er under opførelse, og en energisektorreform, der omfatter foranstaltninger til energibesparelse og mere effektiv energianvendelse.

Der gøres opmærksom på, at inden topmødet i Napoli havde Det Europæiske Råd på Korfu besluttet at yde 100 mio. ecu i tilskud under TACIS-programmet og at optage Euratom-lån på 400 mio. ecu til det samme formål.

2. Ukraine har ikke anmodet om levering af moderne gaskraftværker til erstatning for den elektricitet, som Tjernobylværket har produceret indtil nu.

3. Der henvises til svaret under punkt 1. Den detaljerede definition af de første projekter er endnu ikke afsluttet.

4. Sigtet med færdiggørelsen af de tre VVER 1000-reaktorer, der er under opførelse, er at nå op på de internationalt acceptable sikkerhedsnormer. Omkostningerne ved færdigbygningen ligger på mellem 750 og 1 000 mio. ecu.

5. Kommissionen mener, at færdiggørelse af de tre VVER 1000-reaktorer er en fordelagtig økonomisk løsning for Ukraine, og den hjælper samtidig med til at mindske Ukraines afhængighed af olieimport.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2064/94

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen

(3. oktober 1994)

(95/C 36/62)

Om: Forbrugerbeskyttelsesbudgettet

1. Hvordan stiller Kommissionen sig til Rådets beslutning om at nedskære halvdelen, til 8,2 mio. ecu, i 1995?

2. Er Kommissionen af den opfattelse, at denne drastiske nedskæring er forenelig med Maastricht-traktatens artikel 129 A, som forpligter EU til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau?

3. EU har i 1993/94 ydet »Centrale Marketinggesellschaft der deutschen Agrarwirtschaft« (CMA) tilskud på i alt 8,4 mio. ecu.

a) anser Kommissionen dette beløb for rimeligt set i forhold til EU-udgifterne til forbrugerbeskyttelse?

b) hvilke betingelser er der knyttet til CMA's anvendelse af pengene?

c) har Kommissionen taget stilling til indholdet af den reklame, den er med til at finansiere?

4. Hvad agter Kommissionen at gøre for at forhindre, at en del af pengene via CMA tilflyder »Deutscher Kassenarztverband eV«, en lobby sammenslutning af læger, som for at fremme agrar- og levnedsmiddelindustriens interesser offentligt fremsætter modstridende påstande og således bevidst vildleder forbrugerne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(30. november 1994)

1. I det foreløbige budgetforslag for 1995 har Kommissionen anslået det nødvendige minimumsbudget for den europæiske forbrugerpolitik til 16 mio. ecu.

Hvis dette budget var blevet reduceret så drastisk som til 8,2 mio. ecu, ville dette have ført til en ændring af denne politik og til standsning af en lang række aktioner, pilotforsøg, tilskud til forbrugerorganisationer samt til en indskrænkning af det rådgivende forbrugerudvalgs aktiviteter.

2. Nej. De ændringer, der er indført ved traktaten om Den Europæiske Union, er udtryk for den væsentligt større betydning, som indsatsen til fordel for forbrugerne bør tillægges, i og med at denne indsats ikke længere har karakter af »ledsagepolitik«, men i stedet er blevet en uafhængig og integrerende del af Fællesskabets aktiviteter. Unionens borgere, der fremover med rette kan forvente, at

Unionen vil bidrage til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, vil holde et årvågent øje med, om de bestræbelser, der udfoldes på dette område, er tilstrækkelige eller ej.

Det er derfor i Fællesskabets interesse at tage hensyn til forbrugernes holdning, ikke blot i relation til det indre marked, således som Fællesskabet tidligere havde pligt til og som det bekræftes i artikel 129 A, stk. 1, litra a), men desuden i en langt bredere kontekst, som det fremgår af artikel 129 A i EF-traktaten.

3. a) Det beløb, som det ærede parlamentsmedlem nævner, dækker adskillige aktioner til fremstød for landbrugsvarer, aktioner som, i det omfang de er beregnet til at forbedre forbrugeroplysningen, også bidrager til forbrugerbeskyttelse.
  - b) Med hensyn til de betingelser, der er knyttet til anvendelsen af dette beløb, er disse omfattet af bestemmelser, som er fastlagt i forbindelse med de forordninger, der gælder for førnævnte aktioner, og med de kontrakter, der er indgået på grundlag af disse forordninger.
  - c) Kommissionen foreslår kontrollen med, at de pågældende aktioner er i overensstemmelse med førnævnte regler. Den er imidlertid ikke ansvarlig for indholdet i de reklamer, der finansieres med fællesskabsmidler.
4. Kommissionen har besvaret dette spørgsmål i et brev af 15. juli 1994 stilet til organisationen Diätverband. En kopi af dette brev er sendt direkte til det ærede parlamentsmedlem samt til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2077/94

af José Apolinário (PSE)

til Kommissionen

(26. september 1994)

(95/C 36/63)

Om: Gennemførelse af direktiv 91/493/EØF i medlemsstaternes nationale lovgivning

Kan Kommissionen oplyse, hvilke medlemsstater der endnu ikke har gennemført direktiv 91/493/EØF ⁽¹⁾ i deres nationale lovgivning samt angive eventuel begrundelse herfor?

⁽¹⁾ EFT nr. L 268 af 24. 9. 1991, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af René Steichen

(11. oktober 1994)

Med hensyn til Rådets direktiv 91/493/EØF af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer har Kommissionen endnu ikke modtaget underretninger om nationale gennemførelsesforanstaltninger fra henholdsvis Grækenland, Irland og Portugal. Efter-

som fristen for gennemførelse udløb den 1. januar 1993, har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedure mod disse medlemsstater som foreskrevet i EØF-traktatens artikel 169.

Kommissionen har foreløbigt fremsendt en begrundet udtalelse til de pågældende lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2078/94

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (V)

til Kommissionen

(26. september 1994)

(95/C 36/64)

Om: Fuglejagt i Italien

Hvordan stiller Kommissionen sig til udtalelser fra den italienske miljøminister Altero Matteoli og hans kollega, landbrugsminister Adriana Poli Bertoni, om, at jagten på bog- og kvækerfinker, kobbersnepper, regnspover og andre trækfugle igen skal være tilladt i Italien — selv i fredede områder?

Har Kommissionen forsøgt at gøre indflydelse gældende under forberedelserne til en lov, som giver regionerne beføjelse til at tillade fuglejagt?

Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre, at der ikke sker krænkelse af EU's fuglebeskyttelsesdirektiv i Italien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Yannis Paleokrassas

(31. oktober 1994)

Kommissionen kender intet til de udtalelser, det ærede medlem henviser til.

Kommissionen har ingen indflydelse haft på udarbejdelsen af den italienske lov, som det ærede medlem omtaler. Dette henhører ikke under dens kompetence.

Kommissionen skal holdes nøje underrettet om de forholdsregler, som de enkelte landes myndigheder træffer, for i givet fald at kunne gribe ind med henblik på at sikre overholdelsen af Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾.

I den forbindelse bør det ligeledes nævnes, at det i henhold til artikel 9 i Rådets direktiv 79/409/EØF, som fastsætter nærmere bestemmelser for fravigelser af artiklerne om jagt på disse arter, er tilladt på strengt kontrollerede betingelser selektivt at anvende bestemte fuglearter fornuftigt i mindre mængder.

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2082/94

af Anita Pollack (PSE)
til Kommissionen
(6. oktober 1994)
(95/C 36/65)

Om: Forholdet mellem racerne

Hvornår agter Kommissionen at forelægge et direktivforslag om forholdet mellem racerne med et forbud mod forskelsbehandling af unionsborgere på grund af deres race, hudfarve, nationalitet og etniske eller nationale oprindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(13. december 1994)

Som situationen er i øjeblikket, er det kun medlemsstaterne, der kan lovgive mod diskriminering på grund af race, hudfarve eller etnisk afstamning, og der er ikke noget specifikt juridisk grundlag for EU-kompetence med hensyn til dette spørgsmål. Kommissionen har imidlertid i sin hvidbog om europæisk social og arbejdsmarkedspolitik ⁽¹⁾ bekræftet, at det er Kommissionen overbevisning, »at man næste gang, der bliver lejlighed til at revidere traktaterne, bør indføje specifikke bestemmelser om bekæmpelse af diskrimination på grund af race, religion, alder og handicap«.

⁽¹⁾ Dok. KOM(94) 333.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2084/94

af Anita Pollack (PSE)
til Kommissionen
(6. oktober 1994)
(95/C 36/66)

Om: Tilskud til studerende

Har Kommissionen gennemført en undersøgelse eller modtaget oplysninger om de forskellige former for tilskud (legater osv.) til studerende på videregående uddannelser til dækning af både studie- og leveomkostninger; kan Kommissionen i bekræftende fald forelægge oplysningerne, eller vil den i modsat fald iværksætte en sådan undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Ruberti
(18. november 1994)

I juni 1993 udarbejdede informationsnetværket »Eurydice« et dokument for Kommissionen om de vigtigste finansielle

støtteordninger for studerende inden for de videregående uddannelser i Det Europæiske Fællesskab, i hvilket der for hver enkelt medlemsstat gives en nøjagtig beskrivelse af de eksisterende nationale støtteordninger.

Et eksemplar vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2085/94

af Anita Pollack (PSE)
til Kommissionen
(6. oktober 1994)
(95/C 36/67)

Om: LD50-metoden i forbindelse med dyreforsøg

Hvis De Forenede Stater, Japan og OECD nu har accepteret FDP (fast dosis-proceduren) som et brugbart alternativ til den grusomme LD50-metode, hvorfor anvendes den så stadig og hvornår vil den alternative metode officielt blive valideret i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(24. november 1994)

Rådets direktiv 75/318/EØF ⁽¹⁾ fastlægger de undersøgelser, der er nødvendige for at påvise medicinske specialiteters kvalitet, sikkerhed og effektivitet. Det er blevet ændret en del gange (direktiv 83/570/EØF ⁽²⁾, 87/19/EØF ⁽³⁾, 89/341/EØF ⁽⁴⁾, 91/507/EØF ⁽⁵⁾ og 93/39/EØF ⁽⁶⁾).

I henhold til det oprindelige direktiv 75/318/EØF skulle et dyreforsøg bestemme den medicinske specialitets toksicitet. Dette krav blev imidlertid fjernet, da direktivet blev ændret af direktiv 87/507/EØF. I den seneste omfattende revision (direktiv 91/507/EØF) er der ikke noget krav om dyreforsøg. Det nugældende krav er en kvantitativ vurdering af den omtrentlige dødelige dosis, og der skulle opnås oplysninger om dosis/effektforholdet, men der kræves ikke noget højt nøjagtighedsniveau. Dyreforsøg er således ikke nødvendige i Fællesskabet.

I 1990 indledte Fællesskabet den internationale konference om harmonisering (ICH) med De Forenede Staters Food and Drug Administration og det japanske sundhedsministerium. På den første større konference i Bruxelles i november 1991 bekræftede Fællesskabet, at der ikke fandtes noget krav om dyreforsøg (japanerne blev ved den lejlighed overbeviste om at gå bort fra deres krav om dyreforsøg).

I ICH er den videnskabelige tendens til »store dosistolerance«-undersøgelser blevet forstærket med udarbejdelsen

af tekniske retningslinjer for toksikokinetisk (dvs. undersøgelse af virkningerne af større og større doser), som skulle være færdige ved udgangen af 1995, og som ville være i overensstemmelse med Fællesskabets krav.

(¹) EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

(²) EFT nr. L 322 af 28. 11. 1983.

(³) EFT nr. L 15 af 17. 1. 1987.

(⁴) EFT nr. L 142 af 25. 5. 1989.

(⁵) EFT nr. L 270 af 26. 9. 1991.

(⁶) EFT nr. L 214 af 24. 8. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2099/94

af Nel van Dijk (V)
til Kommissionen
(6. oktober 1994)
(95/C 36/68)

Om: Sovjetisk atomkirkegård

Med Norges, Finlands og Sveriges mulige tiltrædelse af Den Europæiske Union vil vrages af den sovjetiske atomundervandsbåd Komsomolets (der i 1989 sank i Barentshavet) rykke betydeligt nærmere på EU's grænser. Det samme gælder for de kernereaktorer og beholdere med radioaktivt affald, som er dumpet i Karahavet og Barentshavet.

Er Kommissionen enig med mig i, at Den Europæiske Union med disse landes tiltrædelse vil få større ansvar for de farer, der er forbundet med, at plutonium, cæsium, strontium og andre radioaktive stoffer lækker ud i havet?

Hvad agter Kommissionen på baggrund af dette ansvar at foretage sig for at beskytte befolkningen og fiskeriet mod radioaktiv kontamination og hindre en katastrofal forurening af havmiljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(9. november 1994)

Kommissionen har opmærksomt fulgt spørgsmålet om radioaktiv forurening af Karahavet og Barentshavet, siden dette for første gang kom til offentlighedens kendskab. Således henvises det ærede medlem til det svar, der er givet på skriftlig forespørgsel E-2276/93 af Rolf Linkohr (¹), og hvori det anføres, at der ikke bør foretages bjærgningsforsøg, før der er foretaget en grundig forhåndsvurdering af situationen, for ikke at øge faren. Denne vurdering er i gang, navnlig via en fælles indsats fra de russiske og norske myndigheders side og med assistance fra Kommissionen. Denne har bl.a. for nylig udpeget en ekspert, som skal

deltage i et forskningskrydstogt i Karahavet i august—september 1994.

De resultater, der er fremkommet indtil nu, viser ingen umiddelbar trussel. Navnlig for så vidt angår atomundervandsbåden Komsomolets, er der voksende enighed om, at situationen kun vil blive yderligere faretruende, hvis man forsøger på at bjærge fartøjet.

Kommissionen vil fortsat følge situationen i samarbejde med de involverede parter, herunder IAEA, og vil naturligvis hilse ethvert løsningsforslag fra en medlemsstats velkomment.

(¹) EFT nr. C 219 af 8. 8. 1994.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2100/94

af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen
(6. oktober 1994)
(95/C 36/69)

Om: Fællesskabsstøtte til kombianlæg for naturgas og solenergi?

Det er snart et år siden, at Kommissionen bestilte en undersøgelse af mulige og hensigtsmæssige placeringer af kombianlæg til anvendelse af naturgas og solenergi.

Er Kommissionen nu i besiddelse af tilstrækkelige elementer til at vurdere denne teknologiske økonomiske aspekter og eventuelt yde fællesskabsstøtte til udviklingen heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja
(2. december 1994)

Kommissionen kan bekræfte, at den har deltaget i finansieringen af en gennemførlighedsundersøgelse af lokaliteter, der er egnede til opførelse af kombianlæg for både naturgas og solenergi.

Resultaterne af denne undersøgelse, som afsluttes i juni 1994 og omfatter fem forskellige lokaliteter, nemlig tre i Spanien og to i Marokko, ser særdeles lovende ud på såvel teknisk som økonomisk plan.

Derfor vil denne »rene« teknologiform blive medtaget blandt de foranstaltninger, der kan finansieres inden for rammerne af det særprogram for ikke-nuklear energi, der indgår i det fjerde program for forskning og teknologisk udvikling.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2102/94

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE)

til Kommissionen

(6. september 1994)

(95/C 36/70)

Om: Et europæisk bioklimatisk anlæg

Den 17. juni 1994 åbnede rehabiliteringscentret for narkomaner »En t'aban« i Zaragoza. I centret indgår det vigtigste bioklimatiske anlæg i Europa. Centret er finansieret ved hjælp af fællesskabsmidler fra THERMIE-programmet for vedvarende energikilder.

Kan Kommissionen oplyse, hvad fællesskabsbidraget rent konkret har beløbet sig til, og om det begrænser sig til finansiering af en del af anlægsudgifterne, eller om der er afsat årlige bevillinger til dækning af det bioklimatiske anlægs drift og forsøgsvirksomhed?

Kan centret under henvisning til sine sociale opgaver inden for afvænnning og rehabilitering af narkomaner herudover modtage støtte via andre programmer eller fællesskabsinitiativer på disse områder?

Kan Kommissionen i givet fald oplyse, hvilke programmer eller initiativer der kan komme på tale, og om centret allerede har modtaget støtte herfra?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja

(5. december 1994)

Som led i sit »THERMIE«-program har Kommissionen rent faktisk ydet en støtte på 96 221 ecu til narkomanafvænningscentret »En t'aban« i Zaragoza.

Sigtet med denne bistand er at dække indtil 40 % af omkostningerne i forbindelse med opførelsen af den bioklimatiske del af dette kompleks, som er blevet anlagt under anvendelse af helt nye former for energiteknologi.

Når udbetalingerne af støtten har fundet sted, er der derfor ingen grund til at forny denne, eftersom den ikke vedrører den daglige drift af dette etablisement.

Derimod kan dette center, for så vidt, som det opfylder udvælgelseskriterierne, oppebære en finansiel støtte over budgetpost B3-4400 vedrørende forebyggelse af narkotikaafhængighed.

De ansvarlige for dette center kan henvende sig til Kommissionens generaldirektorat for beskæftigelse, arbejdsmarkedsrelationer og sociale anliggender for at få de nødvendige formulærer til ansøgning om støtte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2106/94

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE)

til Kommissionen

(6. oktober 1994)

(95/C 36/71)

Om: Bekæmpelse af svig

Der har fundet alvorlige tilfælde af politisk korruption sted i nogle af medlemsstaterne.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet, eller påtænker den at træffe, for at bekæmpe denne anden mulighed for svig?

Hvilke foranstaltninger drejer sig i bekræftende fald om, og hvilke resultater er der fremkommet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(11. november 1994)

Bekæmpelsen af politisk korruption i medlemsstaterne henhører udelukkende under deres kompetence. Det tilkommer derfor ikke Kommissionen at tage initiativer på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2112/94

af Alex Smith (PSE)

til Kommissionen

(6. oktober 1994)

(95/C 36/72)

Om: Lavtflyvende militærfly

Hvilke regler gælder der i Unionens tolv medlemsstater for så vidt angår den mindstehøjde, hvori det er tilladt militære øvelsesfly at flyve?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja

(30. november 1994)

For øjeblikket findes der ingen bestemmelser på fællesskabsplan med hensyn til overflyvningshøjder i EU, hverken for militære eller civile fly. Bestemmelser på dette område fastsættes af myndighederne i hver enkelt medlemsstat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2113/94

af Anita Pollack (PSE)

til Kommissionen

(6. oktober 1994)

(95/C 36/73)

Om: Bæredygtig udvikling

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-1032/93 ⁽¹⁾ af min kollega Alex Smith utalte Kommissionens medlem med ansvar for miljø, at »Kommissionen foretager adskillige undersøgelser og afsætter betydelige interne personaleresourcer til at undersøge de økonomiske følger af bæredygtig udvikling, herunder spørgsmålene om beskæftigelse og miljørevision«. Det er nu næsten et år siden. Er Kommissionen nu nærmere afslutningen af sin analyse, og hvornår vil resultaterne af den blive fremsendt til Miljøudvalgets medlemmer?

⁽¹⁾ EFT nr. C 226 af 16. 8. 1994, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(11. november 1994)

Der er det seneste år foretaget en række undersøgelser vedrørende bæredygtig udvikling og beskæftigelse, idet der bl.a. blev arbejdet videre på at gøre medlemsstaternes nationalregnskaber »grønne«, men resultaterne heraf kan første forventes på længere sigt.

Kommissionen har foretaget en økonomisk evaluering af det femte handlingsprogram på miljøområdet og herunder undersøgt forskellige scenarier. Resultaterne af undersøgelsen, som offentliggøres i løbet af november 1994, viser klart, at integrering af miljøpolitikken i den økonomiske politik indebærer en række fordele for såvel den økonomiske vækst og beskæftigelsen som for miljøkvaliteten.

I forbindelse med opfølgningen af hvidbogen og med henblik på Det Europæiske Råds møde i Essen er Kommissionen ved at lægge sidste hånd på en rapport om nye kilder til beskæftigelse på forskellige økonomiske, sociale og miljømæssige områder. Formålet med denne rapport er at opdage nye beskæftigelsesmuligheder og af fjerne eventuelle hindringer for disse muligheder såvel på fællesskabsplan som nationalt og regionalt plan.

En metodisk fremgangsmåde for udarbejdelse af miljøregnskaber i tilknytning til nationalregnskaberne (såkaldte satellitregnskaber) er allerede udarbejdet, og den afprøves nu i en række medlemsstater. Anvendelsen af denne fremgangsmåde vil gradvis brede sig og komme til at omfatte alle de forskellige medlemsstater, idet man i sidste ende skal nå frem til et fælles datasystem for hele Fællesskabet.

Desuden er der i forbindelse med forskellige miljømærker indledt en række undersøgelser vedrørende forskellige indikatorer for belastningen af miljøet: formålet hermed er

at få hold på de aspekter, der ikke er omfattet af »satellitregnskaberne«. Der sigtes her mod udarbejdelse af et samlet indeks for belastningen af miljøet, som vil være til nytte ved fastlæggelsen af miljøpolitikken eller miljørelaterede politikker.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2116/94

af Edith Müller og Nel von Dijk (V)

til Kommissionen

(6. oktober 1994)

(95/C 36/74)

Om: Forskelsbehandling af grænsearbejdere i Tyskland

Med henblik på bekæmpe arbejdsløsheden inden for industrien har den tyske regering indført en ordning, der giver arbejdstagere ret til midlertidig »arbejdsledhedsunderstøttelse« i en periode, hvor de deltager i efteruddannelseskurser for at forbedre deres faglige kvalifikationer. Denne ordning (Arbeitsförderungsgesetz) gælder for »lavtuddannede« arbejdstagere i virksomheder, der har indført nye højteknologiske produktionsmetoder, som kræver bedre faglig uddannelse af medarbejderne. Ordningen omfatter imidlertid kun arbejdstagere, der officielt har bopæl i Tyskland, hvilket udelukker arbejdstagere uden bopæl i landet fra at deltage, selv om de er ansat i samme virksomhed og betaler arbejdsløshedsbidrag på lige fod med de øvrige ansatte.

Er Kommissionen — på baggrund af princippet om fri bevægelighed og Unionens gældende bestemmelser — ikke af den opfattelse, at gennemførelsen af denne ordning indebærer en grov (utilsigtet?) forskelsbehandling af arbejdstagere i samme virksomhed, men med bopæl på hver sin side af grænsen?

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at rette op på denne situation?

Er Kommissionen rede til at tage kontakt med de ansvarlige myndigheder med henblik på at finde en samlet løsning — og under hensyntagen til den omstændighed, at over halvdelen af arbejdstagerne i visse tyske virksomheder ved grænsen til Nederlandene også har bopæl i Nederlandene — at vurdere mulighederne for hurtigt at nå fremtil en aftale, der kan sætte en stopper for denne forskelsbehandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(13. december 1994)

I henhold til EU-bestemmelserne for området arbejdskraftens frie bevægelighed inden for EU kan en arbejdstager,

som er statsborger i en medlemsstat, og som er beskæftiget på en anden medlemsstats område, ikke behandles anderledes på sidstnævnte stats område end indenlandske arbejdstagere, for så vidt angår ansættelses- og arbejdsvilkår, sociale ydelser eller sociale fordele.

Efter Kommissionens opfattelse har EU-borgere, der arbejder i Tyskland, men er bosat i en anden medlemsstat, ret til den midlertidige arbejdsløshedsunderstøttelse, der ydes i henhold til »Arbeitsförderungsgesetz«, på samme betingelser som arbejdstagere, der er bosat i Tyskland. Der synes ikke at være nogen objektive grunde, der kan retfærdiggøre, at arbejdstagere ikke behandles på samme måde.

Kommissionen vil henvende sig til de tyske myndigheder for at sikre, at fællesskabslovgivningen gennemføres korrekt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2117/94

af Jesús Cabezón Alonso og María Izquierdo Rojo (PSE)

til Kommissionen

(6. oktober 1994)

(95/C 36/75)

Om: Middelhavspolitikken

Rådet (almindelige anliggender) bekræftede den 18. juli 1994 den betydning, som Det Europæiske Råd tillægger Middelhavspolitikken.

Rådet har anmodet Kommissionen om at udarbejde en meddelelse, der skal indeholde retningslinjerne for en styrkelse af Middelhavspolitikken.

Hvornår forventer Kommissionen at kunne offentliggøre denne meddelelse? Hvad vil indholdet af meddelelsen være?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(14. november 1994)

Kommissionen vedtog meddelelsen den 19. oktober 1994. Den er blevet fremsendt til Rådet og Parlamentet. Et eksemplar er sendt direkte til det ærede medlem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2126/94

af Brendan Donnelly og Eryl McNally (PSE)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/76)

Om: Sikkerhedskrav til togdøre

Kan Kommissionen angående de sikkerhedsrisici, togpassagerer udsættes for, når utilstrækkeligt sikrede togdøre går op under kørslen, oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at sikre, at jernbaneselskaberne i Den Europæiske Union underrettes om de mest hensigtsmæssige løsninger i de forskellige EU-lande, og foretager de nødvendige forbedringer af det rullende material, således at passagererne tilbydes det højest mulige sikkerhedsniveau?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(24. november 1994)

Kommissionen er opmærksom på behovet for at forbedre togtransportens sikkerhed på europæisk plan, navnlig for så vidt angår rullende materiel til passagertransport.

Den har således iværksat foranstaltninger på adskillige planer:

1. I forbindelse med forslag til Rådets afgørelse forelagt af Kommissionen ⁽¹⁾ og iværksættelse af Det Europæiske Fællesskabs fjerde rammeprogram for fællesskabsforanstaltninger inden for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (1994—1998):

— særprogrammet for industri- og materialeteknologi ⁽²⁾, der blev godkendt af Rådet den 27. juli 1994, har som en af hovedmålsætningerne en betydelig forbedring af transportsikkerheden, herunder køretøjer, det menneskelige aspekt og operationelle infrastrukturer. Dette omfatter en række analyser af sikkerhed og udviklingsteknikker, kognitiv forskning, strategier for reparation og vedligeholdelse af køretøjer, herunder forskellige metoder til operationel og menneskelig styring. Forskningen omfatter følgende:

— struktureret tilgang til vurdering af risikoen ved brug af transportmidler og dertil hørende driftssystemer

— teknikker til forebyggelse og mindskelse af risici samt beskyttelse af rejsende

— metoder og værktøjer til påvisning og afhjælpning af menneskelige fejl

— inspektions-, vedligeholdelses- og reparationsstrategier og -teknikker for kritiske systemer og komponenter, hvilke navnlig skal føre til bedre udformning af følsomme produkter

- teknikker inden for passiv og aktiv sikkerhed. (BRITE-EURAM-programmet har bl.a. finansieret et projekt, der specifikt havde til formål at forbedre vognpassagerernes sikkerhed i tilfælde af kollision-TRAINCOL BE-3385).

Fællesskabets jernbanenet og -selskaber, der er samlet i Det Europæiske Jernbanefællesskab (CCFE) er meget interesserede i forskning på det anførte område og deltager aktivt i arbejdet. Deres forskningsorganer vil give et stort bidrag, hvis resultater vil blive drøftet indgående med Kommissionen og i deres egen europæiske repræsentation samt i Den Internationale Jernbaneunion (UIC)

- der er fastsat andre foranstaltninger af Kommissionen i forskningsprogrammet for en europæisk transportpolitik. Dette program er imidlertid ikke blevet godkendt.
2. Siden 1993, og med henblik på teknisk, driftsmæssig og forskriftsmæssig harmonisering på europæiske plan, har Kommissionen givet de europæiske standardiseringsorganer (CEN, CENELEC og ETSI) til opgave at fastlægge europæiske standarder for jernbaneudstyr. Arbejdsprogrammet, der er indeholdt i en fælles aftale, omfatter 58 forslag til standarder, hvoraf et stort antal er højt prioriterede, fordi de anses for væsentlige for jernbanetransportsikkerheden. CEN og CENELEC er således bl.a. ved at udarbejde standarder vedrørende:
- krav til vognkarrosseri (der altså også vedrører dørene)
  - afprøvninger af jernbanevogne under reelle forhold inden deres ibrugtagning (vedrører altså også vognenes sikkerhedssystemers pålidelighed).

De således opstillede europæiske standarder vil blive offentliggjort og tjene driftsherrer og fabrikanter som grundlag for tegning, fremstilling og afprøvning af alt jernbanemateriel før ibrugtagning.

3. Med hensyn til højhastighedstog forelagde Kommissionen den 15. april 1994 Rådet et direktivforslag om interoperabilitet i det europæiske jernbanenet for højhastighedstog⁽³⁾. Med direktivforslaget bliver det obligatorisk at overholde de væsentlige krav for alt jernbanemateriel på det europæiske net. Blandt de væsentlige krav optræder bl.a. personers sikkerhed og sundhed (personale og passagerer).

De væsentlige krav er detaljeret i de tekniske specifikationer for interoperabilitet, der er obligatoriske. Disse tekniske specifikationer, der er udarbejdet i fællesskab af net og selskaber og jernbaneindustrien og i nær tilknytning til de allerede eksisterende europæiske standarder og dem, der fremover fastsættes, vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Direktivforslaget behandles i øjeblikket i Rådet med henblik på godkendelse; det drøftes ligeledes i Parlamentet, i Det Økonomiske og Sociale Udvalg og i Regionsudvalget.

I anden fase, for at udvide foranstaltningerne med henblik på passagerernes sikkerhed til den konventionelle jernbanetransport af rejsende, har Kommissionen indledt udarbejdelsen af et dokument om problemerne i forbindelse med de såkaldte klassiske jernbaners interoperabilitet. Dette dokument om den klassiske bane er et supplement til direktivforslaget, der dækker højhastighedsområdet.

(1) Dok. KOM(94) 68 endelig udg.

(2) 94/0082(CNS) i KOM(94) 69 endelig udg.

(3) Dok. KOM(94) 107 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2131/94

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/77)

Om: Teknologisk udvikling inden for bilkomponentindustrien og samarbejde med komponentleverandører

I sit svar på et tidligere spørgsmål om teknologisk udvikling inden for bilkomponentindustrien (E-2874/93)⁽¹⁾ erklærede Martin Bangemann, at Fællesskabet ønskede at fremme innovationsevnen inden for bilindustrien gennem diverse forsknings- og udviklingsprogrammer (»industrieknologi«, »miljø«, »energi« og »informations- og kommunikationsteknologier«, herunder »mikromobil« -projektet og DRIVE-programmet).

Rådet har for nylig (april 1994) anmodet Kommissionen om at stå for koordineringen af et FTU-program og fremme det industrielle samarbejde mellem bilfabrikanter og komponentleverandører.

Vil Kommissionen oplyse om sine planer i forbindelse med Rådets anmodninger og om »automobil«-sektorens deltagelse i de forskellige særprogrammer, som Martin Bangemann omtalte?

(1) EFT nr. C 251 af 8. 9. 1994, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(24. november 1994)

Kommissionen har haft talrige kontakter med bil- og komponentindustrien under udarbejdelsen af udkast til Fællesskabets særprogrammer for forskning og udarbejdelsen af arbejdsplaner.

Uden at fravige principperne om forskningsprogrammets konkurrenceforberedende og horisontale aspekter sørgede Kommissionen for at tage hensyn til de behov, bilindustrien havde givet udtryk for i de multisektorielle paneler eller direkte, navnlig i den »Master Plan«, der var blevet fremlagt af EUCAR-sammenslutningen. Den har sammen med bil- og komponentindustrien ligeledes undersøgt mulige forbedringer i koordineringen af FTU-politikker samt mellem særprogrammerne indbyrdes.

Det er ikke muligt på forhånd at vurdere følgerne for bilindustrien af de igangværende tiltag. De kan under ingen omstændigheder føre til forudtildeling af midler, og de forelagte projekter vil blive udvalgt efter deres fortjeneste og nytte i betragtning af de fastlagte udvælgelseskriterier.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2135/94

af Wilfried Telkämper (V)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/78)

Om: Gennemførelse i national ret af direktiv 89/391/EØF og deraf følgende særdirektiver, især direktiv 92/57/EØF

Ifølge mine oplysninger har Tyskland endnu ikke gennemført direktiv 89/391/EØF ⁽¹⁾ og de deraf følgende særdirektiver. Forbundsministeriet for Arbejdsanliggender har imidlertid i den sammenhæng påpeget over for alle involverede ministerier og tjenesteinstanser, især de berørte delstatsmyndigheder, at særdirektiv 92/57/EØF ⁽²⁾ gælder umiddelbart. Samtlige delstater har da også bekræftet, at dette er taget til efterretning. I Baden-Württemberg har det kompetente Finansministerium imidlertid ikke ladet denne orientering om nævnte særdirektivs umiddelbare gyldighed gå videre til finansgeneraldirektoraterne, som er nærmeste lavere tjenesteinstans, med det resultat at direktivets bestemmelser ikke gennemføres på byggepladser i Baden-Württemberg.

1. Er det korrekt, at Kommissionen har indledt overtrædelsesproceduren mod Tyskland på grund af manglende gennemførelse af direktiv 89/391/EØF og de tilsvarende særdirektiver?
2. Har forbundsregeringen allerede fremsat sine bemærkninger i sagen, og hvad går de i bekræftende fald ud på?
3. Mener Kommissionen, at forbundsregeringen også skal sørge for et direktivs gennemførelse, når varetagelsen af arbejderbeskyttelsesopgaver — som det er tilfældet i

Tyskland — er placeret hos forskellige instanser, i Tyskland f.eks. hos delstaterne og de selskaber, hos hvem den lovbestemte ulykkesforsikring er tegnet?

4. Hvilken myndighed er ifølge Kommissionen rent juridisk ansvarlig for direktivets korrekte gennemførelse? Til hvem skal i dette tilfælde en berørt borger, der f.eks. har været udsat for en arbejdsulykke, henvende sig for at beråbe sig manglende gennemførelse af dette direktiv?

⁽¹⁾ EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 245 af 26. 8. 1992, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(18. november 1994)

1. Kommissionen indledte i marts 1993 overtrædelsesprocedure mod Tyskland for ikke at have meddelt, hvilke foranstaltninger der var truffet til inkorporering af direktiv 89/391/EØF, 89/654/EØF ⁽¹⁾, 89/655/EØF ⁽¹⁾, 89/656/EØF ⁽¹⁾, 90/269/EØF ⁽²⁾ og 90/270/EØF ⁽²⁾. De tyske myndigheder forelagde den 7. juli 1994 Kommissionen en række retsakter, der gør det ud for foranstaltninger til inkorporering af direktiv 89/391/EØF og en række særdirektiver. Det undersøges i øjeblikket, om disse retsakter er fyldestgørende. Kommissionen har imidlertid endnu ikke fået meddelelse om, hvilke foranstaltninger der er truffet til inkorporering af direktiv 92/57/EØF. Derfor videreføres den overtrædelsesprocedure, der blev indledt på grundlag af artikel 169 i EF-traktaten begrundet i manglende gennemførelse af dette direktiv.

2. De tyske myndigheder har over for Kommissionen forklaret, at gældende tysk ret vedrørende arbejderbeskyttelse efter deres vurdering allerede nu rigeligt dækker bestemmelserne i direktiv 89/391/EØF og adskillige særdirektiver.

3. & 4. Medlemsstaterne har ansvaret for at sikre den fuldstændige gennemførelse af direktiverne i deres nationale retsorden. De har enebeføjelse til at fastsætte de praktiske interne gennemførelsesforanstaltninger, bl.a. under hensyntagen til deres forfatningsmæssige regler.

Det tilkommer i første omgang den nationale dommer at sikre, at de nationale myndigheder overholder Fællesskabets retsregler, i det omfang disse er tilstrækkeligt klare, præcise, fuldstændige og uden forbehold, og i givet fald at dømme staten til at yde erstatning til enkeltpersoner, som måtte have krav herpå som følge af en krænkelse af fællesskabsretten, som kan tilskrives staten.

⁽¹⁾ EFT nr. L 393 af 30. 12. 1989.

⁽²⁾ EFT nr. L 156 af 21. 6. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2150/94

af Antoinette Spaak (ELDR)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/79)

Om: Kommissionens tilbageflytning til Berlaymont-Bygningen

Ved udgangen af juli 1994 præciserede Kommissionen bl.a. over for den belgiske regering, hvilke planer den havde med hensyn til dens personales tilbageflytning til Berlaymont-Bygningen i Bruxelles.

Ved den lejlighed erklærede Kommissionen over for pressen, at de økonomiske lejebetingelser, som den belgiske regering har foreslået, ville blive forelagt budgetmyndighedens to parter (Rådet og Parlamentet).

Kan Kommissionen bekræfte dette løfte? På hvilket stadium af forhandlingerne regner den med at forelægge Parlamentet sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel van Miert

(15. november 1994)

Kommissionen kan bekræfte, at den har forpligtet sig til at forelægge budgetmyndighedens to parter (Rådet og Parlamentet) de finansielle betingelser for leje af den fremtidige Berlaymont-bygning, som den belgiske regering foreslår,

Den vil forelægge Parlamentet og Rådet dette spørgsmål, så snart de belgiske myndigheder har forelagt det for Kommissionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2151/94

af Antoinette Spaak (ELDR)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/80)

Om: Hjælp til den irakiske befolkning

Den 18. august 1994 meddelte Kommissionen, at den havde tildelt en bistand på 2 mio. ecu til befolkningen i Central- og Sydirak for at søge at afhjælpe følgerne for den irakiske befolkning af den embargo, som De Forenede Nationer dekreterede over for Irak efter besættelsen af Kuwait og Golfkrigen.

Dermed kommer Kommissionens bistand til den irakiske befolkning i år op på over 8,5 mio. ecu.

Kan Kommissionen nærmere forklare det berettigede i denne afgørelse? Hvilke garantier har Kommissionen for, at denne bistand ikke finder anden anvendelse uden sammenhæng med det erklærede humanitære mål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(10. november 1994)

Ved afgørelsen af 18. august 1994 om humanitær bistand til Iraks befolkning blev der bevilget:

- 300 000 ecu gennem Oxfam-UK til vandforsyningsprojekter i landets nordlige del
- 200 000 ecu gennem Christian Aid (UK) til genopbygning af landbrugsressourcerne, igen i den nordlige del af landet
- 1 500 000 ecu gennem et konsortium af tre Røde Kors Selskaber, under ledelse af det hollandske og under medvirken af det engelske og tyske, til at forsyne de mest trængende befolkningsgrupper i den midterste og sydlige del af landet med medicin og mad.

Dette sker i overensstemmelse med Fællesskabets for længe siden knæsatte princip om at yde bistand, der hvor der er behov, forudsat at der er sikkerhed for at den bliver rigtigt anvendt. I dette specielle tilfælde er alle tre tilfælde helt i overensstemmelse med programmet fra De Forenede Nationers afdeling for humanitære anliggender.

På grund af de særlige omstændigheder der gælder i de områder i den sydlige del, der kontrolleres af Bagdad-myndighederne, traf Kommissionen særlige forholdsregler for at sikre, at midlerne blev rigtigt anvendt. Selvom det er rigtigt, at der er undertegnet en aftale mellem Den Internationale Sammenslutning af Røde Kors og Røde Halvmåne Selskaber (IFRC) og det irakiske Røde Halvmåne Selskab (IRCS), er dette kun fordi IRCS er medlem af IFRC med vedtægter, der forpligter det til at arbejde med de lokale medlemmer. Ikke desto mindre opretholder konsortiet af de tre europæiske Røde Kors Selskaber en permanent tilstedeværelse af to europæere i Bagdad, specielt til at kontrollere gennemførelsen af programmet, og de har fuld myndighed til at rejse rundt i landet kun ledsaget af en IRCS-kollega. Selv under den forhøjede spænding i begyndelsen af oktober kunne de besøge Nassirija. Basisledelsen sker fra Amman, hvor alle regionale indkøb foretages.

Kommissionen er derfor overbevist om, at disse tre foranstaltninger helt og holdent overholder de principper, der førte til oprettelsen af ECHO, og at der, så vidt det overhovedet er muligt ved en foranstaltning, er indført alle de nødvendige kontroller til sikring af, at bistanden anvendes efter hensigt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2152/94

af Anita Pollack (PSE)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/81)

Om: Børnepasning

I 1986 offentliggjorde Kommissionen resultaterne af en omfattende undersøgelse af kvalitet og typer i forbindelse med medlemsstaternes børnepasningsordninger. I 1995 skal henstillingen fra 1992 om børnepasning for første gang tages op igen. Vil Kommissionen nu forelægge en tilsvarende ajourført undersøgelse, som også omfatter Østrig, Sverige, Norge og Finland, og offentliggøre disse oplysninger så betids, at de kan medtages ved denne lejlighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Pádraig Flynn

(21. november 1994)

Ja. Den omfattende undersøgelse af børnepasningsordningerne, som vil blive gennemført i 1995, vil indeholde data vedrørende disse fire lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2154/94

af Christine Crawley (PSE)

til Kommissionen

(13. oktober 1994)

(95/C 36/82)

Om: Østtimor

I henhold til forlydender fra Østtimor blev 74 fredelige demonstranter den 14. juli 1994 arresteret af den indonesiske hær. Andre forlydender går ud på, at tre af disse demonstranter senere brutalt blev slået ihjel ved at man skar halsen over på dem. Vil Kommissionen iværksætte en undersøgelse med henblik på at efterforske disse forlydender og offentliggøre resultaterne heraf. Hvis disse forlydender er sande, hvilke foranstaltninger kan EU da træffe for at gøre en ende på den undertrykkelse og de lidelser, østtimorianerne er ofre for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Hans Van den Broek

(18. oktober 1994)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har indhentet, blev alle de personer, der blev arresteret den 14. juli 1994, løsladt kort efter. Ingen blev dræbt.

For så vidt angår resten af spørgsmålet henviser Kommissionen det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel

E-1941/94 af Luis Sá, Joaquim Miranda og Sérgio Ribeiro (¹).

(¹) EFT nr. C 24 af 30. 1. 1995.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2158/94

af Gerardo Fernández-Albor (PPE)

til Kommissionen

(18. oktober 1994)

(95/C 36/83)

Om: Foranstaltninger til fordel for SMV med henblik på at indfri deres gæld til sygesikringen

Det samlede sæt af foranstaltninger, der skal sikre bedre forhold for de små og mellemstore virksomheder (SMV), har til formål ad forskellige kanaler at skaffe mere støtte til disses udvikling, såsom finansielle faciliteter, projekter, der er berettiget til støtte under fællesskabsinitiativerne, og støtte til samarbejdet mellem SMV.

Alligevel står disse virksomheder i visse af Unionens medlemsstater på grund af de høje sociale byrder ofte over for et alvorligt problem, når de skal udrede deres bidrag til sygesikringen.

Mange SMV-sammenslutninger spørger derfor sig selv, om fællesskabsorganerne ikke for at supplere paletten af støtteforanstaltninger for SMV kunne udvikle præferenceordninger om økonomisk hjælp af den ene eller anden art for de virksomheder, der har alvorlige vanskeligheder med at betale deres forsinkede bidrag til sygesikringen, hvilket i mange tilfælde medfører udpantning, og i sidste ende fører til, at virksomheden går konkurs.

Kan Kommissionen præcisere sin holdning til et sådant ønske fra de små og mellemstore virksomheders side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Raniero Vanni d'Archirafi

(7. december 1994)

I Kommissionens Hvidbog om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse (¹) fra december 1993 erkendes det i kapitel 9, at skatter og socialsikringsbidrag, som pålægges arbejdsgivere og arbejdstagere, har tydelig indvirkning på produktionsomkostningerne og derfor også på konkurrenceevnen. Det gælder især for små og mellemstore virksomheder, at de i højere grad påvirkes af både den administrative kompleksitet og de høje arbejdskraftrelaterede skatter.

Selv om det ligger indem for medlemsstaternes kompetence at fastlægge niveauet for skatter og socialsikringsbidrag, mener Kommissionen, at det er muligt at træffe en række foranstaltninger for at hjælpe og bistå virksomheder, især SMV. Disse foranstaltninger kan eventuelt bestå i at:

- forenkle administrative procedurer i forbindelse med opkrævning af skatter, afgifter og socialsikringsbidrag
- tillade SMV at vælge selskabsbeskatning for personlig indkomstbeskatning (Kommissionens henstilling 94/390/EF af 25. maj 1994 om beskatning af små og mellemstore virksomheder) ⁽²⁾
- afskaffe dobbeltbeskatning af venture-kapitalselskaber (Meddelelse fra Kommissionen — Forbedring af skatteforholdene for små og mellemstore virksomheder) ⁽³⁾
- sikre SMV's overlevelse ved at undersøge de skattemæssige aspekter af overdragelse af virksomheder, især i forbindelse med grænseoverskridende overdragelser (Meddelelse fra Kommissionen om overdragelse af virksomheder. Aktioner til gavn for SMV) ⁽⁴⁾.

Det er Kommissionens hensigt at arbejde tæt sammen med medlemsstaterne og anspore til udveksling af oplysninger og »best practice« med henblik på at mindske virkningerne af arbejdskraftrelaterede skatter, der påvirker konkurrence-situationen for virksomheder i Unionen.

⁽¹⁾ Dok. KOM(93) 700 endelig udg.

⁽²⁾ EFT nr. L 177 af 9. 7. 1994.

⁽³⁾ EFT nr. C 187 af 9. 7. 1994.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 204 af 23. 7. 1994.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2160/94

af Gerardo Fernández-Albor (PPE)

til Kommissionen

(18. oktober 1994)

(95/C 36/84)

Om: Harmonisering af familiestøtten i Fællesskabet

At der i de lande, hvor støtten til familierne er mindst, som for eksempel i Spanien og Grækenland, er sket et betydeligt fald i fødselstallet, bør i Det Internationale Familieår være grund nok til, at Den Europæiske Union foreslår medlemsstaterne at ændre deres respektive familiepolitikker med det formål at øge fødselstallet, familiernes talmæssige størrelse, kort sagt deres velfærd.

Den forskel, der er mellem medlemsstaternes bestemmelser med hensyn til familiestøtte, må derfor nødvendigvis være et element, der gør at der sker en forskelbehandling af familierne i et land sammenlignet med et andet.

Kan Kommissionen oplyse, om der blandt dens forslag vedrørende Det Internationale Familieår kan forventes initiativer, som med hensyn til bestemte familieydelse, beskatning, bolig, barselsorlov, forældreorlov, børnepasning, arbejdstider og beskyttelse af familier med én forsøger, kan lægge op til en harmonisering af Den Europæiske Unions politik over for familien som institution, og som

indebærer afskaffelse af de betydelige ulemper, som for eksempel familierne i Spanien og Grækenland lider under?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(9. december 1994)

EF-trakten indeholder ikke noget specifikt retsgrundlag på familieområdet. Fællesskabets kompetence på familieområdet er begrænset.

På grundlag af konklusioner vedtaget af ministrene med ansvar for familiespørgsmål forsamlet i Rådet i september 1989 har Kommissionen imidlertid oprettet et europæisk observationsorgan for familiespørgsmål. Det fremgår af de årsrapporter, som observationsorganet har udarbejdet siden 1989, at der lidt efter lidt skabes overensstemmelse, selv om der på familieområdet findes forskelle mellemstaterne imellem, med hensyn til ydelser, beskatning og forældreorlov.

Kommissionen minder endvidere det ærede parlamentsmedlem om, at dens forslag om forældreorlov ⁽¹⁾ har ligget i Rådet siden 1983. Rådet vedtog henholdsvis den 31. marts og den 19. oktober 1992 henstilling 92/241/EØF ⁽²⁾ og direktiv 92/85/EØF ⁽³⁾ om beskyttelse af arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer. Dette direktiv indeholder bestemmelser om, at arbejdstagere skal have en barselsorlov på mindst 14 uger. Det bestemmes ligeledes i hvidbogen om europæisk socialpolitik ⁽⁴⁾, at Kommissionen overvejer muligheden for et rammedirektiv om koordinering af erhvervsarbejde og familieliv, herunder sabbatperiode og forældreorlov. I overensstemmelse med artikel K i traktaten om Den Europæiske Union drøftes nu et udkast til konvention om anerkendelse og gennemførelse af retsafgørelser om skilsmisse.

⁽¹⁾ Forslag til Rådet direktiv om forældreorlov og orlov af familiemæssige årsager (EFT nr. C 333 af 9. 12. 1983); ændret forslag (EFT nr. C 316 af 27. 11. 1984).

⁽²⁾ EFT nr. L 123 af 8. 5. 1992.

⁽³⁾ EFT nr. L 348 af 28. 11. 1992.

⁽⁴⁾ Dok. KOM(94) 333 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2166/94

af Honório Novo (GUE)

til Kommissionen

(10. oktober 1994)

(95/C 36/85)

Om: Økologisk katastrofe ved Nordportugals kyst

Den portugisiske nær ved byen Porto er netop blevet ramt af en alvorlig økologisk katastrofe som følge af et olieudslip fra

et fartøj tæt på kysten, hvilket indlysende skyldes de manglende sikkerhedsforanstaltninger (som f.eks. dobbelt skrog). Denne katastrofe, som har ramt et område på mere end 20 km, har afstedkommet enorme tab med ødelæggelsen af havflora og -fauna — som især har haft øjeblikkelige følger for de lokale fiskere — og skader i områder af stor betydning for turismen. Der er allerede indledt bestræbelser på at rense de forurenede områder, hvilket skønnes at medføre store omkostninger.

Det er endnu ikke muligt at vurdere omfanget af de enorme skader, hvilket bl. a. skyldes formelle eller bureaukratiske vanskeligheder som følge af kompetencestriden (samt placeringen af ansvaret) mellem henholdsvis de centrale og de regionale myndigheder. På baggrund af ovennævnte, og da det ikke er muligt at fremsætte et forslag til beslutning førend på plenarforsamlingen i slutningen af oktober måned, bedes Kommissionen besvare følgende: vil det som følge af det økonomiske behov og sagens presserende karakter være muligt at yde katastrofehjælp?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jaques Delors

(14. november 1994)

Det eneste middel, Fællesskabet har til nødhjælp i katastrofetilfælde, er det finansielle instrument, der er beregnet på bistand til befolkninger i Fællesskabet, som rammes af katastrofer. Denne bistand, der gives meget hurtigt, er et symbolsk udtryk for humanitær solidaritet ved uforudsigelige og usædvanligt omfattende katastrofer med særlig alvorlige følger for de rammes liv og eksistens.

Den skibssulykke på Nordportugals kyst, som det ærede medlem henviser til, opfylder ikke de kriterier. Den skyldtes en fejl i sikkerhedssystemet og ikke en pludselig og uforudsigelig begivenhed. Denne form for nødhjælp har under alle omstændigheder ikke noget at gøre med andre former for finansiell intervention, hvad enten der er tale om midler fra Fællesskabet, medlemsstaterne eller andre internationale organisationer, som gives til andre formål, som f.eks. skadeserstatning eller finansiering af strukturforanstaltninger.

Med hensyn til fiskeriproblemerne i forbindelse med strukturinterventionerne, navnlig det operationelle program, hvor der er fastsat interventioner til fordel for fiskerisektoren, har de portugisiske myndigheder mulighed for at gøre brug af artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 3699/93⁽¹⁾. I forhold til denne artikel kan det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet intervenere i tilfælde af »midlertidigt ophør af fiskerivirksomhed, som er begrundet i uforudseele begivenheder, der ikke gentager sig, og som er et resultat af navnlig biologiske forhold«.

⁽¹⁾ EFT nr. L 346 af 31. 12. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2167/94

af Bernd Lange (PSE)

til Kommissionen

(10. oktober 1994)

(95/C 36/86)

Om: Finansielle midler til støtte til opbygningen af selvstyret i Palæstina og udbetaling af disse midler

Hvorledes støtter Den Europæiske Union opbygningen af selvstyret i Palæstina og forbedringen af levevilkårene for indbyggerne i dette land?

1. Hvor stort et beløb har Den Europæiske Union vedtaget at yde til støtte af opbygningen af selvstyret i Palæstina og til hvilke formål og projekter?
2. Hvor stort et beløb har Den Europæiske Union vedtaget at yde til projekter, som direkte kan forbedre levevilkårene for indbyggerne i Palæstina?
3. Hvor stort et beløb af disse midler er hidtil blevet tildelt, og hvor stort et beløb er hidtil blevet udbetalt?
4. Er der tale om problemer i forbindelse med tildelingen og udbetalingen af disse midler, og hvori består disse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(28. oktober 1994)

1. Kommissionen har imødekommet Den Palæstinensiske Myndigheds behov for bidrag til den nye administrations driftsomkostninger. I 1994 er der især blevet bidraget til universiteternes (15 mio. ecu) og politistyrkens (20 mio. ecu⁽¹⁾) driftsomkostninger samt til et program for rehabilitering af tidligere fanger (10 mio. ecu). Alle disse poster er anført i budgettet for den offentlige sektor. Kommissionen er nu ved at arrangere tilskud til flere af de palæstinensiske ministeriers driftsomkostninger.

Selvom støtte til driftsomkostninger er afgørende for opbygningen af den nye administrations institutionelle kapacitet på kort sigt, ønsker Kommissionen at sætte en tidsbegrænsning herfor. I bestræbelserne for at hjælpe med at opbygge en autonom administration vil Kommissionen hellere yde faglig bistand til opbygning af den administrative kapacitet og evnen til at udforme sektorpolitik, særlig til rationalisering af de sociale sektorer.

2. I 1994 har Kommissionen finansieret følgende større projekter til direkte forbedring af livsbetingelserne: boligprogram (10 mio. ecu), bygning og renovering af skoler (10 mio. ecu), lån til SMV (8 mio. ecu). Af andre større

projekter, der er gennemført, men over tidligere afsatte midler, kan nævnes et bidrag til opførelse af et hospital i Gaza (13 mio. ecu), et kloakprojekt i Rafah (15 mio. ecu), og et projekt for fast affald fra Rafah og Gaza City (2,8 mio. ecu). Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) har i 1994 ydet 4,7 mio. ecu til medicinsk bistand og fødevarerhjælp i de besatte områder.

I 1994 har Kommissionen endvidere finansieret en samlet hensættelse til faglig bistand (5 mio. ecu) og en undersøgelse af demografiske indikatorer (1,4 mio. ecu). Kommissionen finansierer den tekniske forberedelse af valg (1,9 mio. ecu).

I henhold til EF-UNRWA-konventionen yder Kommissionen et bidrag på 31 mio. ecu til UNRWA's almindelige budget samt et bidrag på 12,9 mio. ecu til fødevarerhjælp-budgettet.

Kommissionen skal drøfte tildeling af midler i 1995 med Den Palæstinensiske Myndighed ved årets slutning. Der vil blive lagt vægt på opbygning af den institutionelle kapacitet og fremme af en hurtig, retfærdig og bæredygtig vækst, særlig gennem infrastrukturprojekter.

3. Kommissionen trækker på budgettet for direkte støtte til den palæstinensiske befolkning i de besatte områder (B7-4083), men også på en række andre »horizontale« budgetkonti. Alle de midler, der er til rådighed på B7-4083 i 1994, er blevet tildelt.

I årene 1987—1990 er 90 % af de afsatte beløb på kontoen for direkte hjælp blevet udbetalt. Tallene for de følgende år er således: 1991 73 %, 1992 — 74 %, 1993 — 60 %, 1994 — 9 %.

4. Kommissionen vil foretage den første programmering sammen med Den Palæstinensiske Administration med henblik på tildelingen af midler senere på året.

Den noget skuffende størrelse af udbetalingerne af de afsatte beløb for 1994 skyldes for en stor del modtagernes mangel på institutionel kapacitet. Det gælder f.eks. boligprojekter, hvor Det Palæstinensiske Boligråd har administrationsproblemer. Hvard politistyrken derimod angår, er alle de 5 mio. ecu, der blev afsat i maj til driftsomkostninger, blevet udbetalt.

De nuværende problemer med den institutionelle kapacitet er kun, hvad man kunne vente i betragtning af, at de besatte områder i 27 år har været under besættelse. De nuværende forhold understreger behovet for donorstøtte til opbygning af institutionel kapacitet.

(1) I maj 1994 blev der afsat 10 mio. ecu, hvoraf 5 mio. ecu var til driftsomkostninger og 5 mio. ecu var til ikke-dødbringende politistyr. Det foreslås at afsætte yderligere 10 mio. ecu til driftsomkostninger til politiet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2176/94

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen

(18. oktober 1994)

(95/C 36/87)

Om: Illegal overførsel af lithium 6 fra Rusland til EU

Ekspertter fra »Europäisches Institut für Transurane« i Karlsruhe konstaterede i august 1994, at ikke blot plutonium, men også op til et kilo lithium 6 var overført illegalt fra Moskva til München. Lithium 6 bruges udelukkende til fremstilling af tritium, hvis fusion med deuterium frembringer brintbombens sprængkraft. Ifølge oplysninger i »Nuclear Weapons Databook« (Cambridge, Mass. 1984) producerede alle tritium-produktionsreaktorer i USA i 1981 tilsammen en mængde på i alt 2,8 kg tritium. Det er derfor nærliggende at antage, at lithium-fundet i München også kvantitativt er af anselig betydning og af anselig værdi. Jeg vil derfor gerne spørge Kommissionen:

1. Hvor mange gram lithium 6 blev der i sommer i år overført fra Moskva til München?
2. Hvor i EU og i hvert enkelt tilfælde i hvilken størrelsesorden produceres der lithium 6?
3. Hvorfra stammer det lithium 6, der blev fundet i München?
4. Hvem er for øjeblikket ejer af det lithium 6, der blev fundet i München?
5. Hvilken sammenhæng er der mellem lithium 6 og det efter sigende nyudviklede farlige stof, der går under betegnelsen »Red Mercury«?
6. Er undersøgelserne vedrørende det plutonium, der blev fundet i München sammen med det omtalte lithium 6, afsluttet? I benægtende fald, hvorfor ikke? I bekræftende fald, fra hvilket anlæg stammer dette plutonium, der blev fundet i München?
7. Hvem er for øjeblikket ejer af det plutonium, der blev fundet i München?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja

(30. november 1994)

1. Den forsendelse, som det ærede medlem henviser til indeholdt omkring 200 g lithium-6.

2. Da lithium-6 kun anvendes til meget begrænsede civile formål (ganske små mængder i sensorer og til fusionsforskning), har Kommissionen ikke kendskab til noget

separationsanlæg for lithium-6 inden for det civile nukleare område i Fællesskabet. Kommissionen kan ikke udelukke, at der fremstilles meget små mængder lithium-6 i forbindelse med forskningen eller til medicinske anvendelsesformål, men de pågældende mængder er i så fald sandsynligvis ubetydelige.

3. Ifølge de offentliggjorte oplysninger er det sandsynligt, at det beslaglagte lithium-6 er produceret i det tidligere Sovjetunionen.

4. Materialet blev beslaglagt af de tyske myndigheder.

5. Der er ingen sammenhæng. Hvorvidt det såkaldte røde kviksølv («red mercury») er et farligt stof er endnu uvist. Ifølge officielle erklæringer fra IAEA og USA spiller dette stof ikke nogen rolle for nukleare anvendelsesformål. Der kan henvises til en artikel i »Atomwirtschaft« fra september 1994, hvori det oplyses, at anvendelsen af rød kviksølv stadig er uklar ud fra et videnskabeligt synspunkt.

6. Kommissionen hjalp de tyske myndigheder med at bestemme mængden og sammensætningen af lithium-6. De fleste tekniske analyser af plutoniumet er færdige. Disse analyser viser overhovedet ingen tegn på at plutoniumet hidrører fra det civile nukleare brændselskredsløb i Fællesskabet. Tværtimod tyder »fingerprinting«-analyserne på, at plutoniumet stammer fra en RBMK-reaktor (som er en russisk reaktorform).

7. Plutoniumet blev beslaglagt af de tyske myndigheder. Når retssagerne er afsluttet vil bestemmelserne i Euratomtraktatens kapitel VIII finde anvendelse.

2. Hvor mange procent MUF-tab (i forhold til omløbet af fissilt materiale) forventes der af Euratoms Sikkerhedskontrol at være under normale omstændigheder i oparbejdningsanlæggene i La Hague og Sellafield?

3. Er der mellem dem, der driver oparbejdningsanlæggene i Sellafield, La Hague og Dounreay og Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) indgået en formel aftale (i form af en »facility attachment«) om, at IAEA's inspektører skal føre kontrol med disse anlæg? I benægtende fald, hvorfor ikke?

4. Hvor mange kilo udskilt plutonium befinder der sig for øjeblikket på EU's territorium — opdelt efter de enkelte steder?

5. Findes der en aftale/et direktiv i EU, som forbyder oplagring af store mængder plutonium i en ikke-atomvåbenstat, hvis der ikke er sikret videreforarbejdning af de fissile stoffer inden for rammerne af et civilt kerneprogram?

6. Er det rigtigt, at det i La Hague oplagrede plutonium af tysk oprindelse i henhold til en aftale mellem EU's medlemsstater fra 1984 ikke bliver overført til Tyskland, så længe det ikke kan videreforarbejdes til MOX-brændselselementer (jf. Nuclear File, June 21, 1993)?

7. Må nuklearstater i Unionen efter gældende fællesskabsret anvende fissilt materiale, der stammer fra en ikke-nuklearstat i Unionen, til fremstilling af kernevåben?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Marcelino Oreja

(30. november 1994)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2178/94

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen

(18. oktober 1994)

(95/C 36/88)

Om: Udskillelse og oplagring af plutonium i EU

Ifølge oplysninger fra den tyske regering evaluerer IAEA og Euratom ved afslutningen af materialebalanceperioden uafhængigt af hinanden materialebalancen for plutonium og værdien af materiale, der ikke er gjort rede for (Material Unaccounted For = MUF) i Sellafield- og La Hague-anlæggene.

1. Hvor stor har den årlige MUF-værdi for plutonium været de sidste ti år

- i oparbejdningsanlægget La Hague?
- i oparbejdningsanlægget »Thorp«?
- i oparbejdningsanlægget Dounreay?

1. Kommissionen har ikke lov til at afsløre de faktiske MUF-værdier (MUF — Material Unaccounted For, dvs. afvigelse i beholdningsopgørelsen).

2. MUF betegner en afvigelse i beholdningsopgørelsen, som er en uafhængig variabel, der svinger omkring nulværdien. Ved beregningen af MUF er standardafvigelsen for MUF en egnet statistisk teststørrelse, hvis talværdi ofte ligger på omkring 2%. Det skal imidlertid bemærkes, at der anvendes en række andre beregningsmetoder ved sikkerhedskontrollen i forbindelse med oparbejdningsanlæg, og det ærede medlems opmærksomhed henledes for eksempel på beretningen om Euratom's sikkerhedskontrols virksomhed⁽¹⁾, hvor metoderne er nærmere beskrevet.

3. Bortset fra Euratom's sikkerhedskontrol underkastes Fællesskabets civile nukleare anlæg også IAEA's sikkerhedskontrol i henhold til de frivillige sikkerhedskontrol-aftaler INFIRC/263 og INFIRC/290. Afgørelsen om, hvilke nu-

kleare anlæg der skal inspiceres af IAEA, træffes af IAEA, og anlæggene i La Hague og Sellafield blev udpeget på denne måde.

4. I beretningen om sikkerhedskontrol ⁽¹⁾ oplyses det på side 8 i tabel II.2, at pr. 31. december 1992 bestod ca. 72 tons af plutoniumbeholdningen af oparbejdet plutonium. Kommissionen har ikke lov til at afsløre detaljerede tal for lagerbeholdninger.

5. Der er ingen forskrifter, som forbyder oplagring af store mængder plutonium i en ikke-atomvåbenstat i Fællesskabet. Kommissionen ville heller ikke finde sådanne forskrifter hensigtsmæssige, eftersom

- a) »de specielle fissile materialer er Fællesskabets ejendom« i henhold til kapitel VIII i Euratom-traktaten (artikel 86)
- b) sikkerhedskontrol med plutoniumlagre kan gennemføres og bliver gennemført på en omkostningseffektiv måde, dvs. sikkerhedskontrol af en høj kvalitet for forholdsvis lave omkostninger.

6. Kommissionen har ikke modtaget oplysninger om nogen sådan aftale mellem medlemsstaterne.

7. I betragtning af kapitel VIII i Euratom-traktaten er der intet behov for at følge det nukleare materiales oprindelse i Fællesskabet, men kun — i henhold til artikel 11, litra b) — for pligten til sikkerhedskontrol med nukleart materiale. I denne forbindelse skal Kommissionen på ny bekræfte, at et af formålene med sikkerhedskontrollen, i henhold til Euratom-traktatens kapitel VII er at der ikke sker noget kvantitativt og kvalitativt nettotab af civilt materiale til ikke-civile anvendelsesformål.

(1) Dok. KOM(94) 282 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2184/94

af Sérgio Ribeiro (GUE)

til Kommissionen

(21. oktober 1994)

(95/C 36/89)

Om: Hvervning af arbejdstagere under dække af den frie bevægelighed

Under dække af den frie bevægelighed for personer bliver stadig flere arbejdstagere hvervet i Portugal til arbejde i andre fællesskabslande, som oftest med falske kontrakter, lave lønninger, lang arbejdstid, dårlige leve- og arbejdsvilkår

samt uden ret til social sikring. Et nyligt eksempel herpå er de 1 800 portugisere, der er vendt tilbage til Portugal med de portugisiske myndigheders hjælp efter at have arbejdet i Tyskland.

Har Kommissionen kendskab til dette forhold, og hvilke foranstaltninger agter den at iværksætte for at beskytte de økonomiske og sociale rettigheder, der tilkommer de EU-borgere, som arbejder ulovligt i et andet fællesskabsland end deres eget hjemland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(7. december 1994)

Kommissionen er klar over risikoen for, at arbejdstagere udnyttes i forbindelse med tværnational underleverance, og er betænkelig ved den situation, portugisiske arbejdstagere med beskæftigelse i bygge- og anlægsindustrien i flere dele af Tyskland befinder sig i. Fri bevægelighed for tjenesteydelser i Fællesskabet skal fremmes, men bør ikke føre til misbrug af arbejdskraften.

Kommissionen har derfor udarbejdet et forslag til direktiv om udstationering af arbejdstagere i forbindelse med serviceydelser. Formålet med den retlige sikkerhed, som følger af det pågældende forslag, er at fremme arbejdstagernes mobilitet ved at forhindre misbrug af denne art, som bringer fri bevægelighed for serviceydelser og redelig konkurrence mellem virksomheder i fare.

De nationale socialsikringsordninger er på grundlag af EF-traktatens artikel 51 samordnet ved Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾. Forordningens afsnit II omfatter regler for, hvilken socialsikringslovgivning der skal anvendes, herunder det generelle princip om, at arbejdstagere kun er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de udøver deres virksomhed (artikel 13, stk. 2, litra a) og litra b). Afsnit II omfatter flere undtagelser til denne regel, særlig i forbindelse med udstationering (artikel 14 og 14, stk. 1, litra a)). Med de begrænsninger, der ligger i de pågældende artikler, forbliver de udstationerede underlagt lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de normalt udøver deres virksomhed. Myndighederne udsteder en E101-formular til de pågældende som bevis for, at de opfylder betingelserne i artikel 14 og 14, stk. 1, litra a).

Kommissionen ændrede sit oprindelige forslag som følge af en anmodning fra Parlamentet om at indføre en bestemmelse, som fremmer samarbejde mellem medlemsstaterne og gensidig bistand med hensyn til at besvare forespørgsler om arbejdsvilkårene for udstationerede arbejdstagere, herunder tydelige eksempler på misbrug og eventuelle tilfælde af illegal virksomhed på tværs af grænser.

Endvidere skal arbejdstagere, som skal arbejde i en anden medlemsstat, i henhold til Rådets direktiv 91/533/EØF ⁽²⁾

underrettes om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet.

(¹) EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971.

(²) EFT nr. L 288 af 18. 10. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2194/94

af Alexandros Alavanos (GUE)

til Kommissionen

(21. oktober 1994)

(95/C 36/90)

Om: Diskriminering inden for uddannelse

En græsk studerende med en fransk studentereksamen anmodede om optagelse på Université Libre Belgique, det juridiske fakultet, i juli 1994. En måned senere modtog hun en afvisning med den begrundelse, at hun måtte henvende sig til et universitet i Frankrig, eller at hun først burde være accepteret på et græsk universitet. Kommissionen bedes på grundlag af fællesskabslovgivningen oplyse, om ULB har ret til at nægte at indskrive den studerende, eftersom hun er i besiddelse af en studentereksamen.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(9. december 1994)

Kommissionen havde indledt en overtrædelsesprocedure mod Belgien om Fællesskabets statsborgeres adgang til erhvervsuddannelse, herunder universitetsuddannelse i Belgien. Denne Procedure førte til Domstolens afgørelse af 3. maj 1994 (i sag 47/93), i hvilken Belgien blev dømt for manglende opfyldelse af de forpligtelser, der påhviler landet i henhold til artikel 5 og 7 i EF-traktaten.

Kommissionen undersøger i øjeblikket den nuværende situation for at kontrollere, om Belgien har taget Domstolens afgørelse til efterretning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2196/94

af Alexandros Alavanos (GUE)

til Kommissionen

(21. oktober 1994)

(95/C 36/91)

Om: Fornytt behandling af biotopsystemet i Grækenland

I Grækenland bliver der flere og flere anmodninger beskyttelse af biotoper, som ikke er integreret i et beskyttelsesprogram, skønt adskillige af dem er blevet registreret i CORINE. Kommunen N. Artaki anmoder om anerkendelse

og beskyttelse af biotopen Livadi, imellem kommunerne N. Artaki og Psakna. Initiativkommissionen for Elikona anmoder med 300 underskrifter fra Theben, Thespies, Askri, Livadia, Leuktra osv. om beskyttelse af Elikona-bjerget.

Kommissionen bedes oplyse:

1. Hvad har den til hensigt at gøre, for at der kan ske generel anerkendelse af biotoper af fællesskabsinteresse, som findes i Grækenland, for at også nye biotoper af stor økologisk interesse kan blive integreret?
2. Hvordan har den til hensigt at gribe ind i tilfælde af ødelæggelse af biotoper, som er registreret i programmer som CORINE?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(22. november 1994)

1. Beskyttelsen af Livadi-biotopen, som er beliggende på Elikonos-bjerget, kan realiseres ved, at dette område integreres i det sammenhængende økologiske netværk af særlige beskyttelsesområder med betegnelsen »Natura 2000«. De græske myndigheder bidrager til oprettelsen af det pågældende net via projektet LIFE 1994, »Inventory, identification, evaluation and mapping of the habitat types and fauna and flora species in Greece«.

2. Kommissionens muligheder for at gribe ind i tilfælde af, at der forvoldes skader på de biotoper, der er optaget i CORINE-oversigten, er afhængige af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til fællesskabslovgivningen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2205/94

af Maria Aglietta (V)

til Kommissionen

(21. oktober 1994)

(95/C 36/92)

Om: Godkendelse af motorvejsstrækningen Carrú-Cuneo og en negativ udtalelse fra det italienske VIA-udvalg (om miljøindvirkningsvurderinger)

Bettini har ved en tidligere lejlighed gjort Kommissionen opmærksom på risikoen for, at motorvejsprojektet vedrørende strækningen mellem Carrú og Cuneo ville blive godkendt til trods for en negativ udtalelse fra VIA-udvalget. Kommissionen svarede med at henvise til den nu forhenværende italienske regerings beslutning om at forkaste projektet.

Den 6. september 1994 vedtog den italienske regering imidlertid med dekret udstedt af ministerpræsidenten at

godkende SATAP-projekt med hensyn til anlæggelse af motorvejsforbindelsen A6 mellem Massimini og Cuneo, der netop er det projekt, som VIA-generaldirektoratet under det italienske Miljøministerium i 1992 havde afgivet en negativ udtalelse om.

Som det fremgår af ordlyden i dekretet af 6. september 1994, har miljøminister Matteoli meddelt, at de tekniske undersøgelser af projekt ikke giver anledning til indvendinger med hensyn til dets miljøforenelighed.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe-bl.a. under hensyntagen til at borgere i det berørte område via Legambiente (miljøforbundet) allerede har indgivet et andragende til Europa-Parlamentet for at klage over denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(22. november 1994)

Kommissionen har på ny rettet henvendelse til de italienske myndigheder herom, og det ærede medlem vil blive holdt underrettet om den videre udvikling i denne sag.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2206/94
af Magda Aelvoet (V)
til Kommissionen
(21. oktober 1994)
(95/C 36/93)

Om: Skovrydningsaftale mellem Cameroun og Frankrig

Ifølge »Cameroon Post« og »New Scientist« fra den 29. januar 1994 er der indgået en aftale mellem Frankrig og Cameroun. Ifølge denne skal en del af Camerouns gæld saneres, til gengæld herfor får en række franke virksomheder tildelt en næsten eksklusiv udnyttelsesret til tropisk træ i Cameroun.

Det drejer sig i første række om »Société forestière industrielle de la Doume (SFID), hvor Jean-Christophe Mitterrand, søn af den franske præsident, indtager en særdeles ansvarsfuld position. SFID udgør en del af Rougier-gruppen, som siden 1947 har været involveret i skovrydning i Cameroun og nu eksporterer mere end 250 000 m³ træ fra Cameroun på årsbasis.

1. Kan Kommissionen bekræfte denne oplysning?
2. I 1980'erne blev der indgået aftaler, hvor gældssanerungen blev knyttet til aftaler om beskyttelse af skovene. Er Kommissionen også af den opfattelse, at det her drejer

sig om nøjagtigt det modsatte: gældssanering til gengæld for skovrydning?

3. Hvad mener Kommissionen om denne aftale?
4. Er en sådan aftale i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling, og med Den Europæiske Unions standpunkt, bl.a. Europa-Parlamentets, med hensyn til regnskoven?
5. Hvad agter Kommissionen at gøre for at hindre gennemførelsen af denne aftale og følgelig den massive skovrydning i Cameroun?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(21. november 1994)

Det ærede medlems forespørgsel og de omhandlede emner indgår mere specifikt i national bilateral politik, hvor den enkelte medlemsstat har fuld suverænitæt.

Kommissionen kan derfor ikke udtale sig om disse tilfælde, hvor oplysningerne ydermere stammer fra avisartikler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2210/94
af Luigi Florio (FE)
til Kommissionen
(13. oktober 1994)
(95/C 36/94)

Om: Visse italienske dommeres opførsel

Visse medlemmer af Den Italienske Republiks dommerstand har i nogen tid anvendt de forskellige informationskanaler dels til at offentliggøre oplysninger, der i undersøgelsesfasen er omfattet af tavshedspligt, dels til at fremsætte udtalelser, der minder om advarsler, og dels til at bekendtgøre egne initiativer af politisk og lovgivningsmæssig art.

Agter Kommissionen på denne baggrund at tage skridt til at sikre, at disse personer udviser respekt for retsstatens grundlæggende principper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(21. oktober 1994)

Kommissionen deltager ganske vist fuldt ud i arbejdet inden for det retlige samarbejde og kan tage initiativer, hvis dette samarbejde vedrører civile spørgsmål, men den finder ikke, at dertil kommer den at gribe ind, når der er tale om en medlemsstats interne anliggender, såsom hvad dommerne

bør gøre eller ej. Det har kun denne medlemsstats retslige myndigheder kompetence til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2220/94

af **Michl Ebner (PPE)**
til **Kommissionen**
(21. oktober 1994)
(95/C 36/95)

Om: Udformningen af nummerplader i EU

Der må gås ud fra, at symboler ofte styrker Europa-følelsen hos EU-medlemsstaternes borgere langt mere end nogle vigtige men meget teknokratiske forordninger.

Indførelsen af fælles nummerplader for motorkøretøjer inden for EF-staterne må tillægges stor betydning.

Kan Kommissionen derfor oplyse, hvor langt man er kommet med indførelsen af fælles nummerplader i Unionens medlemsstater, idet Den Europæiske Unions flag under alle omstændigheder bør integreres i disse nummerplader?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Marcelino Oreja**
(9. december 1994)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2574/92 af Gerardo Fernandez-Albor ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 86 af 26. 3. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2230/94

af **Carole Tongue (PSE)**
til **Kommissionen**
(18. oktober 1994)
(95/C 36/96)

Om: Undersøgelse af overførsel af virksomhed

Har Kommissionen til hensigt på baggrund af de foreslåede omlægninger af British Gas' virksomhed i Det Forenede Kongerige, herunder overførsel af virksomhed til forskellige kontrahenter, at undersøge, om disse omlægninger er i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Marcelino Oreja**
(26. oktober 1994)

Kommissionen er klar over, at den britiske regering har til hensigt at åbne gasmarkedet med henblik på øget konkurrence og flere valgmuligheder. Den byder enhver udvikling i retning af opfyldelse af målsætningen i Kommissionens forslag om fælles regler for det indre marked for naturgas (ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler for det indre marked for naturgas) ⁽¹⁾ velkommen.

Som EF-traktatens vogter vil Kommissionen meget nøje og i henhold til sine sædvanlige procedurer undersøge alle spørgsmål, der måtte melde sig, vedrørende foreneligheden med EU-lovgivningen af enhver omlægning i Det Forenede Kongerige.

⁽¹⁾ EFT nr. C 123 af 4. 5. 1994, s. 26.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2233/94

af **Anita Pollack (PSE)**
til **Kommissionen**
(26. oktober 1994)
(95/C 36/97)

Om: Internationalt Grønne Kors

Har Kommissionen kendskab til miljøorganisationen Internationalt Grønne Kors, der er ved at blive opbygget i visse lande i forlængelse af et initiativ af Mikhail Gorbatsjov i 1993, og har den nogen kontakt med denne organisation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Yannis Paleokrassas**
(22. november 1994)

Kommissionen er klar over, at Det Internationale Grønne Kors er blevet oprettet.

Kommissionen har ingen kontakt med denne organisation. Dog har Kommissionen allerede rent faktisk modtaget to ansøgninger om økonomisk støtte fra et bestemt lands Grønne Kors, nærmere betegnet den britiske Grønne Kors-organisation.

Den første af disse ansøgninger var ikke berettiget, mens den anden stadig er ved at blive behandlet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2242/94

af Kirsten Jensen (PSE)

til Kommissionen

(26. oktober 1994)

(95/C 36/98)

Om: Miljømærkning af produkter

Er det rigtigt, at miljømærkningen virker således, at jo flere »miljørigtige« produkter, der sælges, jo større afgift skal der betales for mærket, eller er det sådan, at der én gang for alle betales for omkostningerne ved at tildele mærket, således at et »miljørigtigt« produkt vil være attraktivt at vælge ud fra et kommercielt synspunkt, og ændringer i forbrugernes adfærd ikke betyder, at producenter/forhandlere stilles ringere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(30. november 1994)

Der skal betales en afgift for hver ansøgning om miljømærke, og det vejledende beløb herfor er 500 ecu. Ansøgeren skal herudover betale en årlig afgift, der beregnes som en procentsats af det årlige salg i Fællesskabet af det produkt, der har fået miljømærket. Den vejledende procentsats af det årlige salg er 0,15 %. De ansvarlige organer kan imidlertid frit fastsætte afgifterne til 20 % højere eller mindre end det ovenfor nævnte tal.

De vejledende retningslinjer for fastsættelse af omkostninger og afgifter i forbindelse med miljømærket er nøje anført i Kommissions afgørelse 93/326/EØF ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 27. 5. 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2243/94

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen

(26. oktober 1994)

(95/C 36/99)

Om: Overtrædelse af direktiv 90/313/EØF

Ifølge miljøkommissærens svar af 23. februar 1994 på min skriftlige forespørgsel E-2880/93 ⁽¹⁾ har Kommissionen »indledt en procedure mod Grækenland i henhold til artikel 169 som følge af, at dette land endnu ikke har givet officiel meddelelse om sine nationale foranstaltninger med

henblik på gennemførelse af Rådets direktiv 90/313/EØF ⁽²⁾ om fri adgang til miljøoplysninger. Denne procedure går sin gang«.

Eftersom jeg i forbindelse med udviklingen i de store projekter i Grækenland ofte modtager klager over, at de berørte parter ikke kan få oplysninger, bedes Kommissionens besvare følgende: Nøjagtigt hvor langt er man nået i proceduren i henhold til artikel 169? Hvilke frister er der blevet fastsat for de kompetente græske myndigheder med henblik på gennemførelse af ovennævnte direktiv?

⁽¹⁾ EFT nr. C 251 af 8. 9. 1994, s. 20.

⁽²⁾ EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas

(23. november 1994)

Som Kommissionen allerede nævnte i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2880/93, har den rent faktisk indledt den overtrædelsesprocedure, der er foreskrevet i traktatens artikel 169, mod Den Helleniske Republik som følge af dette lands manglende meddelelse af omsætningen i praksis til national lovgivning af Rådets direktiv 90/313/EØF (om fri adgang til miljøoplysninger) og fremsendt en åbningsskrivelse i forbindelse hermed.

Da Kommissionen ikke har fået noget svar på denne skrivelse, tilstillede den den græske regering en begrundet udtalelse som følge af manglende meddelelse om landets nationale gennemførelsesbestemmelser til dette direktiv.

Grækenland har indtil nu stadig ikke besvaret denne begrundede udtalelse. Kommissionen vil træffe afgørelse om, hvorledes den følger sagen yderligere op, inden dette års udgang.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2248/94

af Peter Truscott (PSE)

til Kommissionen

(26. oktober 1994)

(95/C 36/100)

Om: Raytheon Corporate Jets (Det Forenede Kongerige)

Hvad er Kommissionens holdning til, at Raytheon Corporate Jets planlægger at lukke fabrikken i Hatfield i Det Forenede Kongerige, og til, at dette vil medføre overførsel af europæisk ekspertise og teknologi på flyområdet til Det Forenede Stater? Anser Kommissionen en sådan overførsel af ekspertise og teknologi for at være en mulig trussel mod Airbus-projektet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(23. november 1994)

Skønt Kommissionen ikke kan kommentere de særlige forhold, der har ført til Raytheons meddelelse for nylig om, at firmaet havde besluttet sig til at overflytte produktionen af forretningsjetfly («corporate jets») til Wichita i Kansas, gør det den naturligvis ondt at erfare, at anlæggene i Hatfield og Broughton i Det Forenede Kongerige står umiddelbart over for lukning.

I sin meddelelse af 29. april 1992 med titlen »Den europæiske flyindustri — De vigtigste aspekter og forslag til fællesforanstaltninger«⁽¹⁾ anerkendte Kommissionen betydningen af teknologisk og faglig kompetence blandt de faktorer, der er livsvigtige for den fortsatte udvikling af en stærk, konkurrencedygtig og dynamisk europæisk flyindustri.

(¹) Dok. KOM(92) 164 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2254/94

af David Bowe (PSE)

til Kommissionen

(9. november 1994)

(95/C 36/101)

Om: Import, salg og brug af CFC-gasser

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger med hensyn til den seneste tids ulovlige import, salg og brug af CFC-gasser i Unionen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(6. december 1994)

Kommissionen har med bekymring fulgt med i den seneste tids pressedækning af en formodet ulovlig handel med chlorfluorcarboner (CFC'er).

I henhold til den europæiske lovgivning om ozonlagsnedbrydende stoffer er fri handel i Fællesskabet med kontrolerede stoffer gjort til genstand for kvantitative begrænsninger og gjort betinget af, at der foreligger importlicens udstedt af Kommissionen. Myndighederne i den medlemsstat, hvortil importen ventes at skulle ske, modtager en genpart af hver enkelt udstedt licens.

I 1994 har Kommissionen vedtaget en række foranstaltninger med henblik på at skærpe kontrollen med import af

ozonlagsnedbrydende stoffer. For at kunne håndhæve disse skærpede kontrolbestemmelser effektivt satser Kommissionen på i nært samarbejde med medlemsstaterne at undersøge eventuelle importvirksomheders forhold nærmere og sikre sig, at indehaverne af importkvoter også opfylder kravene i Rådets forordning (EØF) nr. 594/91 af 4. marts 1991 om stoffer, der nedbryder ozonlaget⁽¹⁾.

Kommissionen har desuden taget spørgsmålet om den tilsyneladende ulovlige import heraf op på sine regelmæssige IGPOL-møder («industrial group for the protection of the ozone layer» — industrigruppen til beskyttelse af ozonlaget), hvor Kommissionen har anmodet industrisektoren om bistand til fremskaffelse af klare vidnesbyrd op oplysnin-

(¹) EFT nr. L 67 af 14. 3. 1991, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2272/94

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (V)

til Kommissionen

(31. oktober 1994)

(95/C 36/102)

Om: Slutrapporten vedrørende Brenner-aksen München-Verona

Har Kommissionen kendskab til slutrapporten vedrørende udbygningen af den nye Brenner-akse München-Verona?

Hvordan bedømmer Kommissionen denne rapport?

Er der foretaget en vurdering af alternative strækninger, især strækninger med en formodentlig kortere byggetid end Brenner-aksen?

Vil Kommissionen sende os et eksemplar af slutrapporten?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas**

(2. december 1994)

Kommissionen har modtaget en genpart af en gennemførelsesundersøgelse af forbindelsen fra München til Verona via Brenner-passet.

I denne undersøgelse tages der kun stilling til spørgsmålet om projektets gennemførlighed. Iværksættes projektet, kræves der en komplet miljøvurdering i medfør af Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. I de vurderinger, der foretages i medfør af direktivet, skal der i givet fald henvises til de vigtigste alternative løsninger, som den ansvarlige instans har undersøgt nærmere. De relevante myndigheder i de pågældende medlemsstater skal derefter tage hensyn til vurderingen i forbindelse med godkendelsesprocessen for de pågældende anlægsarbejder.

Da der kræves tilslutning fra de pågældende medlemsstaters side, bør det ærede medlem i første række indhente nærmere oplysninger fra disse.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2276/94

af Alfred Lomas (PSE)
til Kommissionen
(9. november 1994)
(95/C 36/103)

Om: Det Forenede Kongeriges overtrædelse af EF-direktiver om forurening

En organisation i min vælgerkreds med navnet LAMP (Londoners Against Media Pollution) har tilsendt Kommissionens Strålingsbeskyttelseskantor materiale indeholdende beviser for, at trykkerier i den østlige del af London for det første skaber brandrisici og for det andet gør sig skyldige i udslip i atmosfæren og i vand. Begge rapporter blev modtaget af Kommissionen med forsikringer om, at de ville blive registreret som klager, og at organisationen ville få tilsendt sagsnumre. Kommissionen forsikrede endvidere LAMP om, at der rigtignok var tale om overtrædelser af bestemmelserne, og om, at den britiske regering overtrådte visse EF-direktiver.

LAMP imodtog ingen sagsnumre. Jeg skrev til Strålingsbeskyttelseskantoret og fik den besked, at der burde lægges pres på den britiske regering for at få den til at overholde EF-direktiverne. LAMP har brugt flere år at lægge pres på de britiske myndigheder, netop for at få dem til at overholde disse direktiver. Vil Kommissionen nu træffe foranstaltninger for at sikre, at den britiske regering overholder EF-direktiverne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Yannis Paleokrassas
(7. december 1994)

De forelagte oplysninger, der vedrører en række direktiver på miljøområdet, er registreret som en klage og undersøgt af Kommissionen.

Med hensyn til direktiverne om risici i forbindelse med ulykker og om udslip til atmosfæren var de foreliggende oplysninger ikke tilstrækkelige til, at Kommissionen har kunnet afgøre, hvorvidt bestemmelserne i de pågældende direktiver er blevet overholdt eller ej. Ifølge de oplysninger, der er tilvejebragt i forbindelse med andre direktiver, har der ikke været tale om overtrædelse af bestemmelserne heri. Under den sidstnævnte kategori var klagerens påstand om, at der fandtes cæsium 137, strontium 90 samt plutonium og radium i drikkevandet. Disse stoffer er ikke omfattet af Rådets direktiv 80/778/EØF (¹) om kvaliteten af drikkevand, og derfor kan disse stoffers mulige tilstedeværelse i

drikkevandet ikke godtgøre, at direktivet skulle være overtrådt.

I lyset af sine undersøgelser har Kommissionen derfor besluttet af indstille al videre behandling af denne sag og har underrettet klageren herom.

(¹) EFT Nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2282/94

af Roberto Mezzaroma (FE)
til Kommissionen
(9. november 1994)
(95/C 36/104)

Om: Beskyttelse af handicappedes og deres familiers menneskeværdighed

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes Fællesskabets aktioner og programmer tager hensyn til behovet for at beskytte handicappedes (menneske)værdighed?

Kan Kommissionen oplyse, om ovennævnte fællesskabsaktioner har haft nogen reel virkning til fordel for handicappede, og kan den, i bekræftende fald, forelægge pålidelige oplysninger som bevis herfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(19. december 1994)

Hovedansvaret for beskyttelsen af de handicappedes og deres familiers værdighed påhviler medlemsstaterne. Kommissionen gennemfører imidlertid — navnlig gennem HELIOS II-programmet — samarbejdsaktioner på fællesskabsplan, som har til formål at øge effekten af de foranstaltninger, medlemsstaterne måtte træffe på dette område. HELIOS-programmets specifikke bidrag viser behovet for en overordnet og kohærent politik, hvormed der tages hensyn til de handicappedes behov, forventninger og til forskellige aspekter i deres tilværelse, herunder spørgsmålet om respekten for deres grundlæggende rettigheder.

De følgende to initiativer er eksempler på den direkte støtte, der med HELIOS-programmet er ydet til de handicappede:

- skabelsen af det europæiske forum for handicappede, som gør det muligt for dem, gennem deres repræsentative organisationer, at udtrykke deres mening om Kommissionens handicapolitik, og som ligeledes har ført til skabelsen og tilrettelæggelsen af repræsentative, nationale råd i flere medlemsstater
- iværksættelsen af HANDYNET-systemet, som har medvirket til at tilvejebringe information til de handicappede, til disses familier og til fagfolk på genoptræningsområdet om de tilgængelige hjælpemidler på det europæiske marked.

Den Europæiske Socialfond iværksætter, bl.a. gennem HORIZON-initiativer og TIDE-programmet, ligeledes aktioner, som direkte vedrører integreringen af de handicappede.

Det skal endelig understreges, at det i hvidbogen om Fællesskabets social- og arbejdsmarkedspolitik ⁽¹⁾ foreslås, at man i fremtiden udvider fællesskabsaktiviteterne til gennemførelse af konkrete foranstaltninger mod diskriminering, herunder diskriminering på grund af handicap.

⁽¹⁾ Dok. KOM(94) 333.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2283/94

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen
(9. november 1994)
(95/C 36/105)

Om: WHO-konferencen »Miljø og sundhed« i Helsinki i juni 1994

I maj 1994 havde Europa-Parlamentet med beslutningen »Miljø og sundhed« formuleret sin holdning med henblik på Helsinki-konferencen.

Kan Kommissionen som deltager i denne konference oplyse, hvilke af Europa-Parlamentets krav den på grundlag af resultaterne fra Helsinki-konferencen agter at føre ud livet i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(13. december 1994)

Europa-Parlamentets beslutning blev uddelt til alle deltagerne i WHO-konferencen i Helsingfors; i konklusionerne til erklæringen om aktionen for miljø og sundhed i Europa, som blev vedtaget den 22. juni 1994, står:

Punkt 32:

»We note with satisfaction the resolution of the European Parliament submitted to this Conference. We are confident that collectively we have the will, the means and the commitment to succeed in these endeavours.«

Hvad angår generelle tiltag og Fællesskabets prioriteter ved gennemførelsen af artikel 129 i EF-traktaten, har Kommissionen udarbejdet en meddelelse om rammerne for en indsats til fremme af folkesundheden ⁽¹⁾, og man er begyndt

at udarbejde forslag til Parlamentets og Rådets beslutning vedrørende handlingsprogrammer, hvor fire allerede er blevet fremlagt:

- fremme af sundhed, undervisning og uddannelse
- kræft
- bekæmpelse af narkotikamisbrug
- AIDS og andre smitsomme sygdomme.

Det forberedende arbejde i forbindelse med undersøgelser af forholdet mellem sygdomme og forurening og miljø er sat i gang, og det er et emne, som er blevet prioriteret højt i ovennævnte meddelelse. Kommissionen vil lægge meget stor vægt på Parlamentets beslutninger og på konferencens resultater under arbejdet med dette spørgsmål.

⁽¹⁾ Dok. KOM(93) 559 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2284/94

af Brian Crowley (RDE)

til Kommissionen
(31. oktober 1994)
(95/C 36/106)

Om: Arbejdsløshedsunderstøttelse

Har Kommissionen foretaget en vurdering af de forskellige satser for arbejdsløshedsunderstøttelse i de enkelte medlemsstater, og kan den i bekræftende fald fremsende detaljerede oplysninger med henblik på en sammenligning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn
(18. november 1994)

I overensstemmelse med Rådets henstilling 92/442/EØF af 27. juli 1994 om overensstemmelse mellem målene og politikken for social beskyttelse ⁽¹⁾, forelægger Kommissionen regelmæssigt rapporter om udviklingen inden for medlemsstaternes politikker. Den første rapport ⁽²⁾, der drejer sig om social beskyttelse i Europa, blev offentliggjort i 1994. Kapitel IV indeholder en sammenlignende oversigt over arbejdsløshedsunderstøttelse (tabel 11, side 57 og 58) beregnet i juli 1992-priser som en procentdel af den gennemsnitlige indtjening for arbejdere i fremstillingsindustrien.

⁽¹⁾ EFT nr. L 245 af 26. 8. 1994.

⁽²⁾ Dok. KOM(93) 531.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2306/94

af Sérgio Ribeiro (GUE)

til Kommissionen

(15. november 1994)

(95/C 36/107)

Om: Arbejdsulykker på portugisiske byggepladser

Eftersom Portugal er en af de medlemsstater, der er hårdst ramt med hensyn til arbejdsulykker, er antallet af ulykkestilfælde under tiden dramatisk højt.

For ganske nylig dræbtes syv arbejdere ved en ulykke i Setúbal (efter det oplyste under byggeri på en midlertidig byggeplads).

Der findes et direktiv 92/57/EØF af 24. juni 1992, om minimumforskrifter for sikkerhed og sundhed på midlertidige eller mobile byggepladser ⁽¹⁾, i henhold til hvilket medlemsstaten Portugal er forpligtet til at sætte »de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1993« (artikel 14), hvilket ikke er sket, på trods af at direktivet ironisk nok er undertegnet af den portugisiske minister, der på daværende tidspunkt var formand for Rådet.

Mener Kommissionen ikke, at den deler de portugisiske myndigheders ansvar for de arbejdsulykker, der har fundet sted som følge af manglende overholdelse af direktivets artikel 14?

⁽¹⁾ EFT nr. L 245 af 26. 8. 1992, s. 6.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn**

(7. december 1994)

I henhold til artikel 14, stk. 1, direktiv 92/57/EØF er det medlemsstaterne, som er ansvarlige for at sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet.

Kommissionen har dog indledt den i EF-traktatens artikel 169 anførte procedure mod Portugal for manglende formidling af oplysninger om de nationale gennemførelsesforanstaltninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2309/94

af Graham Watson (ELDR)

til Kommissionen

(15. november 1994)

(95/C 36/108)

Om: Oplysningspligt i forbindelse med EU's udviklingshjælp.

De fleste hjælpsorganisationer forelægger årsberetninger for at holde offentligheden underrettet om deres virksomhed.

Vil Kommissionen påtage sig at offentliggøre en beretning af denne art om EU's udviklingssamarbejde omfattende virksomhed finansieret både over EUF og over EU-budgettet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(30. november 1994)

Hvert år i efteråret udarbejder Kommissionen et »memorandum om Fællesskabets udviklingsbistand«.

Dette dokument giver en oversigt over den udviklingsbistand, som Fællesskabet har ydet, hvad enten den ydes af EUF eller over budgettet, om den vedrører modtagerlandene i Lomé-konventionerne eller i Middelhavsområdet, Asien eller Latinamerika.

Dette memorandum drøftes også hvert år i OECD's udvalg for udviklingsbistand.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2314/94

af Thomas Megahy (PSE)

til Kommissionen

(15. november 1994)

(95/C 36/109)

Om: Hjemløshed

Selv om det i Kommissionens hvidbog med titlen »Europæisk Social- og Arbejdsmarkedspolitik — En Vej frem for Unionen« erkendes, at boliger er et nøgleelement i bekæmpelsen af social udstødelse (kapitel VI, punkt 15 og 20), behandler hvidbogen ikke spørgsmålet om hjemløshed og indeholder heller ingen forslag til foranstaltninger, hverken til forebyggelse af hjemløshed eller til fordel for ofrene for dette fænomen.

Har Kommissionen planer om at tackle dette problem en gang i nær fremtid?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn**

(30. november 1994)

Som det fremgår af hvidbogen om europæisk social- og arbejdsmarkedspolitik ⁽¹⁾ er forebyggelse af hjemløshed en integrerende del af den fortsatte kamp mod social udstødelse.

Det skal imidlertid præciseres, at boligpolitik primært henhører under nationale, regionale og lokale myndigheder; i medfør af subsidiaritetsprincippet består Kommissionens primære rolle i at bidrage til at udbygge samarbejdet mellem

medlemsstaterne på fællesskabsplan. Kommissionen støtter udveksling af information, først og fremmest via uformelle møder mellem boligministrene i medlemsstaterne. I den seneste erklæring, som ministrene vedtog den 6 og 7. juli 1994, anerkendtes sammenhængen mellem boligsituationen og social udstødelse, og Kommissionen blev opfordret til at holde ministrene underrettet om dens initiativer på området social udstødelse.

Imidlertid var bestræbelserne på at bekæmpe og mindske husvildeproblemet et af hovedspørgsmålene i alle tre fællesskabsprogrammer til bekæmpelse af fattigdom, og spørgsmålet nyder også fuld bevågenhed i Kommissionen forslag af september 1993⁽²⁾ vedrørende et nyt program til bekæmpelse af udstødelse og til fremme af solidariteten. Det bør dog nævnes, at Kommissionen ikke — hverken i tidligere programmer eller i dens forslag til et nyt program — tager udgangspunkt i bestemte befolkningsgruppers situation, men i stedet følger en integreret eller »flerstrengt« fremgangsmåde i bestræbelserne på at bekæmpe social udstødelse på et givet område. I øvrigt har forbedrede boligforhold og integrering af hjemløse været vigtige elementer i flere af de pilotaktioner, som er blevet støttet via programmet »Fattigdom 3«, specielt i byområder.

Derudover samarbejder Kommissionen med den europæiske sammenslutning af organisationer, der beskæftiger sig med hjemløse (FEANTSA), der er et netværk, der blev oprettet som opfølgning på gennemførelsen af det andet fællesskabsprogram til bekæmpelse af fattigdom, også kaldet »Fattigdom 2«, og som omfatter adskillige organisationer, der modtager støtte i forbindelse med dette program. Kommissionen deltager i samfinansieringen af FEANTSA's aktiviteter på europæisk plan efter gældende regler. FEANTSA er medlem af det europæiske netværk til bekæmpelse af fattigdom (EAPN), som ikke blot modtager fuld finansiel støtte fra Kommissionen, men som Kommissionen desuden rådfører sig med om spørgsmål vedrørende fattigdom og udstødelse.

(1) Dok. KOM(94) 333 endelig udg.

(2) Dok. KOM(93) 435 endelig udg.

Vil Kommissionen endvidere oplyse, hvilke ansøgninger der er blevet afvist og hvorfor, og hvilke der stadig behandles?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn**

(2. december 1994)

Med hensyn til regnskabsåret 1993 sender Kommissionen listen over godkendte projekter fordelt på medlemsstater direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets generalsekretariat. Der er blevet iværksat i alt 122 projekter omfattende 290 aktioner til et samlet beløb på 15,5 mio. ecu.

Med hensyn til regnskabsåret 1994 var situationen pr. 4. november 1994, at Kommissionen havde modtaget i alt 169 ansøgninger, hvilket repræsenterer 338 aktioner til et samlet beløb på 19,7 mio. ecu. 114 ansøgninger omfattende 232 aktioner til et beløb på i alt 10,3 mio. ecu er blevet godkendt. 20 ansøgninger omfattende 20 aktioner til et beløb på 2 mio. ecu er blevet afvist. Der er indgået forpligtelser for 85 ansøgninger, der omfatter 168 aktioner til et beløb af 8 mio. ecu. Listen inddelt efter medlemsstater sendes direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

For at sikre en god forvaltning af denne budgetpost var sidste frist for indsendelse af ansøgninger blevet fastsat til d. 31. oktober 1994. En række ansøgninger er indkommet i de sidste dage af oktober og de første dage af november. 15 ansøgninger, der omfatter 26 aktioner til et beløb på omkring 3 mio. ecu, er indkommet efter d. 4. november 1994. Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge samtlige ansøgninger, der endnu ikke er truffet beslutning om. Det skønnes, at omkring 160 ansøgninger vil kunne accepteres, og de vil omfatte omkring 300 aktioner.

Hele budgetkontoen vil blive opbrugt. En række ansøgninger vedrørende aktioner, der er planlagt til slutningen af første kvartal 1995, vil kunne indsendes igen og medtages på budgetkontoen for 1995.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2395/94

af Hugh McMahon (PSE)

til Kommissionen

(8. november 1994)

(95/C 36/110)

Om: Budgetkonto B3-4004 1993/94

Kan Kommissionen oplyse Parlamentet om, hvor mange ansøgninger der er godkendt under denne budgetkonto, og hvilke fagforeninger og lande der er tale om?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2419/94

af Anne André-Léonard (ELDR)

til Kommissionen

(23. november 1994)

(95/C 36/111)

Om: Beskyttelse af forbrugere og transaktioner vedrørende fast ejendom

Med oprettelsen af det indre marked er der sket en institutionalisering af to grundlæggende principper: den frie

bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser og etableringsretten. Men disse regler kan ikke gennemføres, uden at der tages hensyn til beskyttelsen af forbrugeren.

Kommissionen har truffet flere generelle foranstaltninger, som tager sigte på at beskytte forbrugeren, men transaktioner vedrørende fast ejendom er endnu ikke omfattet af særlig bestemmelser, selv om de har givet anledning til nogle rapporter og stillingtagen på visse meget præcise punkter. Man har konstateret talrige tilfælde af bedrageri og uheldig praksis over for borgere i medlemsstaterne, ofte som følge af forskelle i de enkelte EU-staters lovgivning og manglende sikring af fremtidige købere i europæisk sammenhæng.

Mener Kommissionen, at det er tænkeligt, at der vedtages et direktiv, som har til formål at beskytte forbrugeren i forbindelse med samtlige grænseoverskridende transaktioner vedrørende fast ejendom i Unionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
(19. december 1994)

Kommissionen er udmærket klar over, at der ofte konstateres en uheldig praksis i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner vedrørende fast ejendom, og den er enig med det ærede parlamentsmedlem i, at det er nødvendigt at foretage sig noget på EU-plan for at komme sådan praksis til livs.

Det er dog Kommissionens opfattelse, at man kan opnå indførelsen af nogle regler svarende til det foreslåede ved at harmonisere de nationale bestemmelser med henblik på at give køberen økonomisk og juridisk sikkerhed. En sådan harmonisering forudsætter, at alle medlemsstater opgiver vigtige aspekter af deres lovgivning vedrørende fast ejendom, som i mange år er indgået i borgernes hverdag. Dette forklarer, hvorfor medlemsstaterne ikke er særlig villige til at acceptere de ændringer, som en sådan harmonisering ville medføre.

Kommissionen mener i første omgang, at fyldestgørende oplysninger om de systemer, der er gældende i de forskellige medlemsstater, kan bidrage til en betydelig reduktion af antallet af personer, der bliver ofre for ovennævnte uheldige praksis. Man har i denne henseende allerede taget de første skridt med henblik på at sikre en forbedring af de oplysninger, som køberne får.

Kommissionen er dog godt klar over, at disse indledende initiativer ikke er tilstrækkelige til at løse problemerne. Den er derfor ved at overveje mulighederne for at indlede en dialog med medlemsstaterne om at finde frem til en løsning, der er tilfredsstillende for alle parter, samtidig med at der tages hensyn til bestemmelserne i artikel 222 i EF-traktaten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2449/94

af Alfred Lomas (PSE)
til Kommissionen
(30. november 1994)
(95/C 36/112)

Om: Immigrationskontrol

Hoverspeed Ltd, som er baseret i Det Forenede Kongerige, fraråder sorte britiske statsborgere at rejse til Frankrig på et besørgpas med den begrundelse, at de franske immigrationsmyndigheder ikke vil give dem indrejsetilladelse, medmindre de er i besiddelse af et fuldgyldigt britisk pas. Vil Kommissionen træffe øjeblikkelige foranstaltninger for at forhindre de franske immigrationsmyndigheder i at benytte racediskriminering som begrundelse for at nægte personer indrejse i Frankrig og også henstille til Hoverspeed Ltd at ophøre med at afholde sorte britiske statsborgere fra at rejse til Frankrig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Raniero Vanni d'Archirafi
(14. december 1994)

Kommissionen er i færd med at undersøge de nævnte forhold i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2453/94

af Gijs de Vries (ELDR)
til Kommissionen
(30. november 1994)
(95/C 36/113)

Om: Små og mellemstore virksomheders adgang til Kommissionens databaser

Abonnementsudgifterne Rapid-databasen (Kommissionens daglige pressemeddelelser) er på 102 ecu pr. times tilslutning. Disse udgifter, der er lige store for multinationale virksomheder og enmandsvirksomheder udgør en høj finansiel barriere for små virksomheder og private. Der er noget her, der er i modstrid med Europa-Parlamentets ønske om at gøre Den Europæiske Union mere transparent og bringe den nærmere til borgeren.

1. Hvilken prispolitik fører Kommissionen mht. dens enkelte databaser?
2. Er Kommissionen rede til at mindske kravene, navnlig for små og mellemstore virksomheder, om adgang til Rapid og de øvrige databaser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af João de Deus Pinheiro

(14. december 1994)

De normale timetakster for onlinesøgning i Kommissionens betalingsdatabaser er:

- Info 92: 30 ecu
- ABEL, ECLAS, EUROCRON, SCAD: 60 ecu
- CELEX, OIL, RAPID, SESAME: 102 ecu
- TED: 60 ecu + 0,8 ecu pr. udskrevet dokument.

Disse priser ligger i mellemgruppen blandt de takster, der anvendes på det elektroniske informationsmarked i Europa.

Baserne distribueres via et net på omkring 50 databaseværter, som sikrer en markedsdækning, som ikke kunne opnås af Kommissionen alene. Dette net kan kun fungere rigtigt, hvis Kommissionens referencepriser tilpasses markedet.

For specielt at lette små og mellemstore virksomheders adgang til EU-information har Kommissionen etableret et net på omkring 200 euroinformationscentre. Medlemmerne af dette net nyder godt af særlig fordelagtige vilkår ved søgning i databaserne.

På baggrund af sine decentraliseringsbestræbelser har Kommissionen fundet det fornuftigere at arbejde med disse regionale centre end kunstigt at sænke referenceprisen for information for virksomheder, hvor det er vanskeligt at kontrollere, om de er af en bestemt type.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2463/94

af Amedeo Amedeo (NI)

til Kommissionen

(30. november 1994)

(95/C 36/114)

Om: Fri bevægelighed for personer

At have pensioniststatus gør livet stadig vanskeligere for personer, som allerede har bidraget til samfundet med mange års arbejde. Fællesskabet hjælper heller ikke med til at garantere pensionisternes erhvervede rettigheder, eftersom pensionister, der vælger at tage ophold i en anden medlemsstat end deres egen, mister retten til at modtage supplerende ydelser fra staten, og eftersom der endnu ikke findes nogen gensidig anerkendelse af pensionsbidrag fra

offentlige ansatte, som ønsker at arbejde i den offentlige administration i en anden medlemsstat.

Vil Kommissionen bestræbe sig på at samordne bestemmelserne i medlemsstaterne for at sikre alle borgere fri bevægelighed og garantere deres erhvervede rettigheder overalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn

(15. december 1994)

Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾ sikrer allerede opretholdelse af erhvervede rettigheder med hensyn til pension.

Denne forordning, der er baseret på artikel 51 i EØF-traktaten, har ikke til formål at harmonisere de forskellige nationale sociale sikringsordninger, men udelukkende at koordinere dem.

I henhold til denne forordning sammenlægges alle perioder, der danner grundlag for erhvervelse og bevarelse af ret til pension, uanset hvor de pågældende er bosat inden for Fællesskabet?

I april 1992 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 1247/92⁽²⁾, der trådte i kraft d. 1. juni 1992, og som udvider det materielle anvendelsesområde for forordning (EØF) nr. 1408/71 til også at omfatte »særlige ikke-bidragspligtige ydelser«, hvilket betyder, at ovennævnte regel om sammenlægning også finder anvendelse på disse ydelser.

Nogle af disse ydelser tildeles dog, for så vidt de er anført i bilag IIa til forordning (EØF) nr. 1408/71 kun, hvis modtageren er bosiddende på den kompetente medlemsstats område.

På nuværende tidspunkt er de særlige ordninger for offentlige ansatte udelukket fra anvendelsesområdet for forordning (EØF) nr. 1408/71.

Kommissionen fremsatte i december 1991 er forslag⁽³⁾ om udvidelse af det materielle anvendelsesområde for forordning (EØF) nr. 1408/71 til at omfatte de særlige ordninger for offentlige ansatte og tilsvarende ansatte.

Dette forslag ligger stadig i Rådet.

(1) EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971.

(2) EFT nr. L 136 af 19. 5. 1992.

(3) EFT nr. C 46 af 20. 2. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2525/94**af Anne André-Léonard (ELDR)****til Kommissionen***(30. november 1994)**(95/C 36/115)*

Om: Det Europæiske Uddannelsesår

1995 er Det Europæiske Uddannelsesår. Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer og foranstaltninger, den påtænker at iværksætte i dette tidsrum?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Pádraig Flynn**

(15. december 1994)

Parlamentet har fået forelagt et forslag fra Kommissionen til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et europæisk

uddannelsesår — livslang uddannelse (1996) ⁽¹⁾. Budgetposten for 1995 drejer sig om forberedende foranstaltninger til dette år.

De påtænke aktioner, der er opstillet i bilaget til dette forslag, vil blive gennemført på fællesskabsplan, på nationalt, regionalt og lokalt plan i samarbejde med myndighederne i medlemsstaterne. Aktionerne omfatter kommunikations- og informationsaktioner såsom fremstilling og udbredelse (via de medier, der når ud til den brede befolkning, og specialiserede medier) af kommunikationsprodukter (videoclip, radiospot, plakater, udarbejdelse og offentliggørelse af publikationer i trykt form og via EDB); oplysnings- og reklameaktioner blandt informationsformidlere (nationale og regionale TV-net, specialpressen) og tilrettelæggelse af bl.a. kollokvier og konkurrencer. Alle disse aktioner har til formål ved hjælp af konkrete aktioner at gøre den brede befolkning opmærksom på efter- og videreuddannelse.

⁽¹⁾ Dok. KOM(94) 264 endelig udg.